

การพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกโดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม

นางสาวปาริชาติ สุกแก้วผดุง

ศูนย์วิทยพัทยากร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2552

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

IMPROVING BEHAVIORS OF AUTISTIC CHILDREN BY SOCIAL STORIES

Miss Parichart Suphakwattana

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Mental Health

Department of Psychiatry
Faculty of Medicine

Chulalongkorn University

Academic Year 2009

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกโดยใช้วิธีเรื่องราวทาง
สังคม

โดย

นางสาวปาริชาติ สุภักก์วัฒนะ

สาขาวิชา

สุขภาพจิต

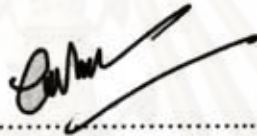
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์(พิเศษ)นายแพทย์ ณ์ทธร พิทยรัตน์เสถียร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

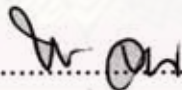
อาจารย์ระพีพร สุภมณีธร

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะแพทยศาสตร์
(ศาสตราจารย์ นายแพทย์ อดิศร ภัทราดุลย์)

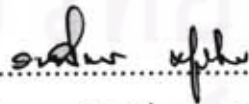
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

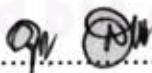
..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ แพทย์หญิง ปรีชวัน จันทร์ศิริ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษนายแพทย์ ณ์ทธร พิทยรัตน์เสถียร)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(อาจารย์ ระพีพร สุภมณีธร)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(นายแพทย์ ดุสิต ลิขนะพิชิตกุล)

ปาริชาติ สุภักดิ์วณะ:การพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกโดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม.
(IMPROVING BEHAVIORS OF AUTISTIC CHILDREN BY SOCIAL STORIES)
อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผศ.(พิเศษ) นพ.ณัฏฐร พิทยรัตน์เสถียร, อ.ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ร่วม : อาจารย์ ระพีพร สุขุมหิธร , 163 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคมและเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคม ประชากรที่ใช้ศึกษา คือ เด็กออทิสติกที่เรียนอยู่ในห้องเรียนโครงการการศึกษาพิเศษ ศูนย์วิจัยเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ในปีการศึกษา 2552 จำนวน 12 คน โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมเด็กที่โรงเรียนในแต่ละสถานการณั แบบประเมินพฤติกรรมเด็กที่บ้านในแต่ละสถานการณั กิจกรรมเรื่องราวทางสังคม 8 เรื่อง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าอัตราส่วนร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความเหมาะสมของชนิดข้อมูล และการเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมโดยใช้ Pair t - test

ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินของอาจารย์มีแนวโน้มดีขึ้นกว่าเดิมหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมและหลังติดตาม 1 เดือน พฤติกรรมของเด็กออทิสติกดีขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p < .001^*$ เด็กออทิสติกส่วนใหญ่ 11 คน จาก 12 คน มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลง

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินของผู้ปกครองหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งจากการประเมินทันทีและหลังจากติดตามไปเป็นเวลา 1 เดือน

ภาควิชา.....จิตเวชศาสตร์..... ลายมือชื่อนิสิต..... *ชรินทร์*
สาขาวิชา.....สุขภาพจิต..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก..... *ณัฏฐร*
ปีการศึกษา..... 2552..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม..... *ระพีพร*

5174790830 : MAJOR MENTAL HEALTH

KEYWORDS : AUTISTIC / SOCIAL STORIES / BEHAVIOR OF AUTISTIC CHILDREN

PARICHART SUPHAKWATTANA : IMPROVING BEHAVIORS OF AUTISTIC CHILDREN BY SOCIAL STORIES. THESIS ADVISOR :ASST.PROF. NUTTORN PITYARATSTIAN, M.D.,THESIS CO-ADVISOR : RAPEEPORN SUPHAMAHITORN, 163 pp.

The purpose of these Experimental study was found out behavior of autistic children before and after receive social stories interventions. and compare behavior of autistic children before and after receive social stories interventions. Population studies were 12 elementary students grade 1 and grade 2 at Educational Research Center for Children with Special Needs (Autistic children) Kasetsart University Laboratory School Academic year 2009.

The research instruments were demographic questionnaire , School Situation Questionnaire, Home Situation Questionnaire , 8 social stories intervention. Data was analyze by descriptive statistic such as data percentage ,mean and standard deviation as per accordance to collect data. Compare behavior of autistic children before and after receive social stories interventions was analyzed by pair t – test.

The result of this study shows 1.assess by teacher behavior of autistic children after receive social stories interventions and one month follow up had better than before receive social stories interventions was significant $p < .001^*$. inappropriate behavior of 11 autistic children was reduce 2. assess by parent behavior of autistic children after receive social stories interventions and one month follow up was not significant.

Department : Psychiatry.....

Field of Study : Mental Health.....

Academic Year : 2009.....

Student's Signature *Thorn*

Advisor's Signature *Nutor*

Co-Advisor's Signature *R. Suphanaditorn*

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีโดยได้รับความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์(พิเศษ) นายแพทย์ ภัทร พิทยรัตน์เสถียร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ระพีพร ศุภมสิริ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้ให้ความรู้ คำแนะนำ แนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ ตลอดจนความช่วยเหลือในการตรวจแก้ไขด้วยความเอาใจใส่อย่างดีมาโดยตลอดผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์แพทย์หญิง ปรีชวัน จันทร์ศิริ ประธานสอบวิทยานิพนธ์และ นายแพทย์ ดุสิต ลิขนะพิชิตกุล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและตรวจสอบแก้ไข วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ วรณา สุทธิวิจิตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จิตติรัตน์ ทัดเทียมมรณีย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมใจ บุญอุรุพิภิญโญ ที่ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบให้ คำแนะนำในการเขียนเรื่องราวทางสังคมทั้ง 8 เรื่อง

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ดร.ดารณี อุทัยรัตนกิจ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิต แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษาที่อนุมัติให้ผู้วิจัยได้ศึกษาและเก็บ ข้อมูล ขอขอบคุณอาจารย์ประจำชั้น ป.1 ป.2 ห้องโครงการการศึกษาพิเศษ ผู้ปกครองนักเรียนและ นักเรียนทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามการวิจัยเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดาและครอบครัวที่สนับสนุนการศึกษาและให้กำลังใจ เสมอมา และขอบคุณเพื่อนๆทุกคน สำหรับมิตรภาพที่มีให้เสมอมา

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	3
ข้อจำกัดของการวิจัย.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
วิธีดำเนินการวิจัย.....	5
ลำดับขั้นตอนในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ความรู้เกี่ยวกับออทิสติก.....	8
ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กออทิสติก.....	19
ความรู้เกี่ยวกับการเรียนร่วมสำหรับเด็กออทิสติก.....	28
ความรู้เกี่ยวกับทักษะทางสังคม.....	31
ความรู้เกี่ยวกับวิธีเรื่องราวทางสังคม.....	36
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	42

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	45
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	45
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	45
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป.....	57
ตอนที่ 2 ข้อมูลการประเมินพฤติกรรมเด็กออกทิสติกโดยอาจารย์ ประจำชั้นก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม.....	61
ตอนที่ 3 ข้อมูลการประเมินพฤติกรรมเด็กออกทิสติกโดยผู้ปกครอง ก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม.....	78
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	95
สรุปผลการวิจัย.....	95
อภิปรายผลการวิจัย.....	98
ข้อเสนอแนะ.....	100
รายการอ้างอิง.....	102
ภาคผนวก.....	107
ภาคผนวก ก ไบยินยอมเข้าร่วมการวิจัยและไบยินยอมให้ทำวิจัย.....	108
ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเรื่องราวทางสังคม.....	115
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	117
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	163

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ค่าคะแนนพฤติกรรมเด็กตามแบบประเมิน School Situations Questionnaire เมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์.....	45
2	ค่าคะแนนพฤติกรรมเด็กตามแบบประเมิน Home Situations Questionnaire เมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์.....	46
3	จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของเด็กออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา.....	57
4	จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองเด็กออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา.....	59
5	แสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกทั้ง 4 ครั้ง ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น	61
6	คะแนนพฤติกรรมสูงสุด ต่ำสุด คะแนนเฉลี่ย เปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมจากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้นทั้ง 4 ครั้งด้วยแบบสอบถาม School Situations Questionnaire.....	74
7	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนและก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น	75
8	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น	76
9	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	76
10	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	77

ตารางที่	หน้า	
11	แสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกทั้ง 4 ครั้ง ประเมินโดยผู้ปกครอง.....	78
12	คะแนนพฤติกรรมสูงสุด ต่ำสุด คะแนนเฉลี่ย เปรียบเทียบระดับความรุนแรง พฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง	91
13	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอน เรื่องราวทางสังคม 1 เดือนและก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง.....	92
14	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอน เรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง.....	93
15	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอน เรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน จากการประเมินโดยผู้ปกครอง.....	93
16	แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมหลังได้รับการสอน เรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน จากการประเมินโดยผู้ปกครอง	94

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 1 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	62
2	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 2 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	63
3	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 3 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	64
4	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 4 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	65
5	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 5 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	66
6	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 6 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	67
7	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 7 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	68
8	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 8 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	69
9	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 9 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	70
10	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 10 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	71
11	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 11 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	72
12	กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติก คนที่ 12 ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	73
13	กราฟแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง ออทิสติกประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	75
14	กราฟแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมก่อนและหลังการสอนเรื่องราวทาง สังคมของเด็กออทิสติก ที่ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น.....	77

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสภาพสังคมปัจจุบันมีเด็กที่มีความต้องการความช่วยเหลือพิเศษอยู่หลายกลุ่มหนึ่งในจำนวนนั้นคือเด็กออทิสติก เด็กออทิสติก (Autistic child) เป็นกลุ่มอาการผิดปกติของพัฒนาการแบบแพร่กระจาย(Pervasive Developmental Disorder) ซึ่งเป็นความผิดปกติของพัฒนาการอย่างรุนแรงในทุกๆด้านโดยเฉพาะด้านการสื่อสารภาษาและสังคม⁽¹⁾

การจัดกลุ่มความผิดปกติของพฤติกรรมแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ๆ 3 กลุ่มได้แก่ 1. ความผิดปกติของการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น 2. ความผิดปกติของการใช้ภาษาและการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น 3. พฤติกรรมทำอะไรซ้ำๆหรือมีความสนใจในเรื่องต่างๆจำกัด⁽²⁾ ปัญหาด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่นนั้นเป็นปัญหาที่สำคัญของเด็กออทิสติกซึ่งเด็กออทิสติกมักมีพฤติกรรมแยกตัวจากกลุ่มไม่สนใจคนรอบข้าง ไม่สามารถเล่นกับเพื่อนวัยเดียวกันได้นาน การพูดคุยสื่อสารโต้ตอบกับคนรอบข้างได้น้อยหรือไม่ได้เลย เด็กออทิสติกขาดความเข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคม การสร้างปฏิสัมพันธ์ไม่เป็นธรรมชาติ พฤติกรรมทางสังคมที่แสดงออกไม่เหมาะสมกับวัย ไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นรอบข้างแม้แต่บุคคลในครอบครัว มีขอบเขตจำกัดในการแสดงสีหน้าและการสื่ออารมณ์ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ ไม่สามารถรับรู้การแสดงอารมณ์ทางใบหน้าและท่าทางเพราะอ่านจิตใจคนไม่เป็น⁽³⁾ การช่วยเหลือเด็กออทิสติกให้สามารถพัฒนาด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้นั้นต้องอาศัยความร่วมมือจากพ่อแม่ แพทย์ ครู รวมถึงผู้ที่อยู่รอบตัวเด็กในการช่วยเหลือเด็กให้มีทักษะทางสังคมในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น การช่วยพัฒนาด้านสัมพันธภาพของเด็กออทิสติกนั้น คือให้เด็กออทิสติกได้เรียนร่วมกับเด็กปกติในชั้นเรียนปกติเพื่อให้เด็กออทิสติกได้เรียนรู้ทักษะทางสังคมและส่งเสริมพัฒนาการให้ได้ตามศักยภาพของเด็กที่มีอยู่

การจัดการศึกษาแบบพิเศษให้เด็กออทิสติกได้เรียนร่วมกับเด็กปกติทั่วไป เป็นการพัฒนาในทุกด้านของชีวิตเพื่อให้เด็กออทิสติกได้เรียนรู้และเพิ่มพูนความสามารถในการดำรงชีวิตอยู่ รวมถึงการพัฒนาทักษะทางสังคม พัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสมในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น การเรียนร่วม แบ่งออกเป็น 2 แบบ ได้แก่การเรียนร่วมแบบเต็มเวลา หมายถึง การจัดให้เด็กออทิสติกได้มีโอกาสเรียนในชั้นเดียวกันกับเด็กปกติตลอดเวลาที่เด็กอยู่ในโรงเรียน การเรียนร่วมบางเวลา หมายถึง การจัดที่ให้เด็กออทิสติกเข้าเรียนชั้นเดียวกับเด็กปกติในบางวิชาหรือบางชั่วโมงเรียน การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมทั้งสองแบบล้วนมีความสำคัญต่อเด็กออทิสติกมาก เด็กออทิสติกได้เข้าสู่สังคมโรงเรียน การมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กปกติส่งผลให้เด็กออทิสติกเกิดการปรับตัวหรือปรับพฤติกรรม

ของตัวเอง ลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ทางวิชาการต่าง⁽⁴⁾ โรงเรียนสาธิตแห่ง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้มีการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กออทิสติกมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2533 ทางโรงเรียนได้จัดให้เด็กออทิสติกได้เข้าเรียนร่วมกับนักเรียนปกติเพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพของเด็กออทิสติก ในการเรียนรู้ทักษะทางสังคมและพฤติกรรมการปรับตัวที่เหมาะสม เด็กออทิสติกจำเป็นที่จะต้องได้รับการสอนทักษะทางสังคมแบบตัวต่อตัวในสภาพการณ์จริงเพื่อช่วยในการพัฒนาทักษะทางสังคมและพฤติกรรมการปรับตัวที่เหมาะสมได้ พัฒนาการทางสังคมของเด็กออทิสติกนั้นช้ากว่าพัฒนาการทางด้านความคิดและการเรียนรู้มาก ดังนั้นการจัดการศึกษาให้กับเด็กออทิสติกจำเป็นต้องจัดโปรแกรมพิเศษเพื่อฝึกทักษะทางสังคมและปรับพฤติกรรมให้เด็กออทิสติกแต่ละคนร่วมด้วย⁽⁵⁾ การพัฒนาทักษะทางสังคมสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การเล่นรวมกลุ่มกับนักเรียนปกติด้วยกัน การฝึกมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ การแสดงบทบาทสมมติ การใช้เรื่องราวทางสังคม(Social stories) การใช้บทสนทนาโดยตัวการ์ตูน (Comic script conversation) การบอกรบความคิด (Cognitive script) การนำเสนอตัวแบบโดยใช้วีดีโอ(Video modeling) การสอนทักษะทางสังคมโดยตรงและการกระตุ้นเตือน⁽⁶⁾

การสอนทักษะทางสังคมโดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม (Social stories) เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกได้ โดยกำหนดเรื่องราวหรือสถานการณ์ต่างๆในสังคมมาสอนเด็กโดยเน้นเรื่องทักษะทางสังคมที่สำคัญรวมถึงปฏิริยาที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากเด็กทั่วไปและเด็กออทิสติกเอง รวมถึงเหตุผลที่แสดงปฏิริยาได้ตอบเช่นนั้น เพื่อช่วยให้เด็กออทิสติกสามารถเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่นและวิธีปฏิบัติตนที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้นๆ เพื่อช่วยให้เด็กออทิสติกสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนในห้องเรียนและใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข⁽⁷⁾ วิธีการเรื่องราวทางสังคม (Social stories) มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีจิตใจ (Theory of Mind) โดย แครอล เกรย์ ได้พัฒนาเทคนิคเรื่องราวทางสังคมขึ้นในปี ค.ศ. 1991 เพื่อจะช่วยให้บุคคลออทิสติกอ่านและเข้าใจสถานการณ์ทางสังคมได้ เป็นการนำเรื่องราวทางสังคมมาใช้สอนทักษะทางสังคมให้แก่บุคคลออทิสติกให้สามารถมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสมสามารถตอบคำถาม ใคร อะไร ที่ไหน และทำไม ในสถานการณ์ทางสังคมได้ เรื่องราวทางสังคมควรเป็นเรื่องสั้นๆ กล่าวถึงลักษณะเฉพาะหรืออธิบายสถานการณ์ ความคิดรวบยอดหรือทักษะทางสังคมซึ่งอาจเขียนโดยบุคคลที่รับผิดชอบหรือบุคคลที่อยู่ในครอบครัวเดียวกับบุคคลออทิสติกซึ่งสามารถแต่งเรื่องได้มากมาย โดยนำสถานการณ์ที่เป็นปัญหามาตั้งเป็นหัวข้อและเขียนเรื่องราวทางสังคมขึ้น เพื่อช่วยให้บุคคลออทิสติกได้เข้าใจสถานการณ์ต่างๆได้อย่างถูกต้อง⁽⁸⁾ เนื่องจากวิธีเรื่องราวทางสังคมเป็นแนวทางใหม่ในการช่วยเด็กออทิสติกให้ออกจากโลกของตนเอง มีการพัฒนาทักษะทางสังคมพัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสม

สามารถใช้ชีวิตในสังคมร่วมกับเพื่อนๆและบุคคลในสังคม ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการนำวิธีเรื่องราวทางสังคมมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกเพื่อนำผลมาใช้เป็นข้อมูลและเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมต่างๆในการพัฒนาเด็กออทิสติกต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กออทิสติกที่เรียนอยู่ในห้องโครงการการศึกษาพิเศษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2552 จำนวน 12 คนเป็นชาย 9 คนเป็นหญิง 3 คน

ข้อตกลงเบื้องต้น

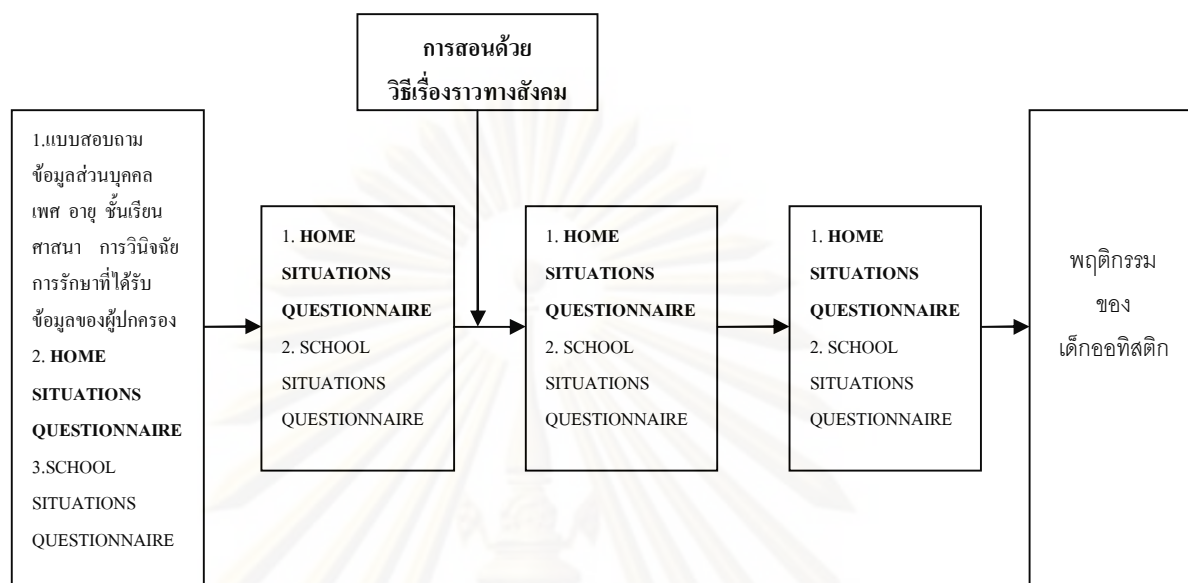
ไม่มี

ข้อจำกัดของการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะ เด็กออทิสติกที่เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เท่านั้น ผลจากการวิจัยนั้นอาจมีความแตกต่างกับเด็กออทิสติกในโรงเรียนอื่นๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เด็กออทิสติก (Autistic children)

เด็กออทิสติก หมายถึง เด็กออทิสติกที่เรียนอยู่ในห้องเรียนโครงการการศึกษาพิเศษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา

พฤติกรรมของเด็กออทิสติก (Behavior of autistic children)

พฤติกรรมของเด็กออทิสติก ที่แสดงออกมาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ เช่น สามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม ข้อตกลงของห้องเรียน การปฏิบัติกิจวัตรประจำวันของตนเอง การสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนในห้องเรียน การมีสมาธิในการเรียน การพูดหรือตอบคำถามในห้องเรียน การปฏิบัติตามกฎกติกาในการเล่นกีฬา/เกมต่างๆ รู้จักการควบคุมอารมณ์ของตนเองให้เหมาะสมกับสถานการณ์

วิธีเรื่องราวทางสังคม (Social stories)

เรื่องราวทางสังคมเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสอนการแสดงออกของพฤติกรรมที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆแก่เด็กออทิสติกในห้องเรียนโครงการการศึกษาพิเศษเป็นเรื่องสั้นที่มีลักษณะเฉพาะจะกล่าวถึงสถานการณ์ต่างๆในห้องเรียน ทักษะการดำรงชีวิตในห้องเรียน ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ การปฏิบัติตนต่อครูและเพื่อนนักเรียน การปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียน การรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถใช้วิธีเรื่องราวทางสังคมเป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกต่อไป
2. สามารถใช้แนวทางวิธีเรื่องราวทางสังคมไปใช้ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในเด็กที่มีความต้องการความช่วยเหลือพิเศษกลุ่มอื่นๆ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการสอนเรื่องราวทางสังคมในการเพิ่มพฤติกรรมที่เหมาะสมให้กับเด็กออทิสติกโดยมีการเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กก่อนและหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม โดยประชากรที่ศึกษาเป็นเด็กออทิสติกที่เรียนอยู่ในห้องเรียนโครงการการศึกษาพิเศษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2552 จำนวน 12 คนเป็นชาย 9 คนเป็นหญิง 3 คน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลองแบบไม่มีกลุ่มควบคุม (Experimental study without control group)

ลำดับขั้นตอนในการวิจัย

- การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้
1. การศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล โดยผู้วิจัยศึกษาจากหนังสือ งานวิจัย วารสาร วิทยานิพนธ์ เอกสารราชการ รายงานการประชุม เอกสารอื่นๆ ทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ
 2. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพื่อส่งถึงอาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
 3. นำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ยื่นต่อหัวหน้าศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
 4. เมื่ออนุญาตให้ทำการวิจัย ผู้วิจัยเข้าพบหัวหน้าศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษเพื่อขอความร่วมมือและชี้แจงรายละเอียดในการเก็บรวบรวมข้อมูล
 5. ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้
 - 5.1 ผู้วิจัยคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัยตามเกณฑ์การคัดเลือกเข้าเกณฑ์การคัดออก
 - 5.2 ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของโครงการวิจัยและแนวทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ผู้ปกครองของเด็กและอาจารย์ประจำชั้นของเด็กเพื่อทำความเข้าใจให้ตรงกัน

5.3 ผู้วิจัยขอความยินยอมในการเข้าร่วมวิจัยจากผู้ปกครองและอาจารย์ประจำชั้นของเด็กก่อนทำการเก็บข้อมูล

5.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ,Home Situations Questionnaire ให้ผู้ปกครองของเด็กเป็นคนกรอกข้อมูลและทำการประเมินและSchool Situations Questionnaire ให้อาจารย์ประจำชั้นของเด็กเป็นผู้ประเมิน (ครั้งที่ 1)ก่อนการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือน

5.5 ก่อนทำการสอนเรื่องราวทางสังคม ผู้วิจัยนำแบบประเมิน Home Situations Questionnaire ให้ผู้ปกครองของเด็กทำการประเมิน และ School Situations Questionnaire ให้อาจารย์ประจำชั้นเด็กเป็นผู้ประเมิน(ครั้งที่ 2)

5.6 ผู้วิจัยทำกิจกรรมสอนเรื่องราวทางสังคมตามแผนกิจกรรมทั้ง 8 แผน โดยใช้เวลาสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์

5.7 หลังจากการสอนเรื่องราวทางสังคมครบ 8 แผนผู้วิจัยนำแบบประเมิน Home Situations Questionnaire ให้ผู้ปกครองของเด็กทำการประเมิน และ School Situations Questionnaire ให้อาจารย์ประจำชั้นเด็กเป็นผู้ประเมิน(ครั้งที่ 3)

5.8 หลังจากการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนผู้วิจัยนำแบบประเมิน Home Situations Questionnaire ให้ผู้ปกครองของเด็กทำการประเมิน และ School Situations Questionnaire ให้อาจารย์ประจำชั้นของเด็กเป็นผู้ประเมิน(ครั้งที่ 4)

6. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ผลทางสถิติต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

1. ความรู้เกี่ยวกับออทิสติก

- 1.1 ลักษณะของเด็กออทิสติก
- 1.2 ปัจจัยการเกิดออทิสติก
- 1.3 การวินิจฉัย
- 1.4 ระดับอาการของออทิสติก
- 1.5 การดูแลเด็กออทิสติก
- 1.6 ระบาดวิทยา
- 1.7 การพยากรณ์โรค

2. ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กออทิสติก

- 2.1 การแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็กออทิสติก
- 2.2 พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก
- 2.3 การช่วยเหลือเด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์

3. ความรู้เกี่ยวกับการเรียนร่วมสำหรับเด็กออทิสติก

- 3.1 การเรียนรู้ของเด็กออทิสติก
- 3.2 ปัญหาในการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก

4. ความรู้เกี่ยวกับทักษะทางสังคม

- 4.1 พื้นฐานทักษะทางสังคม
- 4.2 การพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติก
- 4.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคม

5. ความรู้เกี่ยวกับวิธีเรื่องราวทางสังคม

- 5.1 จุดมุ่งหมายของวิธีเรื่องราวทางสังคม
- 5.2 ลักษณะของเรื่องราวทางสังคมที่ดี

- 5.3 ขั้นตอนการออกแบบเรื่องราวทางสังคม
- 5.4 แนวทางสำหรับการเขียนเรื่องราวทางสังคม
- 5.5 วิธีการใช้เรื่องราวทางสังคม
- 5.6 ข้อเสนอแนะในการให้เรื่องราวทางสังคม

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความรู้เกี่ยวกับออทิสติก

เด็กออทิสติก (autistic child) คือเด็กที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคออทิสซึม (autism) หรือ ออทิสติกดีสออเดอร์ (autistic disorder) มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า ออโต (auto) ซึ่งแปลว่า ตัวเอง (self) หมายถึง แยกตัวอยู่ตามลำพังในโลกของตัวเอง เปรียบเสมือนมีกำแพงหรือกระจกกันบุคคลเหล่านี้ออกจากสังคมรอบข้าง เมื่อ 60 ปีก่อนมีรายงานผู้ป่วยครั้งแรก โดยจิตแพทย์ชื่อ ดร. ลีโอ แคนเนอร์ (Leo Kanner) แห่งมหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปคินส์ (John Hopkins University) ได้อธิบายลักษณะของเด็กออทิสติกไว้ว่า เป็นกลุ่มบุคคลที่เกิดมาพร้อมกับความผิดปกติโดยแสดงออกถึงความหมกมุ่นแต่ตนเอง มีปัญหารุนแรงในด้านสังคม ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมที่เหมาะสมตามสถานการณ์ได้ ไม่สามารถตอบสนองต่อความรู้สึกของบุคคลอื่นรอบข้าง มีความบกพร่องในการแสดงพฤติกรรมทางสังคม อารมณ์ และการสื่อความหมายให้สอดคล้องกัน มีปัญหาของการสื่อความหมายที่ขาดทักษะในการใช้ภาษา ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง มีกิจกรรมในลักษณะที่ซ้ำ ๆ ไม่มี ความหลากหลาย ไม่ยืดหยุ่น บางรายมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ทำร้ายตนเองและผู้อื่น⁽⁹⁾

สมาคมออทิสติกแห่งชาติ (The National Autistic Society[NAS]) กล่าวว่า เด็กออทิสติก มีความบกพร่องของปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social interaction) การสื่อสารในสังคม (social communication) และการจินตนาการ (imagination) ซึ่งเรียกว่า "triad of impairments"⁽¹⁰⁾ สมาคมออทิสติกของสหรัฐอเมริกา (ASA) ให้ความหมายของเด็กออทิสติกว่ามีลักษณะเด่น 5 ประการ คือ⁽¹¹⁾

1. พัฒนาการล่าช้าหรือมีพัฒนาการไปในทางถดถอย
2. แสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมในลักษณะแปลกๆ อาจหลีกเลี่ยงการมองหน้า มีปฏิกิริยาตอบโต้ต่อเสียงที่ได้ยิน มีการรับรู้ด้านการสัมผัสหรือความเจ็บปวดในลักษณะที่มากหรือน้อยเกินไป หรือไม่แสดงปฏิกิริยาตอบโต้ใดๆ ต่อสิ่งเร้า
3. แสดงอาการสนใจต่อตนเองหรือกระตุ้นตนเองโดยไม่ให้ความสนใจต่อสิ่งที่อยู่รอบตัวเอง
4. มีปัญหาทางการสื่อสารหรือการใช้ภาษา

5. ไม่สามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบผู้คน สิ่งของหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ

Hallahan และ Kauffman⁽¹²⁾ ได้ให้ความหมายของภาวะออทิซึมไว้ว่า ออทิซึม (autism) เป็นกลุ่มอาการที่จัดอยู่ในกลุ่มของความผิดปกติของพัฒนาการอย่างรุนแรง (pervasive developmental disorder) โดยอาการจะปรากฏให้เห็นก่อนอายุ 3 ปี เด็กกลุ่มนี้จะมีความบกพร่องในด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ความบกพร่องทางภาษาและมีความผิดปกติในด้านพฤติกรรม ลักษณะอาการที่ปรากฏเช่น หลีกหนีผู้อื่นอย่างรุนแรง ยึดติดกับวัตถุบางอย่าง มีพฤติกรรมซ้ำซาก และมีรูปแบบเดิมๆ

เพ็ญแข ลิ้มศิลา⁽¹³⁾ ให้ความหมายของออทิซึม ไว้ว่า ออทิซึม (autism) เป็นคำที่ใช้เรียกพฤติกรรมหรือ อาการที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นคำที่มาจากภาษากรีกมีรากศัพท์มาจากคำว่า Auto หรือ Self แปลว่า ตัวเอง ทางกรมแพทย์ถือว่าออทิซึมเป็นภาวะผิดปกติทางพัฒนาการอย่างรุนแรง ซึ่งส่งผลกระทบต่อพัฒนาการในด้านต่างๆ ทั้งด้านภาษา การสื่อสาร การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและพฤติกรรมโดยจะปรากฏให้เห็นในระยะ 3 ปีแรกของชีวิตซึ่งเป็นผลมาจากความผิดปกติทางหน้าที่ของสมองบางส่วนและเรียกเด็กที่มีภาวะออทิซึมว่า “เด็กออทิสติก”

อุมาพร ตรังคสมบัติ⁽¹⁴⁾ ให้ความหมายของออทิซึม ไว้ว่า ออทิสติกดีสออเดอร์ (autistic disorder) หรือ ออทิซึม (autism) เป็นความผิดปกติของสมองแบบหนึ่งที่เกิดขึ้นในวัยเด็ก คำว่า autism มีรากศัพท์มาจากคำว่า autos ในภาษากรีกซึ่งแปลว่า “ตนเอง” (“self”) คำนี้หมายถึงการอยู่ในโลกของตนเองหรือการหนีไปจากความเป็นจริง การเรียกชื่อโรคนี้ว่า autism หรือ autistic disorder ก็เพราะผู้ป่วยมีอาการไม่สนใจผู้คนรอบตัว สมองที่ผิดปกติจะแสดงอาการออกมาใน 3 ด้านใหญ่ๆ คือ 1).ความผิดปกติทางสังคมและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น 2).ความผิดปกติทางภาษาและการสื่อสาร 3).ความผิดปกติทางอารมณ์และพฤติกรรม

Kanner⁽¹⁵⁾ ได้กำหนดลักษณะทั่วไปของออทิซึมไว้ ได้แก่ การไม่สามารถมีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับผู้อื่นตั้งแต่ระยะเริ่มต้นของชีวิต ไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นโดยใช้ภาษาได้ การมีพฤติกรรมซ้ำและต่อต้านการเปลี่ยนแปลง การหมกมุ่นอยู่กับวัตถุมากกว่าผู้อื่น

Volkmar และ Klim⁽¹⁶⁾ กล่าวว่า Autism disorder (childhood autism ,infantile autism ,early infantile autism) อยู่ในกลุ่มความผิดปกติทางพัฒนาการที่รุนแรง (pervasive developmental disorder) ซึ่งมีความบกพร่องทางพัฒนาการที่เด่นชัดและคงอยู่อย่างต่อเนื่องในด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ความเบี่ยงเบนในด้านการสื่อสาร และมีรูปแบบความสนใจและพฤติกรรมซ้ำๆหรือจำกัด โดยความผิดปกติในด้านต่างๆเหล่านี้จะต้องเกิดขึ้นก่อนอายุ 3 ปีและประมาณ 70% ของบุคคลที่เป็นออทิสติกจะมีความสามารถอยู่ในระดับปัญญาอ่อนและภาวะปัญญาอ่อนเป็นความผิดปกติร่วมกับออทิซึมมากที่สุดในการวินิจฉัย

คารณีย์ อุทัยรัตนกิจ⁽¹⁷⁾ ได้กล่าวไว้ว่า เด็กออทิสติก หมายถึง เด็กที่เป็นโรคออทิสซึม มีพัฒนาการที่ผิดปกติซึ่งมีจุดกำเนิดจากประสาทชีววิทยาและส่งผลกระทบต่อความสามารถของบุคคลในการสื่อสารความคิดและความรู้สึก การใช้จินตนาการ การสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น การเปลี่ยนแปลงและการรับสัมผัสและการรับรู้ความเป็นไปรอบตัวและยังไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้

ชาญวิทย์ พรนภดล⁽¹⁸⁾ ให้ความหมายของเด็กออทิสติกไว้ว่า เด็กออทิสติก หมายถึง เด็กที่ป่วยเป็นโรคที่เกิดจากความผิดปกติของสมองที่เรียกว่า pervasive developmental disorder (PDD) เด็กจะมีพัฒนาการล่าช้าทางภาษา ขาดความสนใจในการมีสังคมกับบุคคลอื่นและมีพฤติกรรมทำอะไรซ้ำๆ หรือมีความสนใจจำกัดเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ความหมายของ PDD ใกล้เคียงกับคำว่า “Autistic Spectrum Disorder” ส่วนคำว่า “Autism” มักใช้เรียกผู้ป่วยที่มีอาการรุนแรงครบเกณฑ์การวินิจฉัยของ autistic disorder เท่านั้นซึ่งผู้ป่วยแต่ละรายจะมีอาการแสดงแตกต่างกันตามความรุนแรงของโรค

สรุปได้ว่าเด็กออทิสติกเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการ 3 ด้านคือ ด้านการสื่อสาร พฤติกรรมและอารมณ์ มีปัญหาในการสื่อสารบอกและความต้องการของตนเอง มีพฤติกรรมซ้ำๆ มีความสนใจจำกัดเฉพาะเรื่อง สนใจวัตถุมากกว่าบุคคล ขาดจินตนาการ มีปัญหาในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น

1.1 ลักษณะของเด็กออทิสติก⁽¹⁾

โดยทั่วไปของเด็กออทิสติก ผู้ดูแลจะสังเกตเห็นความบกพร่องของการพัฒนาการของเด็กได้ เริ่มในขวบปีแรก โดยจะมีความบกพร่องทางด้านปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง เช่น ยิ้มช้า หรือไม่ยิ้ม ไม่แสดงปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ ต่อบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งเมื่อผู้ดูแลพยายามพูดเรียก หรือเล่นด้วย เด็กจะเฉย แต่อาจจะทำเสียงเองตามลำพัง และส่งเสียงตามลำพังอยู่ได้เป็นเวลานานๆ โดยที่การตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมเป็นแบบไม่คงเส้นคงวา สม่่าเสมอ หรือไม่แสดงว่าจำหน้า มารดาหรือผู้ที่เลี้ยงดูได้ ซึ่งจะเห็นชัดว่าแตกต่างจากการพัฒนาการของเด็กทารกปกติ

ในช่วงขวบปีแรก การเลี้ยงดูเด็กจะไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด ผู้ที่ดูแลอาจจะมองว่าเป็นเด็กเลี้ยงง่าย เช่นเด็กจะนั่งเฉยไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบใดๆ ไม่หันตามเสียงตบมือหรือเสียงเรียกชื่อของตนเอง เมื่อผู้เลี้ยงดูสอนให้เด็กเล่น หรือทำอะไรง่ายๆ เช่น ตบมือ โบกมือไปมา เด็กก็จะทำไม่ได้ แม้จะจับมือให้ตบพอปล่อยมือเด็กก็จะหยุดทำ แต่ในบางครั้ง มารดา หรือผู้เลี้ยงดูอาจรายงานว่ามีเด็กมีท่าที่รับรู้ต่อสิ่งเร้าได้บ้าง เช่น การเคาะพื้นเบาๆ หรือขูดแกรกๆบนพื้นเป็นต้น

เด็กออทิสติกบางคนชอบแสงสว่างจ้า อาจจ้องมองดวงไฟหรือจ้องมองดวงอาทิตย์ หรือดวงจันทร์เต็มดวงได้ครั้งละนานๆ นอกจากนี้เด็กบางคนอาจแสดงอาการกลัวต่อสิ่งของ บางอย่างทั้งๆที่ของเหล่านั้นไม่ได้เป็นอันตรายแต่อย่างใดและสิ่งของที่ได้กักแล้วจะแตกต่างกัน และ อาจจะไม่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ชีวิตของเด็กแต่อย่างใด เช่นการกลัวต่อสีใดสีหนึ่งเป็นต้น ใน บางกรณีสิ่งของที่เด็กกลัวอาจเป็นสิ่งที่มีความหมายตรงตามกับประสบการณ์ของมารดาหรือพี่เลี้ยง บางกรณีเด็กอาจจะเล่นของเล่นบางอย่างได้ ทำกิจกรรมบางอย่างได้สำเร็จเช่นการวางตัวต่อไม่เป็น รูปต่างๆ ได้อย่างน่าแปลกใจ จนบางครั้งทำให้ผู้ปกครองเข้าใจว่าเด็กฉลาด

เมื่อโตขึ้นอายุ 2-3 ปี ความผิดปกติด้านพฤติกรรมของเด็กจะเห็นเด่นชัดขึ้น โดยเฉพาะการเคลื่อนไหวแบบแปลกๆ เช่นเด็กบางคนอาจเริ่มเดินด้วยท่าทางแปลกๆ เช่นเดินหรือ วิ่ง เขย่งปลายเท้า เดินแบบม้าย่อง หมุนตัวไปมา ปีนป่ายแบบไร้จุดหมาย แต่กลัวการขึ้นลงบันได

เด็กออทิสติกส่วนใหญ่จะพูดออกเป็นเสียงคำๆ ไม่ได้ ในบางกรณีที่เด็กอาจเริ่มพูด เป็นคำๆ ได้บ้าง เช่นเด็กปกติ แต่แล้วการพูดหรือแบบแผนของการใช้เสียงจะหายไป ส่วนการ เติบโตและพัฒนาการทางด้านร่างกายจะไม่แตกต่างจากเด็กปกติ และเมื่อเข้าสู่วัยเตาะแตะ เด็ก ปกติจะใช้เวลาส่วนหนึ่งในการเล่นซึ่งเป็นการเล่นอาจใช้ของเล่นหรือเล่นโดยการใช้อุปกรณ์หรือของ ที่มีอยู่รอบตัว ที่สำคัญในเด็กปกติจะเป็นการเล่นที่มีการเล่นสมมติหรือการเล่นที่มีการเลียนแบบ การดำรงชีวิตจริงหรือสังคมจริง ส่วนการเล่นที่ผิดปกติในเด็กออทิสติก จะเป็นการเล่นที่มีการ หมกมุ่นกับสิ่งของบางอย่าง ขาดการสมมติ ไม่มีความหมายจากการเล่น แต่เป็นการเล่นที่กระทำ ซ้ำๆ เล่นกับสิ่งของ หรือสิ่งของที่แปลกๆ มีการแสดงออกของพฤติกรรมที่ผู้ดูแลเลี้ยงยังหรือ เปลี่ยนแปลงไม่ได้

สำหรับพัฒนาการทางสังคมและการใช้ภาษา เนื่องจากการพัฒนาของเด็กออทิสติก มีลักษณะและความหมายเฉพาะตัว แตกต่างกันไปในแต่ละคน การทักทายบุคคลแปลกหน้าจะ เป็นไปอย่างแปลกประหลาด เช่น เมื่อพบเด็กคนอื่นอาจเข้าไปตึงผม ดมมือ ดมรองเท้า หรือเขี่ย หน้า เป็นต้น เด็กจะแยกไม่ได้ว่า ที่ใด ของใดเป็นอันตราย บางคนเมื่อเห็นรถจะวิ่งไปลูบคลำรถเมื่อ เห็นรถวิ่งก็จะวิ่งเข้าไปหารถทันที โดยไม่รู้ ไม่เข้าใจว่าเป็นอันตราย เมื่อมารดาพาเข้าไปในครัวเด็ก จะแยกไม่ได้ว่าของอะไร ใช้ทำอะไร เด็กจะหยิบจับของอย่างไม่มีจุดหมาย ซึ่งเป็นอันตรายกับเด็ก มาก

ภาษาพูดของเด็กที่พูดเป็นคำๆ เด็กจะใช้คำที่มีความหมายของตนเอง และเด็กส่วน หนึ่งจะมีการพูดแบบเลียนแบบ เช่นเมื่อพบพยาบาล มารดาจะพูดว่า สวัสดี ชี ลูก เด็กก็จะพูด ตามแต่อยู่เฉย หรือเมื่อถามเด็กว่า กินขนมไหม เด็กก็พูดตามว่า กินขนมไหม และอาจหยิบขนม หรือไม่หยิบก็ได้ เป็นต้น นอกจากนี้อาจพบเด็กที่ถามคำถามเดิมๆ ที่เคยถูกถาม แล้วถามซ้ำๆ โดย

ไม่ฟังคำตอบ เด็กจะได้ตอบสนองไม่ได้ สีหน้าเฉย ไม่แสดงอารมณ์ ไม่แสดงสีหน้า หรือสบตากับใคร หรืออาจมองจ้องบุคคลแต่เป็นการมองทะลุผ่านเลยบุคคลไปอย่างไม่มีจุดหมาย เด็กจะไม่หัวเราะ ยิ้ม และ ร้องไห้ไม่เป็น

ในเรื่องการรับประทานอาหาร เด็กจะรับประทานอาหารชนิดเดิม การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทั้งในเรื่องการรับประทานอาหาร การนอน การขับถ่าย หรือกิจวัตรใด ๆ หากต้องมีการเปลี่ยนแปลงจะทำได้ยากมาก เด็กจะทำอะไร ซ้ำๆ เด็กจะปฏิเสธทุกสิ่งไม่เหมือนเดิม

1.2 ปัจจัยการเกิดภาวะออทิสซึม

ปัจจุบันมีการศึกษาและทำวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยการเกิดภาวะออทิสซึมอย่างกว้างขวาง และกล่าวว่ภาวะออทิสซึมเป็นความผิดปกติที่ยังไม่สามารถหาสาเหตุที่แน่ชัดได้ และยังมี การโต้แย้งถึงสาเหตุที่ควรจะเป็นไปได้หลายๆแง่มุม จากการศึกษาและทบทวนวรรณกรรมสามารถสรุป ปัจจัยการเกิดออทิสติกที่สำคัญไว้ ดังนี้

1. **ปัจจัยทางชีวภาพ (biological factors)** ในปี ค.ศ. 1971 ได้เริ่มมีแนวคิดว่า การเปลี่ยนแปลงทางชีวภาพเป็นส่วนหนึ่งของปัจจัยที่ทำให้เกิดโรคในเด็กออทิสติก ปัจจัยทางชีวภาพ มี 5 ปัจจัยคือ

1.1 **ปัจจัยทางพันธุกรรม (genetic factor)** จากการศึกษาพบว่ารายงานร้อยละ 60-92 ของคู่แฝดจากไข่ใบเดียวกัน (monozygotic twins) จะเป็นเด็กออทิสติกเหมือนกัน แต่พบได้เพียงร้อยละ 10 ในคู่แฝดคนละใบ (dizygotic twin) ที่จะเป็นเด็กออทิสติกทั้งคู่ และมีโอกาสเกิดโรคในพื้นที่ของออทิสติกถึงร้อยละ 2 หรือ 1:50 ขณะที่ในเด็กทั่วไปพบ 1 : 2,000⁽¹⁹⁾ นอกจากนี้ได้มีการศึกษาโครโมโซมพบว่า การเป็นออทิสติกมีความเกี่ยวข้องกับโครโมโซมที่ผิดปกติหลายตัว โดยเฉพาะตัวที่ 2,7,13,15,16, และ 19⁽¹⁴⁾

1.2 **ปัจจัยโครงสร้างทางสมอง** ปัจจุบันมีการยอมรับกันมากกว่าปัจจัยสำคัญของการเกิด ภาวะออทิสซึม คือ ความบกพร่องของระบบประสาทในร่างกายน ที่ประกอบด้วยสมอง และเส้นประสาทรวมทั้งกระดูกสันหลัง (central nervous system) ซึ่งอาจเกิดจากเซลล์ของสมองที่ผิดปกติและความไม่สมดุลของสารเคมีของระบบประสาท (brain cell difference and neurological chemical imbalances) และยังพบความผิดปกติบางตำแหน่งในสมองของ เด็กออทิสติกเมื่อเทียบกับเด็กปกติ เช่น มีการพบความผิดปกติในส่วนที่เรียกว่า เวมินิส (vermis) ซึ่งอยู่ในสมองส่วนซีเรเบลลัม (cerebellum) ทำให้มีปัญหาด้านสติปัญญาและการเรียนรู้⁽¹⁹⁾ มีรายงานการศึกษาของแคมเปอร์และเบอร์แมน (Kemperและ Beuman) เกี่ยวกับความผิดปกติของ สมองที่ก่อให้เกิดขึ้นกับเด็กออทิสติก โดยนับจำนวนเซลล์ในบริเวณต่างๆของสมองเปรียบเทียบ

ระหว่างเด็กออทิสติกกับเด็กปกติ จะพบความผิดปกติในเด็กออทิสติกชัดเจนอยู่ 2 แห่ง คือ ที่ระบบลิมบิก (limbic) และที่สมองส่วนซีรีเบลลัม (cerebellum) บริเวณระบบลิมบิกส่วนของอะมิกดาลา (amygdala) และฮิปโปแคมปัส (hippocampus) ทำหน้าที่เรื่องการควบคุมความจำ อารมณ์ การเรียนรู้และแรงจูงใจ ความผิดปกติที่พบ คือ เซลล์บริเวณนี้มีขนาดเล็กมากและมีจำนวนเซลล์มากกว่าคนปกติจนมองเห็นเบียดกันแน่นหนา เปรียบเทียบกับการทำงานของคอมพิวเตอร์ คือ มีหน่วยความจำมากแต่ไม่สามารถเชื่อมโยงความรู้ได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากนั้นเซลล์ที่พบเป็นเซลล์ที่ไม่พัฒนาหรืออ่อนแอกว่าอายุจริงมากและมีการลดจำนวนอย่างชัดเจนของเซลล์เพอร์คินจี (purkinje) และการขาดหายไปของ กลิโอซิส (gliosis) ซึ่งเป็นส่วนประกอบของสมองที่เป็นโครงพยางค์ประสาทส่วนบริเวณซีรีเบลลัม (cerebellum) ซึ่งเป็นส่วนที่ควบคุมการประสานสัมพันธ์มีจำนวนเซลล์น้อย มีช่องว่างระหว่างเซลล์มากจนมองเห็นว่าอยู่อย่างกระจัดกระจายลักษณะของเซลล์เป็นเซลล์ที่ยังไม่พัฒนาเช่นเดียวกับบริเวณลิมบิก ระยะพัฒนาของเซลล์สมองเท่ากับเด็กวัยทารกในครรภ์อายุ 7-8 เดือน พฤติกรรมที่ผิดปกติของเด็กออทิสติกถูกควบคุมโดยสมองส่วนที่มีความบกพร่องดังกล่าวมาแล้ว⁽²⁰⁾ นอกจากนี้พบเด็กออทิสติกร้อยละ 25 – 30 มีอาการของโรคลมชักในระยะเริ่มเข้าวัยรุ่นเมื่อทำการตรวจคลื่นสมองด้วยไฟฟ้าพบว่ามีความผิดปกติของคลื่นสมองแบบไม่เฉพาะเจาะจง มากกว่าเด็กปกติทั่วไป ขนาดสมองโตกว่าเด็กปกติเล็กน้อยโดยไม่ได้มีมาแต่แรกเกิด⁽³⁾

1.3 ปัจจัยทางเคมี (neurotransmitters factor) จากการศึกษาของกระบวนการทางชีวเคมีและปัจจัยการเผาผลาญในสมองพบว่ามียาระดับสารเคมีบางอย่างผิดปกติ ดังนี้

1.3.1 ซีโรโทนิน (serotonin) เป็นสารเคมีที่สำคัญในการทำงานของสมองส่วนที่ควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมทางสังคม นอกจากนี้ยังสำคัญต่อการเจริญเติบโตของสมองส่วนอื่น ความผิดปกติของซีโรโทนิน จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญมาก การวิจัยพบว่าเด็กออทิสติกกลุ่มหนึ่งมีซีโรโทนินในเลือดสูง บางคนมีการสร้างซีโรโทนินในสมองซีกซ้ายต่ำในขณะที่สมองซีกขวาปกติทำให้ความสามารถทางภาษาของเด็กออทิสติกซึ่งควบคุมโดยสมองซีกซ้ายพัฒนาไปไม่ได้เท่ากับความสามารถในการมอง (visual-spatial) ซึ่งควบคุมโดยสมองซีกขวาแต่ในกลุ่มอื่นๆก็พบว่ามียาระดับซีโรโทนินในเลือดสูงเหมือนกัน ดังนั้นไม่สามารถชี้เฉพาะในกลุ่มเด็กออทิสติกจากการมียาระดับซีโรโทนินในเลือดสูงเพียงอย่างเดียวได้⁽¹⁴⁾

1.3.2 เอนโดจีนัส โอปิออยด์ (endogenous opioids) หรือ เอนโดฟิน (endorphins) ซึ่งเป็นตัวควบคุมระบบประสาทของมนุษย์พบว่าน้ำไขสันหลังของเด็กออทิสติกมีการทำหน้าที่ของเอนโดฟินมากกว่าปกติในส่วนที่ 2 ถึงร้อยละ 55 สารตัวนี้ไปยับยั้งการเจริญเติบโต

ของระบบประสาททำให้การทำงานของระบบประสาทเสียสมดุลและภูมิคุ้มกันโรคแย่ลง ทำให้เกิดพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง การกระทำซ้ำๆ ก้าวร้าวขาดความสนใจ⁽²⁰⁾

1.3.3 แคทีโคลามีน (catecholamine) โดยการทำหน้าที่ของโดพามีนเพิ่มขึ้นทำให้มีกรด โฮโมวานิลลิก (homovanillic acid[HAV]) ในน้ำไขสันหลังเพิ่มขึ้นเด็กออทิสติกบางรายมีระดับความเจ็บปวดลดลง มีแนวโน้มที่จะทำร้ายตนเองอย่างรุนแรงซ้ำๆ เช่นตบหน้าตนเองหรือโขกศีรษะ⁽¹⁴⁾

1.3.4 ซัลเฟต (sulphate) จากการศึกษาบางแห่งพบว่าเด็กออทิสติกมีซัลเฟตในเลือดต่ำ ทำให้สารสื่อประสาท (neurotransmitter) ในสมองทำงานแปรปรวน การขจัดสารบางอย่างในร่างกายทำได้ไม่ค่อยดี ทั้งยังทำให้โปรตีนที่เคลือบผิวลำไส้มีปัญหา สารหลายอย่างจึงดูดซึมผ่านร่างกายไปได้ง่าย⁽¹⁴⁾

1.3.5 การอักเสบของลำไส้ใหญ่ บางคนเชื่อว่าเด็กออทิสติกเกี่ยวข้องกับ การอักเสบของลำไส้ใหญ่ทำให้โปรตีนบางอย่างซึมผ่านผนังลำไส้เข้าไปในกระแสโลหิตและส่งผลให้สารเคมีในสมองแปรปรวน เมื่อทดลองให้เด็กรับประทานอาหารที่ปราศจากโปรตีนบางประเภทเช่น เคซีน หรือ กลูเทน (casein and gluten) คือ อาหารที่ไม่มีส่วนผสมนมหรือแป้งข้าวสาลีพบว่าเด็กหลายคนมีอาการดีขึ้น⁽¹⁴⁾

1.4 ปัจจัยภูมิคุ้มกัน (immunology factor) เด็กออทิสติกมีความเกี่ยวข้องกับภูมิคุ้มกันที่ผิดปกติ พบว่าเด็กบางรายมีจำนวน ที-เซลล์ (T- cell) และสารภูมิโมโนโกลบูลินเอหรือแอนติบอดีเอ (IgA) ซึ่งสร้างภูมิคุ้มกันร่างกายให้อยู่ในระดับต่ำ⁽¹⁴⁾

1.5 ปัจจัยด้านมารดาขณะตั้งครรภ์หรือขณะคลอดหรือหลังคลอด (prenatal perinatal factor) หากเกิดปัญหาการแทรกซ้อนระหว่างการตั้งครรภ์หรือขณะคลอด เช่น มีเลือดออกช่วง 3 เดือนแรกของการตั้งครรภ์ การใช้ยาขณะตั้งครรภ์ ขณะคลอดหรือหลังคลอด เช่น ไรโซลัมหรือแอสไพริน หรือเป็นหัด โภชนาเป็นต้น ซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการของสมองผิดปกติได้⁽²¹⁾

2. ปัจจัยทางจิตสังคม (psychosocial factor) ปัจจัยทางจิตสังคมได้แก่การเลี้ยงดู ซึ่งในอดีตเชื่อว่าการเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวเป็นปัจจัยการเกิดออทิสติกอย่างหนึ่งแต่ในปัจจุบันเชื่อว่าปัจจัยด้านการเลี้ยงดูไม่ใช่ปัจจัยการเกิดออทิสติกโดยตรงแต่เป็นปัจจัยเสริมที่ทำให้เด็กออทิสติกมีอาการมากขึ้นหรือช่วยให้อาการของออทิสติกดีขึ้นได้⁽¹⁴⁾

สรุปได้ว่าปัจจัยของการเกิดออทิสติกมี 2 ปัจจัยใหญ่ๆ คือ ปัจจัยทางชีวภาพ (biological factors) ซึ่งได้แก่ กรรมพันธุ์ โครงสร้างทางสมองที่ผิดปกติ ความไม่สมดุลของสารเคมีในสมอง ระบบภูมิคุ้มกัน และปัญหาของมารดาขณะตั้งครรภ์ ขณะคลอดหรือหลังคลอด ปัจจัยทางจิตสังคม (psychosocial factor) ได้แก่การเลี้ยงดูซึ่งปัจจุบันปัจจัยด้านการเลี้ยงดูไม่ใช่

ปัจจัยการเกิดออทิสติกโดยตรงแต่เป็นปัจจัยเสริมที่ทำให้เด็กออทิสติกมีอาการมากขึ้นหรือช่วยให้อาการของออทิสติกดีขึ้นได้

1.3 การวินิจฉัย

DumasและNilson⁽²²⁾ ได้สรุป ภาวะวินิจฉัยออทิสซึมจากสมาคมจิตแพทย์สหรัฐอเมริกาใช้จากคู่มือ (Diagnosis and Statistical Manual of Mental (4 th) ไว้โดยแบ่งเป็น 3 ข้อใหญ่(A,B,C) และแต่ละข้อแบ่งเป็นข้อย่อยและกำหนดเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

A. ต้องมีลักษณะอย่างน้อย 6 ข้อ จากข้อ (1),(2)และ (3) รวมกัน โดยต้องมีลักษณะอย่างน้อย 2 ข้อในข้อ(1) ต้องมีลักษณะอย่างน้อย 1 ข้อในข้อ (2) และข้อ(3)

(1) ความบกพร่องในพฤติกรรมทางสังคมด้านต่าง ๆ ซึ่งจะต้องพบอย่างน้อย 2 ข้อย่อย ดังนี้

(a) มีความบกพร่องพฤติกรรมการใช้ภาษาท่าทาง เช่น การสบตา การแสดงสีหน้า และการสื่อสารด้วยภาษาท่าทาง

(b) ล้มเหลวที่จะพัฒนาความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมวัยได้อย่างปกติ

(c) ไม่รู้จักหาความสนุกความสนใจและความสำเร็จ (accomplishment) ร่วมกับผู้อื่นได้ (เช่น แสดงออกไม่ได้ ชีวีตฤสิ่งของที่ตนสนใจไม่ได้)

(d) ไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบ - แลกเปลี่ยนเชิงสังคมและอารมณ์กับผู้อื่น

(2) ความบกพร่องในพฤติกรรมด้านภาษา ซึ่งจะต้องพบอย่างน้อย 1 ข้อย่อย ดังนี้

(a) มีพัฒนาการล่าช้า หรือ ขาดพัฒนาการทางด้านการพูด(ทั้งนี้ไม่นับความพยายามที่จะใช้การสื่อความหมายโดยใช้วิธีอื่นมาทดแทน เช่น การแสดงท่าทาง

(b) ในกรณีที่มีการพัฒนาภาษาพูดได้บ้าง ก็มีความบกพร่องในการเริ่มต้นสนทนาหรือดำเนินการสนทนากับผู้อื่น

(c) ใช้คำพูดซ้ำ ๆ ภาษาซ้ำ ๆ ใช้ภาษาแปลก ๆ

(d) ขาดพัฒนาตามวัยในการเล่น เช่น เล่นสมมุติไม่เป็น

(3) มีพฤติกรรมซ้ำซากและมีรูปแบบเดิมทั้งในด้านความสนใจและกิจกรรม ซึ่งจะต้องพบอย่างน้อย 1 ข้อย่อย ดังนี้

(a) หมกมุ่นกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งซ้ำ ๆ อย่างมาก

(b) ขาดความยืดหยุ่นกับชีวิตประจำวัน หรือยึดติดกับการทำกิจวัตรมาก

เกินไป

(c) มีกิริยาอาการทางการเคลื่อนไหวซ้ำๆ ในแบบแผนเดิม เช่น กระดิกนิ้ว สะบัดมือ หรือโยกตัว

(d) หมกมุ่นกับชิ้นส่วนของวัตถุ

B. มีความผิดปกติหรือความล่าช้าในการพัฒนาการด้านต่างๆ อย่างน้อย 1 ด้านซึ่งแสดงออกตั้งแต่ก่อนอายุ 3 ขวบ

(a) ด้านสังคม

(b) ด้านภาษา

(c) ด้านการเล่นสมมติ

C. ความผิดปกติดังกล่าวต้องไม่ใช่ลักษณะความผิดปกติตามคำนิยามของ Rett's Disorder Childhood Disintegrated Disorder

1.4 ระดับอาการของออทิสติก ⁽¹⁴⁾

ระดับอาการของออทิสติกอาจจำแนกได้ 3 ระดับจากการประเมินตามแบบประเมินผลการรักษาเด็กออทิสติก(Autism Treatment Evaluation checklist [ATEC]) ของริมแลนด์ และเอเดลสัน (Rimland และ Edelson) ⁽²³⁾ คะแนนความรุนแรงของโรคอยู่ระหว่าง 0-180 คะแนน แบ่งเป็น 3 ระดับ โดยปรับคะแนนให้อยู่ในเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0-99 ระดับที่ 1 เปอร์เซ็นต์ไทล์ 0-33 เป็นกลุ่มอาการเล็กน้อย (mild autism) ระดับที่ 2 เปอร์เซ็นต์ไทล์ 34-66 เป็นกลุ่มอาการปานกลาง (moderate autism) และระดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ 67-99 เป็นกลุ่มอาการรุนแรง (severe autism)

1. **ระดับกลุ่มที่มีอาการน้อยเรียกว่า กลุ่ม Mild autism** หรือบางครั้งเรียก กลุ่มออทิสติกที่มีศักยภาพสูง (high-functioning autism) ซึ่งจะมีระดับสติปัญญาปกติ หรือสูงกว่าปกติ มีพัฒนาการทางภาษาดีกว่ากลุ่มอื่น แต่ยังคงมีความบกพร่องในทักษะด้านสังคม การรับรู้อารมณ์ ความรู้สึกของบุคคลอื่น

2. **ระดับกลุ่มที่มีอาการปานกลางเรียกว่า กลุ่ม Moderate autism** ในกลุ่มนี้จะมีความล่าช้าในพัฒนาการด้านภาษาการสื่อสาร ทักษะสังคม การเรียนรู้ที่จำกัด รวมทั้งด้านการช่วยเหลือตนเอง และมีปัญหาพฤติกรรมกระตุ้นตนเอง พอสมควร

3. **ระดับกลุ่มที่มีอาการรุนแรงเรียกว่ากลุ่ม Severe autism** ในกลุ่มนี้จะมีความล่าช้าในพัฒนาการเกือบทุกด้าน และอาจ เกิดร่วมกับภาวะอื่น เช่น ปัญญาอ่อนรวมทั้งมีปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรง ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ต้องมีผู้ดูแลตลอดชีวิต

ลักษณะเด่นของเด็กออทิสติก คือ มีความบกพร่องทางสังคมและการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ความบกพร่องทางภาษาและการสื่อสาร และความผิดปกติทางอารมณ์และ

พฤติกรรม แต่จะมีระดับความรุนแรงที่แตกต่างกัน ทำให้เด็กออทิสติกมีลักษณะและความรุนแรงของอาการที่แตกต่างกันหลากหลายตามความบกพร่องของพัฒนาการของแต่ละคน การดูแลและช่วยเหลือเด็กออทิสติกก็จะแตกต่างกันตามระดับความรุนแรงของอาการ

1.5 การดูแลเด็กออทิสติก

เด็กออทิสติกที่มีระดับความรุนแรงของอาการที่แตกต่างกัน การดูแลและการช่วยเหลือส่งเสริมพัฒนาการให้เหมาะสมในแต่ละระดับอาการของเด็กออทิสติก จึงมีความจำเป็นมาก จากการศึกษาและการทบทวนวรรณกรรม สรุปแนวทางการดูแลเด็กออทิสติกตามระดับความรุนแรงของอาการได้ดังนี้

1. **กลุ่มที่มีอาการน้อย (Mild autism)** หรือกลุ่มที่มีศักยภาพสูง ซึ่งการดูแลเด็กออทิสติกจะไม่แตกต่างจากเด็กปกติทั่วไปมาก ยึดหลักพึ่งตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่ควรให้การสนับสนุน และส่งเสริมทักษะทางสังคมหรือการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นให้เหมาะสมตามวัย ซึ่งทักษะทางสังคมเป็นข้อบกพร่องของเด็กกลุ่มนี้ เช่น การสบตา การตอบสนองต่อเสียงเรียกชื่อตนเอง การสอนให้เด็กรู้จักบุคคลในครอบครัว เป็นต้น และในทางการศึกษา มีส่งเสริมให้เด็กเรียนร่วมแบบเต็มเวลาในโรงเรียนเด็กปกติ⁽²⁴⁾

2. **กลุ่มที่มีอาการปานกลาง (Moderate autism)** การดูแลเด็กออทิสติกจะเน้นการส่งเสริมพัฒนาการในส่วนที่เด็กบกพร่อง เช่น การส่งเสริมพัฒนาการตามวัย การฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคม การฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพ และการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษา เป็นต้น ซึ่งการดูแลเด็กกลุ่มนี้ควรได้รับการเอาใจใส่ให้ความสนใจเพิ่มมากกว่ากลุ่มที่มีอาการน้อย เพราะเด็กมีความบกพร่องที่รุนแรงมากกว่า ต้องให้การช่วยเหลือหลากหลายวิธีเพื่อให้เด็กมีพัฒนาการสมวัยใกล้เคียงกับเด็กปกติมากที่สุด⁽⁷⁾

3. **กลุ่มที่มีอาการรุนแรง (Severe autism)** เด็กออทิสติกกลุ่มนี้ควรต้องให้การดูแลเป็นพิเศษ เพราะเด็กมีความบกพร่องเกือบทุกด้านและรุนแรงที่สุด ต้องได้รับการดูแลตลอดชีวิตที่สำคัญการยอมรับของครอบครัว ผู้ปกครองต้องมีความรู้ ความเข้าใจในการดูแลเด็กให้มาก การดูแลและให้ความช่วยเหลือจะเน้นแก้ปัญหาตามความเหมาะสม เพื่อให้เด็กออทิสติกได้ใช้ชีวิตร่วมกับครอบครัวได้อย่างมีความสุขในชีวิตประจำวัน เช่น การดูแลแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรง อาจใช้วิธีการปรับพฤติกรรมร่วมกับการรับประทานยา การฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคมในเรื่องของการฝึกทักษะในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เด็กช่วยเหลือตัวเองเต็มความสามารถตามที่เขามีอยู่ รวมถึงการส่งเสริมพลังครอบครัว เป็นต้น⁽⁷⁾

สรุปได้ว่า การดูแลเด็กออทิสติกควรมีความเหมาะสมในแต่ละระดับความรุนแรงของอาการเด็ก ซึ่งได้แยกตามระดับความรุนแรงของอาการ ได้แก่ กลุ่มที่มีอาการน้อย กลุ่มที่มีอาการปานกลาง และกลุ่มที่มีอาการรุนแรง โดยให้การดูแลตามความบกพร่องของเด็กในแต่ละราย เพื่อช่วยให้เด็กมีพัฒนาการสมวัยใกล้เคียงกับเด็กปกติสามารถช่วยเหลือตนเอง ใช้ชีวิตร่วมกับเพื่อน ครอบครัว สังคมได้อย่างมีความสุขมากที่สุด

1.6 ระบาดวิทยา⁽⁷⁾

การศึกษาด้านระบาดวิทยา ทำค่อนข้างยากเนื่องจากเกณฑ์ในการวินิจฉัยมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จากการรวบรวมข้อมูลการศึกษาทางระบาดวิทยาในช่วง 30 ปี พบว่า ความชุกของโรค เฉลี่ย 4.8 คนต่อประชากร 10,000 คน หรือประมาณ 1 คน ต่อประชากร 2,000 คน แต่ถ้ารวม แอสเพอร์เกอร์ซินโดรม จะมีความชุกของโรคประมาณ 1 คนต่อประชากร 1,000 คน

จากรายงานการศึกษาทางระบาดวิทยาหลายรายงานในระยะหลัง พบว่า ความชุกของโรคเพิ่มมากขึ้น บางรายงานพบสูงถึง 1 คนต่อประชากร 250 คน (รวมถึง Atypical Autism, Asperger's Syndrome, PDD-NOS) ความชุกที่เพิ่มขึ้นอาจสะท้อนให้เห็นถึงอุปสรรคที่เพิ่มขึ้นจริง แต่ในเบื้องต้น พบว่ามีความสัมพันธ์กับเรื่องเกณฑ์การวินิจฉัยที่กว้าง ครอบคลุมมากขึ้น (case definition) และประชาชนทั่วไปมีความตระหนักในโรคออทิสติกมากขึ้น

พบในเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง ประมาณ 3-4 เท่า แต่ในผู้หญิงจะมีอาการรุนแรงกว่า และการศึกษาช่วงแรกๆ Kanner เชื่อว่าพบมากในกลุ่มประชากรที่มีเศรษฐานะดี (high social class) แต่ปัจจุบัน พบว่ามีในทุกระดับชั้นของสังคมพอๆ กัน เป็นเพราะว่าเดิมกลุ่มที่มีเศรษฐานะดี เข้าถึงบริการทางการแพทย์และสาธารณสุขได้ดีกว่า ออทิสติกส่วนใหญ่มีความบกพร่องทางสติปัญญาร่วมด้วย โดยพบภาวะปัญญาอ่อนระดับรุนแรงร้อยละ 50 ระดับน้อยถึงปานกลางร้อยละ 30 และไม่พบภาวะปัญญาอ่อนร้อยละ 20

1.7 การพยากรณ์โรค⁽⁷⁾

พบว่าบุคคลออทิสติก จำนวน 2 ใน 3 มีภาวะต้องพึ่งพิงผู้อื่น และต้องการผู้ดูแลตลอดชีวิต ในขณะที่จำนวน 1 ใน 3 มีภาวะพึ่งพาตนเองได้พอสมควร และพบว่าร้อยละ 1-2 สามารถพึ่งพาตนเองได้เต็มที่ (fully independent)

ตัวที่ทำนายผลลัพธ์ของโรคคือ ระดับสติปัญญา และความสามารถในการสื่อสาร ผู้ที่มีการพยากรณ์โรคไม่ดี คือ มีระดับไอคิว น้อยกว่า 50 มีการชักในช่วงวัยรุ่น หรือยังไม่พูดเมื่ออายุ 5

ปี บุคคลออทิสติก พบว่าประมาณร้อยละ 4-32 จะมีอาการชักเมื่ออายุมากขึ้น โดยเฉพาะช่วงที่เป็นวัยรุ่น ซึ่งทำให้การพยากรณ์โรคไม่ค่อยดีนัก

การดูแลรักษา ถ้าเริ่มตั้งแต่ช่วงอายุ 2-3 ปี พบว่ามีการพยากรณ์โรคดีกว่าการรักษาที่ล่าช้ากว่านั้น การวินิจฉัยโรคได้เร็ว และเริ่มให้การดูแลรักษาตั้งแต่อายุน้อยๆ และทำอย่างต่อเนื่อง เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

2. ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กออทิสติก

2.1 การแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็กออทิสติก ⁽¹³⁾

ก. พฤติกรรมทางด้านสังคมและไม่สามารถมีปฏิริยาต่อสัมพันธ์ภาพของบุคคล

1. แสดงพฤติกรรมไม่สนใจใคร เช่น

- เด็กจะแสดงอาการเฉยเมย ไม่สนใจใคร ทำเสมือนว่าเขาอยู่คนเดียว บางครั้งมารดาต้องให้เมื่อเล่าประวัติ เด็กไม่มีปฏิริยารับรู้ใดๆ ทั้งสิ้น

- มีการกระทำต่อบุคคลหรือสิ่งมีชีวิตอื่นคล้ายสิ่งของ ไม่รู้ความแตกต่างระหว่างสิ่งมีชีวิตและสิ่งไม่มีชีวิต เช่น เมื่อเด็กกำลังเล่นรองเท้าของเขาอยู่คนเดียว โดยการยกขึ้นดม กัด และหมุนเล่นไปมา เมื่อเราเอาลูกบอลเล็ก ๆ เข้าไปให้เขาเล่น เพื่อทดแทน การเล่นรองเท้า นอกจากเขาไม่สนใจลูกบอลแล้ว เขายังทำเฉยเมย และลุกขึ้นมือหนึ่งถือลูกบอล อีกมือหนึ่งดึงมือผู้ให้ลูกบอลขูดเดินออกไปจากที่เขา นั่งเล่น แล้วทิ้งลูกบอลแล้วปล่อยมือผู้ให้ลูกบอลอย่างแรง เสมือนกับขว้างของทิ้ง พร้อมกับวิ่งไปเล่นรองเท้าเหมือนเดิม พฤติกรรมนี้เสมือนกับเขาู้สึกว่าบุคคลเป็นสิ่งของเขาไม่ต้องการเขาก็โยนทิ้งไป พฤติกรรมเช่นนี้อันตรายมาก ถ้าเด็กไปเล่นกับสุนัขหรือแมวที่มีชีวิต เพราะเด็กจะพยายามดึงหู ดึงหาง ดึงขา ดึงขน จนกระทั่งบางรายเด็กไปกัดจมูกหรือหูสุนัข ถ้ามันกลัวก็ตีไป ถ้ามันสู้แล้วอันตรายเกิดกับเด็กแน่นอน

- ไม่สามารถมีปฏิริยาต่อสัมพันธ์ภาพของบุคคล เช่น ถ้ากอดเด็ก เด็กจะกอดตอบไม่เป็น หรืออุ้มเด็ก เด็กจะทำตัวแข็ง ทำให้รู้สึกที่เด็กตัวหนักมากกว่าที่ควร เนื่องจากเด็กไม่มีปฏิริยาตอบสนอง เด็กทำหน้าตาเฉยเมย และไม่รู้จักเอามือโอบกอดคอผู้อุ้มได้เหมือนปกติที่ป้องกันไม่ให้ตนเองตกลงมา

2. แสดงพฤติกรรมไม่รู้ร้อนรู้หนาว และไม่รู้จักช่วยตัวเองจากอันตรายต่างๆ เช่น เด็กออทิสติก ถูกเด็กคนอื่นตี กัด หรือจิกผม เด็กไม่สามารถปกป้อง หลีกเลียงหรือโต้ตอบได้ บางคนจะเฉยเมย บางคนจะร้องและส่งเสียงไม่เป็นภาษา เด็กบางคนถูกมดแดงกัดเต็มเท้าก็ทำเสมือนไม่รู้สึกรู้เจ็บปวดเลย จะยืนเฉย และไม่สามารถปิดมดออกจากเท้าได้ เด็กบางคนเปิดลิ้นชัก และถูกหนีบ

นิ้วไว้ ก็ไม่สามารถดึงนิ้วมือออกเองได้ จะร้องแต่ ซีด ๆ ๆ จนกว่าจะมีคนไปช่วยดึงออก เด็กกลุ่มนี้ควรระวังอันตราย และต้องอยู่ใกล้ชิดตลอดเวลา เพราะเด็กออทิสติกบางคน ชอบกัดเด็กออทิสติกที่อยู่ด้วยกัน เด็กสามารถรับประทานได้แม้จะร้อน จนทำให้ปากพอง

3. ไม่สามารถลอกเลียนแบบการกระทำของคนอื่นได้ เช่น การโบกมือบ้ายบาย ถ้าสอนซ้ำๆ เด็กอาจลอกเลียนแบบได้โดยการกระทำที่ผิดแปลกไปกว่าปกติ คือ ในเด็กปกติจะทำท่า"บ้ายบาย" โดยหันฝ่ามือออกนอกตัวแล้วโบกไปมา แต่เด็กออทิสติกส่วนใหญ่จะทำท่าหันฝ่ามือเข้าหาตัว โดยที่นิ้วมืออาจชี้ขึ้นบนหรือชี้ลงล่าง บางรายจะหันฝ่ามือออกด้านนอกแต่นิ้วมือชี้ลงล่าง หรือในการส่งจูบ เด็กออทิสติกมักชอบเอาหลังมือแตะปาก เมื่อสอนให้เขายิ้มหรือหัวเราะเด็กจะยิงฟันแล้วต้องเอามือแตะฟันของเขาทุกครั้ง เพื่อให้รู้ว่าทำตามได้แล้ว

4. เด็กออทิสติกจะเล่นกับใครไม่เป็น แม้จะเป็นการเล่นอย่างง่าย ๆ เช่น การโยนบอล และรับบอลกับเพื่อน เด็กไม่เคยได้แตะลูกบอล จึงรู้สึกไม่พอใจ จะวิ่งไปแย่งลูกบอลมากอดไว้คนเดียว โดยไม่ยอมให้ใครได้แตะลูกบอลอีกเลย บางคนอยากเล่นกับเพื่อน เช่น เห็นเพื่อนเล่นโดมิโนกันอยู่ เด็กก็จะตรงเข้าไปดึงตัวโดมิโนมาแล้ววิ่งหนี เพื่อให้เพื่อนวิ่งตามจนเพื่อนไม่หุ่รูมตีเด็กเด็กจะหัวเราะชอบใจนี้กว่าเพื่อนเล่นด้วย

5. ไม่สนใจที่จะมีเพื่อน ไม่สามารถผูกมิตรกับใคร ขาดความสนใจการมีปฏิสัมพันธ์ในด้านสังคมกับเด็กอื่นๆ เช่น กระตุ้นเด็กออทิสติก 5 คนในวัยเดียวกัน โดยการนำเด็กให้ร่วมกิจกรรมกลุ่มง่ายๆ ด้วยการให้ลูกบอลให้แกกันเป็นวงกลม เมื่อผู้ดูแลผลัดตัวออกไปภายใน 1 นาที เด็กจะผลัดออกจากกันคนละทิศละทาง แต่ละคนจะไปแสดงพฤติกรรมที่ผิดปกติในการเคลื่อนไหวที่ชอบทำเป็นประจำเมื่ออยู่ในโลกของตัวเอง แตกต่างกันไป โดยไม่สนใจใครเลย

ข. พฤติกรรมทางด้านภาษาและการสื่อสาร ทั้งด้านการพูด(Verbal) และการไม่ใช้คำพูด(Nonverbal) รวมทั้งไม่สามารถมีจินตนาการในการเล่นได้

1. ไม่สามารถแสดงพฤติกรรมสื่อความหมายได้เลย เช่น ไม่มีการส่งเสียงอ้อออ ไม่มีการแสดงออกทางใบหน้า เช่น แสดงถึงการโกรธ การพอใจด้วยการยิ้มหรือหัวเราะ ไม่สามารถสื่อความหมายด้วยท่าทางได้ ถ้าเด็กออทิสติกต้องการอะไรมักจะดึงมือผู้ที่อยู่ใกล้เคียงไปทำให้ เช่น ถ้าเด็กต้องการเปิดประตู ก็ดึงมือผู้ที่อยู่ใกล้ไปที่ลูกบิดประตูเท่านั้น ไม่สามารถแสดงอาการลอกเลียนแบบได้ในการพูด และไม่สามารถสื่อภาษาในการพูดได้

2. การสื่อสารความหมายที่ไม่ใช้คำพูดนั้น มีความผิดปกติอย่างชัดเจน เช่น เด็กไม่มีการสบตากับบุคคลทั่วไป (eye to eye gaze) เด็กจะใช้การมองผ่านไปจนดูเหมือนตาแกว่งไปมา(eye dancing) หรือบางคนจะจ้องตาตอแต่ลักษณะเป็นแบบมองทะลุทะลวง(see through)

ถ้าสังเกตเห็นที่ดีจะพบว่าม่านตาของเด็กจะหดและขยายไปมา คล้ายกับการปรับเลนส์ของกล้องถ่ายรูป หรือบางคนต้องการจะสบตากับบุคคล โดยการมองไปด้วยตาที่เอียงไปด้านข้าง ไม่หันหน้าตรงกับหน้าของบุคคลที่เด็กต้องการจะสบตา ลักษณะคล้ายการขำเลียงจนเด็กออกทิสติกบางรายตาเหล่ไป(squint eye) เด็กออกทิสติกจะมีใบหน้าเฉยเมย ไม่สามารถแสดงออกทางสีหน้าได้ เมื่อมีอาการโกรธ พอใจ หรือไม่พอใจ มีการแสดงออกกิจกรรม หรือท่าที่ผิดปกติขณะที่มีปฏิริยาทางด้านสังคม เช่น ถ้าได้อุ้มเด็กออกทิสติก ไม่ว่าจะอายุเท่าใด เด็กก็จะทำตัวแข็งและแน่นไปมาไม่มีปฏิริยาตอบสนอง โดยการกอดตอบ หรืออาการที่แสดงว่ากลัวจะตกจากการอุ้ม แม้แต่ผู้อุ้มทำท่าที่จะปล่อยมือเด็กก็จะเฉยเมย เด็กออกทิสติกจะไม่มองบุคคลจะไม่เข้าไปทักทาย ไม่ยิ้มแย้มตอบ ไม่สามารถทักทายพ่อแม่หรือบุคคลที่อยู่ใกล้เคียง

3. เด็กออกทิสติกจะขาดจินตนาการในการเล่น เด็กปกติวัย 3 ขวบขึ้นไปสามารถเลียนแบบผู้ใหญ่ได้ เช่นการทำกับข้าว การขายของ การเล่นเป็นครอบครัว มีพ่อแม่ลูก เป็นต้น แต่เด็กออกทิสติกจะเล่นโดยการสมมุติไม่เป็น เช่น เล่นละครสมมุติให้เป็นสัตว์ต่างๆ การสร้างมโนภาพในการฟังนิทาน หรือการเล่นนิทานเด็กจึงไม่สนใจในการฟังนิทานที่เกี่ยวกับการสร้างจินตนาการ ฉะนั้นการสอนหรือการเล่นนิทานให้เด็กออกทิสติกฟังควรใช้แบบรูปธรรม เช่น การขีดหุ่นหรือการเล่นละครโดยใช้ตัวละครจริง มีพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นชัดเจน เช่น ในการเล่นโดยใช้ท่อนไม้เล็กๆ มาต่อกันและสมมุติว่าเป็นรถไฟกำลังวิ่งโดยทำให้เคลื่อนที่ไป เด็กออกทิสติกจะแสดงท่าทางงุนงง และบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า ไม่ใช่รถไฟหรือรถ น้ำมันเป็นไม้

4. มีความผิดปกติอย่างชัดเจนในการเปล่งเสียงพูด เกี่ยวกับระดับความดังของเสียง(Volume) ระดับเสียง (pitch) เสียงเน้น (stress) ความเร็วช้า(rate) จังหวะ(rhythm) และเสียงสูงต่ำ(intonation) ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจน เด็กออกทิสติกหลายคนมีเสียงในระดับเดียวกัน(monotonous) บางคนจะทำเสียงสูงต่ำคล้ายเสียงดนตรี หรือในบางคนจะมีการพูดที่มีระดับเสียงสูงอย่างเดียว

5. มีความผิดปกติอย่างชัดเจนในรูปแบบและเนื้อหาของการพูด พูดซ้ำซากวนไปวนมาอย่างเดิม พูดเลียนแบบทันที (immediate echolalia) เช่น ถามว่า"หนูชื่ออะไร" พูดเลียนแบบโดยการจดจำจากโทรทัศน์ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นรูปแบบของการโฆษณาที่เด็กชอบดู หรือเลียนแบบเสียงจากภาพยนตร์การ์ตูนต่างๆ จนคุณพ่อของเด็กออกทิสติกคนหนึ่งมีอาชีพเป็นกัปตันขับเครื่องบิน คิดไปว่าลูกชายของตนเป็นมนุษย์ต่างดาวมาเกิดเนื่องจากเด็กพูดได้ต่อเนื่องกันยาวมากแต่เป็นภาษาของตนเองที่ลอกเลียนมาจากมนุษย์ต่างดาวที่เด็กชอบดูโทรทัศน์นั่นเอง เด็กบางคนพูดคล้ายภาษาญวน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส ฯลฯ แต่ความจริงแล้วเป็นภาษาไม่มี ความหมายเลย เด็กบางคนจะพูดความหมายของประธานผิดไป เช่น ถ้าเขาต้องการจะเปิดตู้เพื่อหยิบของเล่น เขาจะพูดว่า"ป่าหมอจะเปิดตู้ให้ไหมยะ" ความจริงเขาต้องการพูดว่า "ผมจะเปิดตู้"

เด็กออทิสติก บางคนจะใช้คำพูดที่เป็นลักษณะเฉพาะของเขาเอง เช่น “กูก กูก กูก” หมายความว่า เขาต้องการจะรับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ

6. ไม่มีความสามารถที่จะสนทนากับใครได้นาน มักจะพูดถึงเรื่องที่ตนเองสนใจ เช่น ท่องหนังสือที่เรียนมาให้ฟังได้ทั้งเล่ม โดยไม่สนใจเลยว่าใครจะฟังหรือไม่ บางรายจะพรวดพราดแต่เรื่องของจรวดชนิดต่างๆ ไดโนเสาร์ชนิดต่างๆ หรือเรื่องต่างๆ ที่ตัวเองสามารถอ่านหรือจำมาจากเอนไซโคลพีเดียของเด็ก ความสามารถเช่นนี้ทำให้คนพบเห็นจะเข้าใจผิดไปว่าเป็นเด็กอัจฉริยะ (genious) แต่ความจริงแล้วมิใช่

ค. มีอาการกระทำและความสนใจซ้ำซากอย่างเด่นชัด

1. มีการเคลื่อนไหวของร่างกายซ้ำๆ เช่น การเคาะมือเบาๆ โบกมือไปมา หมุนตัวเองกระโดดขึ้น กระโดดลง ถีบสิ่งของเล็กๆ ในมือ เช่น เศษกระดาษ ใบไม้ หลอดดูดน้ำ หรือดินสอ โดยเอาสิ่งของอย่างใดอย่างหนึ่งหนีบอยู่ระหว่าง 2 นิ้ว อาจเป็นระหว่างนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ บางรายชอบนอนคว่ำ และเลื้อยไปตามขาเก้าอี้เหมือนงู

2. คิดหมกมุ่นหรือสนใจส่วนหนึ่งส่วนใด เช่น ถีบรถยนต์เด็กเล่นไว้ในมือหนึ่งอีกมือหนึ่งจะหมุนแต่ล้อรถเล่น หรือชอบดมสิ่งของ ชอบลูบไล้สิ่งของ เช่น เดินเอามือจะไปตามราวบันไดขึ้นและลงซ้ำๆ ซากๆ บางคนจะชอบถือหนังสือหนึ่งเล่มเปิดดูไปเรื่อยๆ จนหมดเล่มและทำอย่างเดิมอีก

3. แสดงความซบซึ้งใจอย่างมาก ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว หรือที่เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน เช่น การกินอาหารที่ซ้ำซาก เปลี่ยนแปลงยาก จนเด็กออทิสติกหลายๆ คน ต้องได้อาหารเช่นเดียวกับเด็กอ่อน คือ อาหารเหลว เพราะไม่ยอมเคี้ยวอาหาร เด็กออทิสติกหลายคนชอบจัดของให้อยู่ที่เดิม เช่น การเรียงหนังสือ ของเล่น หรือแม้แต่ดินสอสีเปิดกล่องออกมาใช้อย่างไรต้องเรียงอย่างนั้นทุกครั้งที่จะบายเสร็จ ถ้าสิ่งของไม่อยู่อย่างเดิม เด็กจะแสดงอาการอึดอัดหรือร้องไห้ไม่หยุด

4. ต้องทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เคยทำเป็นประจำ โดยมีรายละเอียดเหมือนเดิม เช่น เด็กออทิสติกที่พ่อแม่พาไปซื้อของในห้างสรรพสินค้าแล้วครั้งหนึ่งในครั้งต่อไปถ้าพาเด็กไปอีกเด็กจะต้องให้พาเดินไปซ้ำทางเก่าเสมอ หรือไปโรงเรียนเด็กต้องใช้ทางเดินทางเดิมทุกวัน

5. มีความสนใจในขอบเขตที่จำกัดและหมกมุ่นสนใจในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เช่น ลากเส้นตามขอบวัตถุหรือสนใจรายละเอียดในการวาดรูป เช่น ในการวาดรูปคนเด็กจะไม่สนใจรายละเอียดของใบหน้าแต่จะเน้นที่สร้อยคอหรือรายละเอียดของแบบเสื้อผ้ามามากกว่า เด็กบางคนชอบดูรายละเอียดในแผนที่ บางคนชอบรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับอนุกรมวิทยา

อุมพร ตรังคสมบัติ⁽¹⁴⁾ ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กออทิสติกไว้ว่า เด็กออทิสติกมักแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหลายอย่างที่ต้องช่วยแก้ไข พฤติกรรมดังกล่าวแบ่งได้ 2 ประเภทคือพฤติกรรมที่มองเห็นได้ชัด กับพฤติกรรมที่มองไม่เห็น พฤติกรรมที่มองเห็นได้ชัดเจนได้แก่ อาการย้ำคิดย้ำทำ อาการก้าวร้าว อาการแยกตัว อาการวิตกกังวลง่าย อาการเฉยเมย ไม่สนใจใคร พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม พฤติกรรมที่มองไม่เห็น ได้แก่ การไม่เข้าใจกฎของสังคม กติกาของเล่น การแข่งขัน การไม่เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น ความเข้าใจทางภาษาที่จำกัด ความต้องการทางเพศ การควบคุมตนเองที่ไม่ดี การขาดสามัญสำนึก มีจินตนาการที่จำกัด ความกังวลรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย การประยุกต์สิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆไม่เป็น

สมพร หวานเสริจ⁽⁴⁾ ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กออทิสติกว่าเกิดจากสิ่งต่างๆเช่น

1. สิ่งแวดล้อม เช่น อุณหภูมิที่ร้อนหรือหนาวจนเกินไป ทำให้เด็กส่งเสียงงอแง เด็กบางคนพอเข้าไปในห้องเรียนที่มีอุณหภูมิที่ตนไม่เคยชินก็จะอยู่นิ่งไม่ได้เลย ในขณะที่ห้องเรียนเก่า สามารถอยู่นิ่งได้
2. ความเจ็บป่วย อาจเป็นความเจ็บป่วยทางกายของเด็กหรือผลจากการใช้ยา เช่นเด็กที่ตบหัวหรือทุบหูตัวเองบ่อยๆ นั้น อาจเกิดจากเด็กมีอาการปวดหัวหรือหู หรือบางทีที่เด็กหงุดหงิดง่าย อาจเป็นเพราะเด็กมีอาการปวดท้อง
3. การได้รับการฝึกมากเกินไป ซึ่งการฝึกให้เด็กทำกิจกรรมต่างๆ ต้องคำนึงถึงความสามารถของเด็ก รวมถึงสุขภาพจิตของเด็กด้วยว่า มีความอดทนและยืดหยุ่นได้แค่ไหน เด็กอาจมีพฤติกรรมต่อต้าน ชัดขึ้น โวยวาย อาละวาด หากให้กิจกรรมที่ไม่เหมาะสมและนานจนเกินไป
4. การกระตุ้นตนเอง คือ ลักษณะอาการที่เด็กทำอะไรซ้ำๆ ซากๆ เป็นเวลานาน เช่นโยกตัว สะบัดมือ กิ่งของเล่นไปมา อาจเกิดกระบวนการทำงานของร่างกายที่ไม่สัมพันธ์กัน ซึ่งต้องใช้วิธีการทางด้านกิจกรรมบำบัด และการกระตุ้นประสาทสัมผัสการรับรู้เข้าช่วย
5. การเรียกร้องความสนใจ คือเด็กจะแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำ หากได้รับการตอบสนองจากผู้อื่น เช่นเด็กไม่ยอมรับประทานอาหาร จึงกีดมือของตนเองแล้วผู้ปกครองเข้ามาห้ามมากอดและป้อนข้าวเด็ก เมื่อถึงเวลารับประทานอาหารครั้งต่อไป เด็กก็จะทำพฤติกรรมดังกล่าว
6. ความต้องการหลีกเลี่ยง คือ เด็กจะเลือกทำพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ตนเองไม่ชอบ เช่น เด็กทราบว่าจะรับประทานอาหารเช้าเด็กจะต้องเก็บ

งานและทำความเข้าใจความสะอาดได้ เด็กจะทำงานแตกต่างเพื่อหลีกเลี่ยงการทำงาน จึงต้องฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

Lorna Wing อ้างถึงในจิตติรัตน์ ทัดเทียมมรณย์ ⁽²⁵⁾ ได้บรรยายถึงลักษณะพฤติกรรมที่ผิดปกติอย่างเด่นชัดที่แสดงออก เมื่อเด็กออทิสติกเข้าเรียนรวม (inclusive classroom) คือ

1. การสื่อสาร เด็กออทิสติกส่วนใหญ่จะมีน้ำเสียงราบเรียบ ระดับเสียงตลอดประโยคเสมอกัน หรือพูดประโยคที่เป็นความเดียว พูดประโยคซ้ำๆ ทวนคำถามก่อนตอบ วิธีการพูดหรือตอบคำถามในห้องเรียน จะต่างไปจากนักเรียนปกติ

2. การมีส่วนร่วมในกลุ่มเพื่อนในห้อง เด็กออทิสติกจะไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จึงทำให้ไม่สามารถอ่านความรู้สึกผู้อื่นได้ ซึ่งเป็นปัญหาในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนในห้องเรียนรวม

3. การไม่มีจินตนาการ เด็กออทิสติกจะยึดติดกับรูปแบบการกระทำที่ไม่เปลี่ยนแปลง (stereotype behavior) มีความคิดเห็นเหมือนเดิมไม่ยืดหยุ่น ดังนั้นไม่ว่าสภาพแวดล้อมจะเป็นอย่างไร เด็กออทิสติกจะไม่สามารถจินตนาการหรือปรับตนเองได้ว่า เพื่อนที่ร่วมทำกิจกรรมมีความต้องการให้พวกเขาทำตัวอย่างไร

2.2 พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก

จากความบกพร่องทางพัฒนาการของเด็กออทิสติก ส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์หลาย ๆ อย่าง โดยเฉพาะเด็กออทิสติกจะเริ่มมีปัญหาด้านการเรียนรู้ในระดับ ประถมศึกษาปีที่ 2 และ 3 เนื่องจากบทเรียนต้องใช้ความเข้าใจและจินตนาการมาก หลักสูตรในการเรียนจะเปลี่ยนจากรูปธรรมเป็นนามธรรมมากขึ้น ทำให้เด็กเข้าใจยาก ติดตามบทเรียนไม่ทัน ทำให้ทำถอย เบื่อหน่าย ปฏิเสธการเรียน ประกอบกับเพื่อนจะไม่เข้าใจกับพฤติกรรมบางอย่างของเด็กออทิสติก ถูกเพื่อนล้อเลียน ทำให้เริ่มมีปัญหาทางด้านพฤติกรรมและอารมณ์เพิ่มขึ้น รวมถึงเด็ก ออทิสติกจะมีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กปกติ และพฤติกรรมของเด็กยังขึ้นกับสิ่งแวดล้อมและการปรับตัวด้วย

⁽²⁰⁾ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกสามารถแบ่งได้เป็น 4 พฤติกรรมใหญ่ๆ คือ

1. **พฤติกรรมที่มีอันตราย** ได้แก่ ตีศีรษะตนเอง กัดหลังมือ กัดเล็บ โขกศีรษะกับพื้น หยิกหรือตีเพื่อน เป็นพฤติกรรมทำร้ายตนเองหรือพฤติกรรมทำร้ายผู้อื่น เกิดได้จากอาการออทิสซึมจากความผิดปกติบางอย่างในสมอง ⁽²⁶⁾ และเกิดจากปัญหาในการควบคุมตนเองของเด็กออทิสติก ถ้าเด็กโกรธหรือโมโหแล้ว จะสงบลงได้ยาก เด็กจะแสดงพฤติกรรมกับสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์ต่างๆ ไม่เหมือนกัน อาจถึงขั้นทำร้ายตนเองและผู้อื่น ⁽²⁷⁾ หรือพฤติกรรมที่มีอันตรายเกิด

เนื่องมาจากความตกใจกลัวหรือความวิตกกังวลที่รุนแรงของเด็กออทิสติก เด็กไม่รู้ว่าจะจัดการกับปัญหาที่ตนเองตกใจหรือกังวลนั้นอย่างไร และยังมีปัญหาด้านการสื่อสารที่ขอความช่วยเหลือไม่ได้ ความรู้สึกดังกล่าวจึงแสดงออกมาในรูปความก้าวร้าวที่ควบคุมได้ยากโดยเฉพาะเมื่อเด็กโตขึ้นหรือความก้าวร้าวอาจเกิดจากผู้ปกครองตามใจ ผู้ปกครองหลายคนสงสัยว่าลูกที่มีความผิดปกติจึงไม่ค่อยเข้มงวดหรือหนักแน่นกับเด็ก เด็กจึงเคยชินกับการถูกตามใจ เมื่อผู้ปกครองตามใจไม่ได้ เด็กก็จะก้าวร้าว เมื่อโตขึ้นพฤติกรรมก้าวร้าวอาจมากขึ้นจนทำร้ายผู้อื่นได้ นอกจากนั้นพฤติกรรมที่มีอันตรายอาจเกิดจากสาเหตุอื่นๆ เช่น ไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคม มีความไวต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งเร้ามากเกินไป ถูกกดดันให้ทำสิ่งที่ไม่ชอบหรือสิ่งที่ยากเกินไป รวมทั้งมีอาการไม่สบายทางกายแต่เด็กไม่สามารถจะบอกได้ แต่ก็มีบางรายทำร้ายร่างกายตนเองโดยไม่มีสาเหตุ โดยเฉพาะผู้ที่มีสมองผิดปกติชัดเจนหรือปัญญาอ่อนร่วมด้วย กรณีนี้การทำร้ายตนเองอาจรุนแรง เช่น ดึงผมตนเองออกมาเป็นกระจุก กัดนิ้ว หรือเอาศีรษะโขกพื้นจนมีเลือดออกการรักษาทันทีนี้มักจะต้องใช้ยา⁽¹⁴⁾

2. พฤติกรรมที่มีผลต่อพัฒนาการและการเรียนรู้ ได้แก่ ลูกจากที่หนึ่งขณะเรียนหนังสือ วิ่งออกจากแถวขณะรอรับประทานอาหารกลางวัน วิ่งออกจากแถวขณะร่วมกิจกรรมการเข้าแถวเคารพธงชาติ ซึ่งเด็กออทิสติกจำนวนมากมีลักษณะเช่น อยู่ไม่นิ่งและไม่ค่อยมีสมาธิ อาการเหล่านี้ทำให้การฝึกเด็กมีความยากลำบาก เมื่อโตขึ้นอาการชนอนาจลดลง แต่อาการสมาธิสั้นอาจคงอยู่และเป็นอุปสรรคต่อการเรียน แต่อาการเหล่านี้สามารถแก้ไขได้ โดยการจัดสภาพแวดล้อมให้เป็นระเบียบและไม่สิ่งเร้ามาก ให้เด็กออกกำลังกายและฝึกให้หนึ่งทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง หากยังไม่ดีขึ้น อาจต้องรับประทานยาเพื่อเพิ่มสมาธิ⁽¹⁴⁾

3. พฤติกรรมที่ไม่สมกับอายุหรือพัฒนาการ ได้แก่ กรีดร้องในขณะที่เรียนหนังสือ เอะอะอาละวาดลงไปนอนดินกับพื้นเมื่อไม่ได้ตามต้องการ เนื่องจากภาวะความผิดปกติบางอย่างในสมองส่งผลให้เกิดความบกพร่อง หลายอย่างกับเด็กออทิสติก ทำให้เด็กมีปัญหาทางอารมณ์ เกิดความตึงเครียดที่มากกว่าคนปกติ อาจเกิดจากสาเหตุของความจำกัดในการสื่อสารและการแสดงออกทางอารมณ์ การเปลี่ยนแปลงในสภาพแวดล้อมหรือกิจวัตรประจำวัน สิ่งเร้าทางสังคมที่มากเกินไปรวมถึงความบกพร่องทางพัฒนาการด้านอื่นๆ เมื่อมีความไม่ชัดเจนหรือมีสิ่งเร้ามากเกินไป เด็กออทิสติกจะเกิดความตึงเครียดได้ง่าย และเมื่อมีความตึงเครียดเด็กจะตอบสนองโดยมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ เช่น กรีดร้อง อาละวาด รวมถึงการเข้าไปขัดขวางพฤติกรรมบางอย่างของเด็กออทิสติก เด็กจะโกรธมากจนถึงอาละวาด ในขณะที่เด็กปกติจะไม่มีปฏิกิริยารุนแรงเช่นนั้น⁽¹⁴⁾

4. พฤติกรรมที่สร้างความรู้สึกทางลบให้แก่ผู้อื่น ได้แก่ ดมผม ลูบขากางเกงผู้อื่น เล่นอวัยวะเพศ ถอดเสื้อผ้าในชั้นเรียน ดึงของออกจากมือผู้อื่น เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

ที่เกิดขึ้นกับเด็กออทิสติกจากความผิดปกติทางสมองที่เกิดขึ้น เด็กจะไม่รู้กฎระเบียบปฏิบัติที่เหมาะสมไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ที่เป็นลายลักษณ์อักษร ดังตัวอย่างของพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของเด็กออทิสติกเมื่อเริ่มโตก็จะมี การตื่นตัวทางเพศเหมือนเด็กวัยรุ่นทั่วไป และด้วยความไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคม เด็กออทิสติกจึงไม่รู้วิธีการจัดการกับความรู้สึกทางเพศ และอาจเกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมตามมา เช่น การเล่นอวัยวะเพศ การกระตุ้นอวัยวะเพศของตนเอง (masturbation) ซึ่งปัญหาการเล่นอวัยวะเพศเป็นปัญหาที่พบได้บ่อย ในเด็กปกติก็พบปัญหานี้ประจำ อย่างไรก็ตามในเด็กปกติเมื่อเริ่มโตขึ้นจะมีกิจกรรมและความสนใจที่หลากหลายขึ้น ทำให้ปัญหานี้ลดลง แต่ในเด็กออทิสติกปัญหานี้อาจพบได้นานจนโต⁽¹⁴⁾

สรุปได้ว่า พฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ได้แก่ พฤติกรรมที่มีอันตราย พฤติกรรมที่มีผลต่อการพัฒนาการและการเรียนรู้ พฤติกรรมที่ไม่สมกับอายุหรือพัฒนาการ และพฤติกรรมที่สร้างความรู้สึกทางลบให้แก่ผู้อื่น ล้วนแต่เป็นปัญหาทางพฤติกรรมที่เกิดกับเด็กออทิสติก แต่จะมีความแตกต่างกันทั้งจำนวนของพฤติกรรมและระดับความรุนแรงของพฤติกรรม ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ส่งผลกระทบต่อตัวเด็ก ครอบครัว และสังคม เป็นปัญหาที่ควรได้รับการช่วยเหลือ และแนวทางในการช่วยเหลือเด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการประเมินพฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม

2.3 การช่วยเหลือเด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์

การช่วยเหลือในกรณีที่เด็กออทิสติกมีปัญหาพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่นิยมใช้และได้ผลดี ได้แก่

1. **การใช้พฤติกรรมบำบัด (behavior therapy)** การช่วยเหลือพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ตามแนวของ ดร.อีแวน โลวาสส์ (Dr.Evan Lovas) ที่เรียกว่า การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์หรือเอบีเอ (applied behavior analysis[ABA]) ซึ่งเป็นที่นิยมแพร่หลายในปัจจุบันและได้ผลดีมาก มีการนำไปใช้ในสถานบำบัดเด็กกลุ่มอาการออทิสซึมหลายแห่งทั่วโลก มีพื้นฐานมาจากการปรับพฤติกรรม (behavior modification) พัฒนารูปแบบของทฤษฎีทางพฤติกรรม และการเรียนรู้มาเป็นระบบการสอนแบบเข้มข้นและต่อเนื่อง ฝึก 40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ นาน 6 เดือนติดต่อกัน เน้นการฝึกตัวต่อตัวที่บ้าน การใช้วิธีดังกล่าวจะต้องมีการสังเกตเด็กออทิสติกอย่างละเอียด เลือกพฤติกรรมที่เป็นปัญหาโดยการประเมินพฤติกรรม จะทำการประเมินทั้งทักษะและการปรับตัว (problem behavior) หลังจากนั้นนำปัญหามาวิเคราะห์พฤติกรรมอย่างเป็นระบบ วางแผนแก้ไขพฤติกรรมอย่างมีหลักการหรือเลือกใช้เทคนิควิธีการที่เหมาะสมกับเด็กออทิสติก และบันทึกการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมให้คงอยู่ต่อเนื่อง

หยุดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และสร้างพฤติกรรมใหม่ที่ต้องการ การทำพฤติกรรมบำบัดตั้งแต่อายุน้อยๆ และทำอย่างต่อเนื่องเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เพราะจะช่วยให้เด็กมีความสามารถในการเรียนรู้ และเชาว์ปัญญาดีขึ้น สามารถไปเรียนร่วมกับเด็กปกติได้⁽⁹⁾

2. การรักษาทางยา (pharmacotherapy) การรักษาด้วยยาไม่ได้มีเป้าหมายเพื่อรักษาให้หายขาดจากโรคออทิสซึมโดยตรง แต่นำมาใช้เพื่อบรรเทาปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ของเด็ก ไม่จำเป็นต้องรักษาด้วยยาทุกคน และเมื่อรับประทานยาแล้วก็ไม่จำเป็นต้องทานต่อเนื่องไปตลอดชีวิตเช่นกัน แพทย์จะพิจารณาปรับขนาดยาหรือหยุดยา เมื่ออาการเป้าหมายทุเลาลงแล้ว ในปัจจุบันยังไม่พบว่ามียาตัวใดที่ช่วยแก้ไขความบกพร่องด้านการสื่อสารและด้านสังคม ซึ่งเป็นปัญหาหลักของเด็กออทิสติก ส่วนยาที่นำมาใช้พบว่ามีประโยชน์ในการลดพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง (hyperactivity) หุนหันพลันแล่น (impulsivity) ก้าวร้าว (aggression) และหมกมุ่น (obsessive preoccupation) ทำร้ายตนเองและผลของยามักไม่คงทน เมื่อหยุดยาก็มักมีอาการกลับมาใหม่ การรักษาที่ได้ผลดีก็คือการกระตุ้นพัฒนาการและปรับพฤติกรรม สำหรับยาที่นำมาใช้มีหลายชนิด ได้แก่ กลุ่มยารักษาโรคจิต (neuroleptics) ยารักษาโรคซึมเศร้า กลุ่ม SSRI (selective serotonin reuptake inhibitor) และยาเพิ่มสมาธิ (psychostimulant) ยาควบคุมอารมณ์ (mood stabilizer) เป็นต้น⁽¹⁴⁾

3. การฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคม (social rehabilitation) การฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคม ประกอบด้วย การฝึกฝนทักษะในชีวิตประจำวันและการฝึกฝนทักษะสังคม เพื่อให้บุคคลออทิสติกสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้ตามปกติ สรุปได้ดังนี้

3.1 การฝึกฝนทักษะในชีวิตประจำวัน (activity of daily living training) การที่เด็กออทิสติกขาดทักษะในชีวิตประจำวัน จะเป็นปัญหากับเด็กและครอบครัว และถ้าหากไม่ได้รับการช่วยเหลือเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดอย่างถูกต้อง อาจก่อให้เกิดเป็นปัญหาของสังคมได้ ดังนั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต้องให้การดูแลช่วยเหลือเพื่อให้เด็กออทิสติกอยู่กับครอบครัว ดำรงชีวิตประจำวันได้ โดยไม่เป็นภาระต่อผู้อื่น ควรให้โอกาสเด็กได้ฝึกฝนทักษะในชีวิตประจำวันเพื่อให้สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ดังบทวิเคราะห์ของ ดาราณี สาสัตย์⁽²⁸⁾ ที่ได้วิเคราะห์ความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันของเด็กออทิสติก ด้านการทำความสะอาดร่างกาย การแต่งกาย การรับประทานอาหารและการขับถ่าย พบว่าหลังให้โปรแกรมฝึกเด็กออทิสติกกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันดีขึ้น นอกจากนี้การฝึกฝนทักษะในชีวิตประจำวันมีข้อเสนอแนะสำหรับบิดามารดาและนักวิชาการ ดังนี้⁽²⁹⁾

1. เด็กออทิสติกควรจะสอนด้วยวิธีจากง่ายไปหายากโดยเริ่มจากทำเป็นตัวอย่างถ้าเด็กทำตามได้ให้จับมือเด็กทำ และค่อยๆ ลดการช่วยเหลือลงจนเด็กทำได้เมื่อได้ยินคำสั่งจนกระทั่งเด็กทำได้ด้วยตนเอง

2. เมื่อเด็กทำได้ในแต่ละขั้นตอน ควรให้รางวัล พุดชมเชย ปรบมือ แสดงอาการชื่นชมเด็กทันที เพื่อเด็กจะได้มีกำลังใจทำต่อไป แต่ถ้าเด็กทำไม่ได้ไม่ควรดูว่าขณะฝึกสอน เพราะจะทำให้เด็กท้อถอย ให้เด็กพยายามทำตามทีสอนอีกครั้ง

3. ผู้ฝึกและเด็กควรอยู่ในสถานที่พร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ เช่น ไม่เจ็บป่วยหรือขณะที่มีอาการมึนงงหรือเหนื่อย

4. อุปกรณ์ต้องให้เหมาะสมกับตัวเด็ก เช่น ไม่ใหญ่หรือเล็กจนเกินไป หรือไม่สูงจนเกินไป

5. เมื่อเด็กแสดงกิริยาไม่เหมาะสม เช่น แลบลิ้นหลอก หรือใช้คำพูดหยาบคายผู้ปกครองและทุกคนในบ้าน ต้องไม่สนใจ และเบนความสนใจเด็กไปสู่เรื่องอื่น เพราะการกล่าวร้ายจะทำให้เด็กยิ่งทำมากขึ้นเพราะได้รับความสนใจ

3.2 การฝึกฝนทักษะสังคม (social skill training) ทักษะสังคมเป็นความสามารถในการปรับตัวและกระทำกิจกรรมต่างๆ ในสิ่งแวดล้อมของตัวเด็กเองอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น การเล่นร่วมกับเพื่อน ทักษะในการแก้ไขปัญหาหรือการจัดการกับปัญหาเป็นต้น⁽³⁰⁾ ทักษะสังคมเป็นความบกพร่องที่สำคัญของเด็กออทิสติก ดังนั้นจึงต้องให้การฝึกฝนด้านนี้เป็นพิเศษ เพื่อให้เด็กสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ใกล้เคียงปกติมากที่สุด ซึ่งทำได้โดยจำลองเหตุการณ์ หรือสถานการณ์ทางสังคมต่างๆ นำมาทดลองปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ หรือการสอนโดยให้จดจำรูปแบบบทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อนำมาใช้โดยตรง ซึ่งได้แก่ การสอนเรื่องราวทางสังคม (social story)

สรุปได้ว่า การช่วยเหลือเด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่นิยมใช้และได้ผลดีได้แก่ การใช้พฤติกรรมบำบัด การรักษาทางยา และการฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคม ที่มีการใช้เรื่องราวทางสังคมเป็นเครื่องมือที่ช่วยเหลือเด็กออทิสติกที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์

3. ความรู้เกี่ยวกับการเรียนร่วมสำหรับเด็กออทิสติก

Hallahan และ Kauffman⁽¹²⁾ ให้นิยามของการเรียนร่วมไว้ว่า การเรียนร่วมสำหรับเด็กออทิสติก หมายถึง การให้เด็กออทิสติกกับเด็กปกติอยู่ร่วมกันทางการเรียนการสอนและทางสังคม โดยมีพื้นฐานอยู่บนการวางแผนทางการศึกษาที่กำลังดำเนินอยู่และพิจารณาเป็นรายบุคคล

สาวิตรี รุญเจริญและเบญจมาภรณ์ ช้อยเครือ⁽³¹⁾ ได้ให้ความหมายของการเรียนร่วมไว้ว่า การเรียนร่วมสำหรับเด็กออทิสติก หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่เด็กออทิสติก ซึ่งเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้เรียนร่วมกับเด็กปกติโดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมให้เด็กกลุ่มนี้มีโอกาสเรียนรู้ร่วมกันและดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข

วารี ธีระจิตร⁽³²⁾ ได้ให้ความหมายของการเรียนร่วมไว้ว่า การเรียนร่วมสำหรับเด็ก ออทิสติก หมายถึง การรวมเด็กออทิสติกไว้กับเด็กปกติ ในด้านเวลา ด้านการเรียนการสอนและด้าน สังคม ภายใต้พื้นฐานการจัดการศึกษาอย่างต่อเนื่องและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล รวมทั้งการปรับตัวทางสังคมเพื่อให้ เด็กมีประสบการณ์ตรงและสามารถพัฒนาตนเองให้ได้มากที่สุด

จากความหมายและคำนิยามการเรียนร่วมสำหรับเด็กออทิสติกดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าการเรียนร่วมหมายถึง การเปิดโอกาสให้เด็กออทิสติกเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ตามศักยภาพของตน โดยการร่วมกิจกรรมต่างๆกับเด็กปกติ ทั้งกิจกรรมในห้องเรียนและกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อ ส่งเสริมวุฒิภาวะ ทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจและสังคม ให้เด็กมีโอกาสได้เรียนรู้และดำรงชีวิต อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

3.1 การเรียนรู้ของเด็กออทิสติก⁽¹⁴⁾

ในการวัดค่า IQ หรือระดับเชาว์ปัญญาของออทิสติกพบว่า ร้อยละ 10 – 15 มี IQ สูงกว่า 80 ร้อยละ 23 – 25 มี IQ ประมาณ 50 - 80 ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มปัญญาอ่อนคาบเส้น (borderline mental retardation) ถึงปัญญาอ่อนแบบน้อย (mild mental retardation) ส่วนที่เหลือมีระดับ IQ ต่ำกว่า 50 ซึ่งจัดเป็นปัญญาอ่อนแบบปานกลางไปจนถึงรุนแรง

เด็กออทิสติกหลายคนมีความสามารถหรือความฉลาดในบางเรื่อง เช่น คิดเลขเก่ง เล่นดนตรีเก่ง หรือมีความจำเป็นเยี่ยม เราเรียกความสามารถดังกล่าวว่า islet of ability หรือ splinter skill มีออทิสติกไม่ถึงร้อยละ 10 ที่มีความสามารถแบบนี้ นี่เป็นสิ่งที่ออทิสติกแตกต่างจากภาวะปัญญาอ่อน (mental retardation) ในภาวะปัญญาอ่อนความสามารถทุกด้านจะเข้าไปหมด แต่ในออทิสติกความสามารถบางอย่างอาจจะดีเป็นพิเศษ ในขณะที่ความสามารถด้านอื่นนั้นแย่มากทีเดียว

การที่เด็กออทิสติกมีความจำเป็นเลิศแบบที่เรียกว่า photographic memory คือจำได้ เก็บรายละเอียดทุกอย่างราวกับใช้กล้องถ่ายภาพเอาไว้ แล้วรายละเอียดที่ผ่านสมอมนั้นสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นภาพวาดเหมือนจริงหรือเสียงเปียโนที่ไพเราะไม่ผิดเพี้ยนเลย ความจำที่แม่นยำผิดจากคนทั่วไปนี้มีการอธิบายในอีกแง่หนึ่งว่าอาจเป็นเพราะออทิสติกสามารถฟังสมาธิได้อย่างดีเลิศและตัดสิ่งรบกวนที่ตนไม่สนใจออกไปได้เรียกว่า over selectivity คือเด็กออทิสติกจะมีความสนใจเฉพาะอย่าง ทำให้สามารถจดจำหรือทำบางสิ่งบางอย่างได้ดีเป็นพิเศษกว่าคนทั่วไป

3.2 ปัญหาในการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก⁽¹⁴⁾

สิ่งที้อาจเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกสรุปได้ดังนี้คือ

3.2.1 ความบกพร่องในการคิด

1. การคิดเชิงนามธรรม การคิดรวบยอดและการเข้าใจความหมาย เด็กออทิสติกจะไม่สามารถสรุปความคิดรวบยอด ไม่เข้าใจหลักการและเหตุผลเหมือนเด็กทั่วไป การเข้าใจความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ก็เป็นสิ่งที่ยากสำหรับเด็กออทิสติก

2. การเชื่อมโยงและบูรณาการความคิด การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในชีวิตของออทิสติกเป็นประสบการณ์โดดๆ ที่ไม่เชื่อมต่อกัน (unrelated experience) ทั้งนี้เพราะออทิสติกไม่สามารถเชื่อมโยงหรือบูรณาการความคิดเข้าด้วยกัน คำๆหนึ่งมีความหมายเพียงอย่างเดียวไม่สามารถมีความหมายเป็นอย่างอื่นได้ การที่ออทิสติกไม่สามารถเข้าใจเหตุการณ์หรือสิ่งที่เกิดขึ้นในภาพรวมได้ทำให้ออทิสติกไม่เข้าใจโลกรอบตัวและมองดูโลกแตกต่างจากคนทั่วไป

3. การประยุกต์การเรียนรู้จากสถานการณ์หนึ่งไปอีกสถานการณ์หนึ่ง (generalization) การเรียนรู้ของเด็กออทิสติกเป็นแบบจำเพาะ สิ่งที่เรียนรู้ในสถานการณ์หนึ่งไม่ถูกส่งต่อไปอีกสถานการณ์หนึ่ง เช่น หากแม่สอนเด็กล้างจานเด็กจะสามารถล้างได้แต่พ่อแม่บอกให้เด็กล้างแก้วเด็กอาจล้างไม่ได้ เด็กไม่รู้ว่าการล้างแก้วกับล้างจานมีกระบวนการหรือขั้นตอนในแบบเดียวกัน ประสบการณ์เก่า (การล้างจาน) ไม่สามารถถ่ายทอดไปใช้กับสถานการณ์ใหม่ (การล้างแก้ว) ได้ ลักษณะการเรียนรู้แบบจำเพาะนี้ ทำให้เด็กไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้จากที่บ้านไปใช้ที่โรงเรียนหรือนำสิ่งที่เรียนรู้จากโรงเรียนไปใช้ที่บ้านได้ ในปัจจุบันการสอนเด็กออทิสติกจึงเน้นการสอนในสถานการณ์จริง เช่น หากจะหัดเด็กให้นั่งกินอาหารในร้านได้ก็ควรนำเด็กไปฝึกที่ร้านอาหารจริงๆ ไม่ใช่ฝึกเฉพาะที่บ้านเท่านั้น

4. ความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ เด็กออทิสติกมีความจำกัดในความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ วิธีคิดจะจำกัดเฉพาะสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อนเท่านั้นไม่สามารถคิดหาทางออกหรือหาไอเดียอื่นๆ ที่อยู่นอกเหนือหรือสิ่งที่เคยเรียนรู้จากประสบการณ์เก่า

5. การจัดระบบและลำดับขั้นตอน ออทิสติกมีปัญหาในการจัดระบบ (organization) ซึ่งหมายถึงการจัดความสำคัญ การจัดระเบียบสิ่งของต่างๆ และการวางแผนเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

3.2.2 ความบกพร่องในการรับรู้สิ่งเร้า⁽¹⁴⁾

1. การเลือกสนใจสิ่งเร้าเฉพาะอย่าง (stimulus overselectivity) เด็กจะสนใจเฉพาะสิ่งเร้าหรือสัญญาณอันดับหนึ่งและไม่สนใจสิ่งเร้าหรือสัญญาณอื่นๆ การที่เด็กรับรู้ได้เพียงอย่างเดียว นั้นทำให้การเรียนรู้ของเด็กไม่ก้าวหน้า โดยเฉพาะการเรียนที่อาศัยเทคนิคกระตุ้นหรือส่งสัญญาณให้เด็กทำ ที่เรียกว่า prompt ผลเสียคือพัฒนาการทางภาษาจะช้าไม่เกิดการเชื่อมโยงใหม่ๆ

2. ภาวะสิ่งเร้ามากเกินไป (stimulus overload) เด็กออทิสติกไม่สามารถคัดกรองสิ่งเร้าที่เข้ามาพร้อมกันที่ละมากๆ คำว่า “คัดกรอง” หมายถึงการแยกแยะ วิเคราะห์ และการเลือกตอบสนองที่เหมาะสม เด็กมักเกิดภาวะ “stimulus overload” การกระตุ้นจากสิ่งรอบตัวมากเกินไปจะทำให้เด็กสับสนได้

3. การเพ่งเล็งรายละเอียดมากเกินไป เด็กสังเกตรายละเอียดได้ดีเฉพาะทางภาพ แม้การสังเกตรายละเอียดเป็นสิ่งดี แต่ปัญหาคือ เด็กไม่รู้ว่ารายละเอียดนั้นสำคัญอย่างไรและมักเลือกสนใจในรายละเอียดที่ผิด เช่นเด็กอาจเพ่งที่ลายเส้นของทางม้าลายจนลืมดูรถที่กำลังแล่นมา

4. ความวอกแวก ไม่มีสมาธิจดจ่อ เด็กมักมีสมาธิจดจ่อได้นานเฉพาะสิ่งที่ตนสนใจแต่สิ่งที่ไม่สนใจจะจดจ่อได้เพียงชั่วคราว เมื่อมีสิ่งเร้าหลายอย่างเกิดขึ้นพร้อมกันเด็ก จะจดจ่อไม่ได้เลย เช่น แทนที่จะฟังครูพูด เด็กกลับไปสนใจที่เสื้อของครูหรือมัวไปสนใจตัวเลขที่อยู่ในความคิดของตน

4. ความรู้เกี่ยวกับทักษะทางสังคม

อูษณีย์ โพธิสุข⁽³³⁾ ได้ให้ความหมายของทักษะทางสังคมไว้ว่า เป็นความสามารถที่รู้จักและเข้าใจความรู้สึกความต้องการทางจิตใจหรือความต้องการต่างๆของคนเราที่เกี่ยวข้องด้วย รวมทั้งที่จะสร้างสานสัมพันธ์ให้มั่นคงด้วยความรักความเอาใจใส่เอื้ออาทรต่อผู้อื่นอย่างต่อเนื่อง รู้จักการแสดงออกอย่างเหมาะสมต่อสถานการณ์ต่างๆ

ศรียา นิยมธรรม⁽³⁴⁾ กล่าวถึงทักษะทางสังคมไว้ว่า ทักษะทางสังคมโดยทั่วไปแล้วจะช่วยให้เด็กตอบสนองต่อเพื่อนและผู้ใหญ่ได้อย่างเหมาะสม ทักษะทางสังคมเป็นพฤติกรรมที่เรียนรู้ได้ สังเกตได้มองเห็นได้แม้แต่อารมณ์ การจะบอกว่าเด็กที่ความรู้สึกที่ดีกับตนเองอย่างไร เห็นอกเห็นใจ เกลียดชัง อิจฉา กลัว ก็จะต้องจากพฤติกรรมทางสังคมที่เด็กแสดงออกมา

พวงเพชร พวงศรีสิทธิ์⁽³⁵⁾ กล่าวถึงทักษะทางสังคมไว้ว่า ทักษะทางสังคม หมายถึงความสามารถในการอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข รู้จักรับผิดชอบ รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง รู้จักปฏิบัติต่อผู้อื่น ได้รับการยอมรับจากสมาชิกในสังคมและสร้างประโยชน์แก่สังคม

อรธิดา ประสาร⁽³⁶⁾ กล่าวถึงทักษะทางสังคมไว้ว่า ทักษะทางสังคมคือ 1.การแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม เช่น การแสดงความรัก การรู้จักควบคุมตนเอง 2.ความสามารถในการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจและมีความเหมาะสมในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

สรุปได้ว่าทักษะทางสังคมเป็นความสามารถของบุคคลที่สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม มีการแสดงออกทางด้านอารมณ์ และพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อสถานการณ์ต่างๆ รู้จักการควบคุมตนเอง สามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ข้อตกลงของสังคม รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง เคารพในสิทธิของผู้อื่น

4.1 พื้นฐานทักษะทางสังคม

Westwood⁽³⁷⁾ ได้แบ่งพื้นฐานทักษะทางสังคมไว้ดังนี้

1. สบตากับคู่สนทนาได้อย่างเหมาะสม
2. การรับรู้การแสดงออกทางสีหน้าอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์
3. การใช้ระดับเสียงการพูด
4. การรู้จักแสดงความยินดีกับผู้อื่น
5. การรู้จักสนทนากับผู้อื่น แสดงความรู้สึก ถาม ฟัง แสดงความสนใจ มีการ

ตอบสนองต่อคำถาม

Ginnis และ Goldsteinmu อ้างถึงในอรรธิดา ประสาร⁽³⁶⁾ ระบุว่าทักษะทางสังคมพื้นฐานในการเรียนรวมสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยแบ่งเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ทักษะการดำรงชีวิตในห้องเรียน

กลุ่มที่ 2 ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ

กลุ่มที่ 3 ทักษะการจัดการเกี่ยวกับการรู้จัก

กลุ่มที่ 4 ทักษะวิธีการที่พอจะเลือกได้เพื่อลดความก้าวร้าว

กลุ่มที่ 5 ทักษะการจัดการเกี่ยวกับความเครียด

4.2 การพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติก

การฝึกทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยให้เด็กออกมาจากโลกของตนเอง รู้จักเรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่น รู้จักการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แนวทางในการพัฒนาทักษะสังคมของเด็กออทิสติกมีดังนี้

อุมภาพร ตรังคสมบัติ⁽¹⁴⁾ ได้ให้แนวทางในการฝึกทักษะทางสังคมให้แก่เด็กออทิสติก ดังนี้

1. หัดเข้าสังคมในบ้าน
2. หัดเข้าสังคมนอกบ้าน
3. สอนให้รู้จักชื่อตนเอง
4. สอนให้หันตามเสียงเรียก
5. สอนให้รู้จักชื่อคนอื่น
6. สอนให้รู้จักเล่น
7. สอนให้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

เทียมใจ พิมพวงค์⁽³⁸⁾ กล่าวถึงวิธีฝึกทักษะทางสังคมสามารถฝึกได้พร้อมกับการเรียนการสอนทั้งในเวลาเรียนและเนื้อหาวิชาตามปกติ รวมถึงเวลาอื่นที่นักเรียนอยู่ในโรงเรียนให้สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของนักเรียน ครูสามารถฝึกทักษะทางสังคมได้เกือบตลอดเวลาโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อส่งเสริมทักษะทางสังคมในเด็กให้มีมากขึ้น การฝึกทักษะทางสังคมสามารถบูรณาการให้เข้ากับการเรียนการสอนปกติ หรือจัดกิจกรรมฝึกทักษะทางสังคมโดยตรงแยกจากการเรียนในเนื้อหาวิชาเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับสภาพการใช้ชีวิตประจำวันของนักเรียน

วิณี ชิดเชิดวงศ์⁽³⁹⁾ กล่าวถึงพัฒนาการด้านอารมณ์สังคมของเด็กประถมศึกษา (อายุ 6-12 ปี) ดังนี้ เด็กสามารถเรียนรู้ที่จะใช้ทักษะทางร่างกายที่จำเป็นสำหรับการเล่นเกมต่างๆ สร้างทัศนคติที่ดีต่อตนเอง เรียนรู้ในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนวัยเดียวกัน เรียนรู้บทบาททางสังคมที่เหมาะสมกับเพศชายและเพศหญิง พัฒนาทักษะพื้นฐานในการอ่าน เขียน คิดคำนวณ พัฒนาความคิดรวบยอดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน พัฒนามาตรฐานจรรยาบรรณ มโนธรรม และค่านิยม มีความอิสระสามารถที่จะทำอะไรได้ด้วยตนเอง พัฒนาทัศนคติต่อสังคมและสถาบันทางสังคม

Incredible Horizons Learning Center For Lifelong Mind Care อ้างถึงในอรธิตา ประสาร⁽³⁶⁾ กล่าวถึงการสอนทักษะทางสังคมมีเทคนิคมากมายเช่น การแสดงแบบอย่าง บทบาทสมมุติ ดูวีดีโอ การมีผู้ช่วยเหลือและเกม ซึ่งเด็กจะได้รวมกลุ่มกันเป็นกลุ่มเล็กๆ(4-8)ตามระดับความบกพร่องทางสังคม,จุดประสงค์ที่ตั้งไว้,เรื่องที่สนใจ,ระดับกิจกรรมและอายุ,แต่ละกลุ่มมีผู้นำ โดยการวิเคราะห์พฤติกรรมมีส่วนร่วมและการถูกดูแล

4.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคม

4.3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสังคมของเซียร์⁽⁴⁰⁾ (Sears's Learning Theory)

เซียร์สนใจในพฤติกรรมที่เห็นได้และวัดได้ พฤติกรรมเช่นนี้เรียกว่าพฤติกรรมแสดงออก (active behavior) เพราะเขาเชื่อว่า การพัฒนาบุคลิกภาพวัดได้ดีที่สุดจากการกระทำและการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม (social interaction) เซียร์ได้ศึกษาวิจัยพฤติกรรมโดยเฉพาะศึกษาพฤติกรรมเด็กเขาได้สรุปหลักเกณฑ์การเกิดพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. พฤติกรรมของคนหนึ่งๆอาจเป็นทั้งสาเหตุและผลของอีกพฤติกรรมหนึ่งในลักษณะปฏิริยาลูกโซ่ (dyadic interaction)
2. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นเพื่อลดแรงขับพื้นฐาน
3. พฤติกรรมทุกชนิดถ้าได้รับรางวัลจะเกิดขึ้นซ้ำอีกแต่ถ้าได้รับการลงโทษพฤติกรรมนั้นจะหมดไป
4. ตัวเสริมแรงจะช่วยลดแรงขับพฤติกรรม

5. พฤติกรรมต่างๆ เช่น ความก้าวร้าว พฤติกรรมสังคมเป็นกระบวนการสะสมด้วยสังคม ประกิตแต่มีสาเหตุและการแสดงออกเฉพาะ

ความคิดพื้นฐานของเชียร์พัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้ของฮัลล์ (Hull) เชียร์พัฒนาข้อมูลพื้นฐานของเขาจากการศึกษาการอบรมเลี้ยงดูเด็ก (child rearing practice) เชียร์เชื่อว่าพฤติกรรมพื้นฐานของมนุษย์เกิดจากแรงกระตุ้น 2 ชนิด

1. แรงขับปฐมภูมิ (primary drive) ได้แก่แรงขับที่มีมาแต่กำเนิด (innate drive) เช่น ความหิว ความต้องการพื้นฐานต่างๆของเด็ก

2. แรงขับทุติยภูมิ (secondary drive) ได้แก่แรงขับที่ได้รับจากการเรียนรู้ทางสังคม เช่น ความภาคภูมิใจในตนเอง ความเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน

เชียร์แบ่งขั้นตอนพัฒนาการทางสังคมเป็น 3 ขั้นตอนใหญ่ดังนี้

ระยะที่ 1 พฤติกรรมเบื้องต้น (rudimentary behavior) ได้แก่ความต้องการพื้นฐานและการเรียนรู้ระยะต้นของวัยทารก

ระยะที่ 2 ระบบสิ่งเร้าจากสังคมระยะแรก การเรียนรู้โดยครอบครัวเป็นศูนย์กลาง (secondary motivational system: family center learning) การเรียนรู้ทางสังคมที่ได้รับจากการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัว

ระยะที่ 3 ระบบสิ่งเร้าจากสังคมระยะหลัง การเรียนรู้จากสังคมภายนอกครอบครัว (secondary motivational system: learning beyond family) การเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมจากระบบต่างๆของสังคมเช่น โรงเรียน ศาสนา ชุมชนที่อยู่อาศัย

ตามแนวคิดของเชียร์นั้นในพัฒนาการระยะแรกของเด็กเกิดจากการตอบสนองต่อแรงขับปฐมภูมิเท่านั้นแรงขับทางสังคมยังไม่มีอิทธิพลต่อเด็กเลยต่อมากการเรียนรู้จึงเกิดขึ้นจากแรงขับของสถาบันสังคมอันแรกในชีวิตคือครอบครัวและในระยะสุดท้ายการเรียนรู้จะเกิดจากแรงขับทางสังคมที่เกิดขึ้นเหนือจากครอบครัว

4.3.2 ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสังคมของแบนดูรา⁽⁴⁰⁾ (Bandura's Social Learning Theory)

แบนดูราเชื่อว่าการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์นั้นต้องวิเคราะห์เงื่อนไขและสิ่งเร้าของพฤติกรรมซึ่งเป็นตัวแสดงการเสริมแรงให้เงื่อนไขนั้นๆคงอยู่

พฤติกรรมการเรียนรู้ทางสังคมอาจเกิดจากสาเหตุต่อไปนี้

1. เรียนรู้จากผลการตอบสนอง (learning by response consequences) เด็กเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงที่เป็นบวกหรือเป็นลบจากประสบการณ์ในการดำรงชีวิตแต่ละวันของเด็ก การ

ตอบสนองผลของการกระทำนี้อาจมีลักษณะ 3 รูปแบบคือ 1).ในรูปแบบให้ข้อมูล 2).ในรูปแบบการจูงใจ 3).การเสริมแรงโดยตรง

2.เรียนรู้โดยตัวแบบ(learning through modeling)พฤติกรรมมนุษย์อาจเกิดจากการเลียนแบบในกระบวนการสังเกตแบบต่างๆกัน

2.1กระบวนการสังเกต ในกระบวนการเลียนแบบตัวแบบนี้ มีกระบวนการได้ 4 แบบดังต่อไปนี้

2.1.1 กระบวนการตั้งใจ (attentional process) ได้แก่การตั้งใจสังเกตเพื่อให้ได้รับการรับรู้ที่ถูกต้อง

2.1.2 กระบวนการจดจำ (retention process) ได้แก่ การคงความจำในกิจกรรม ที่เลียนแบบการเรียนรู้โดยการสังเกตซึ่งประกอบด้วยการวาดภาพในใจ และคำพูด

2.1.3 กระบวนการสร้างพฤติกรรมทางอวัยวะการเคลื่อนไหว (motor reproduction process) กระบวนการนี้ที่สำคัญ คือการแปรสภาพพฤติกรรมของตัวแบบเป็นการกระทำ

2.1.4 กระบวนการจูงใจ (motivation process) การจูงใจให้เกิดการเรียนรู้มีบทบาทสำคัญในการเลียนแบบจากการสังเกต

4.3.3 ทฤษฎีของจิตใจ⁽⁴¹⁾ (Theory of Mind)

ทฤษฎีของจิตใจ(Theory of Mind) เป็นแนวคิดทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของความเข้าใจในความคิดของผู้อื่น ทฤษฎีของจิตใจ(Theory of Mind) ทำให้เราเข้าใจถึงความตั้งใจและความรู้สึก การกระตุ้นที่อยู่เบื้องหลังพฤติกรรมที่แสดงออก

ทฤษฎีของจิตใจ(Theory of Mind)จะอธิบายถึงความสำคัญของการขาดการรับรู้ความเข้าใจทางสังคมและความสามารถเข้าใจถึงเบื้องหลังพฤติกรรมอหิซึม ที่ไม่สามารถอ่านจิตใจของผู้อื่น ความไม่สามารถในส่วนนี้เรียกว่า “ใจบอด” (Mind blindness) ซึ่งในคนปกติ สามารถอ่านสีหน้า ท่าทาง พฤติกรรมของคนอื่นได้ เมื่อเราเห็นคนอื่นเราสามารถตั้งสมมุติฐานในใจได้เองว่าคนคนนั้นวางแผนจะทำอะไรและรับรู้ได้ถึงอารมณ์เจตนาที่ซ่อนอยู่ภายใน

“ใจบอด” (Mind blindness) เป็นผลจากการแตกต่างด้านการรับรู้ 2 ด้านคือ Folk Psychology กับ Folk Physics

1. Folk Psychology เป็นด้านที่เป็นความเข้าใจในกลไกของการทำงานของคน พัฒนาการที่ทำให้เข้าใจสถานะแนวโน้มความสัมพันธ์ของกลุ่มบุคคล จินตนาการ การสื่อสาร ซึ่งจะด้อยประสิทธิภาพในเด็กออทิสติก

2. Folk Physics เป็นด้านการทำงานของสิ่งต่างๆ พัฒนาการในการเข้าใจหลักการในการควบคุมสิ่งต่างๆ เช่น ฟิสิกส์ เลข กลศาสตร์ ออทิสติกบางคนจะมี Folk Physics สูงมากเกือบเรียกได้ว่าพัฒนาด้านเดียว

ทั้งสองด้านนี้เป็นอิสระต่อกันและมีพัฒนาการของตัวเองซึ่งทำให้ได้ผลที่แตกต่างกันออกไป คนส่วนใหญ่จะมีสองด้านนี้เท่าๆกันบางคนอาจมี Folk Psychology มากกว่า Folk Physics ซึ่งจะทำให้มีเหตุผลดีแต่ไม่เก่งด้านกลไกแต่บางคนมี Folk Psychology น้อยกว่า Folk Physics ทำให้มีปัญหาในการเข้าใจสถานะแนวโน้มความสัมพันธ์ของกลุ่มบุคคล จินตนาการ การสื่อสาร ซึ่งมีแนวโน้มในการวินิจฉัยเป็นอาการของออทิซึม

5. ความรู้เกี่ยวกับวิธีเรื่องราวทางสังคม(Social Stories)

Gray ⁽⁴²⁾ กล่าวถึงเรื่องราวทางสังคมไว้ว่า เรื่องราวทางสังคมเป็นแนวทางในการสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับ เด็กออทิสติกเรื่องราวทางสังคมมีการพิจารณาเพื่อทำให้ทราบมุมมองของเด็กออทิสติก เป็นเรื่องสั้นที่มีลักษณะเฉพาะจะกล่าวถึงสถานการณ์ต่างๆในสังคม เรื่องราวทางสังคมแต่ละเรื่องจะพูดถึงการพัฒนาความเข้าใจทางด้านสังคมของเด็กออทิสติกที่มีต่อบุคคลอื่น และเด็กออทิสติกตอบสนองต่อบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม

Wallin ⁽⁴³⁾ กล่าวว่า เรื่องราวทางสังคมเป็นเครื่องมือในการสอนทักษะทางสังคมแก่เด็กออทิสติก เรื่องราวทางสังคมจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่างๆที่อาจจะยุ่งยากหรือสับสน เหตุการณ์จะถูกอธิบายอย่างละเอียดในมุมมองของเด็กออทิสติก มีการชี้นำเด็กน้อย ซึ่งเป็นการชี้นำที่สำคัญ การชี้นำเหตุการณ์และการกระทำของแต่ละบุคคลคาดหวังไปยังเหตุการณ์ที่จะให้เด็กออทิสติกตอบสนองได้อย่างเหมาะสม

Revolution Health Group LLC ⁽⁴⁴⁾ กล่าวว่าเรื่องราวทางสังคมเป็นโปรแกรมสำหรับเด็กออทิสติกและแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม ใช้สอนทักษะทางสังคม สิ่งสำคัญคือการชี้นำทางสังคม การชี้นำเหตุการณ์ การโต้ตอบทางสังคมของแต่ละบุคคล เป้าหมายของเรื่องราวทางสังคมเป็นการเพิ่มความเข้าใจให้แก่เด็กออทิสติก

Howley ⁽⁴⁵⁾ กล่าวว่าเรื่องราวทางสังคมเป็นทักษะที่มีประโยชน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กออทิสติกที่อยู่ในห้องเรียนรวมเต็มเวลา เพราะเด็กออทิสติกมีความบกพร่องทางสังคม มีพฤติกรรมแยกตัว เรื่องราวทางสังคมเป็นวิธีการที่จะช่วยสนับสนุนและพัฒนาความเข้าใจทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติก

พวงเพชร พวงศิริทธิ ⁽³⁵⁾ กล่าวว่า การสอนเรื่องราวทางสังคม คือ การสอนทักษะทางสังคมในรูปแบบที่ง่าย ๆ ใช้การรับรู้จากรูปภาพ ทำเป็นหนังสือภาพมีประโยคกำกับใช้ปรับปรุงความเข้าใจ

ทางสังคมในสถานการณ์เฉพาะบุคคล ลำดับเรื่องหรืออธิบายได้ว่าถ้าเด็กเห็นหรือได้ยินอะไรในสถานการณ์นั้น เด็กจะทำอย่างไร

สรุปได้ว่า เรื่องราวทางสังคมเป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นจากปัญหาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกที่มีความเฉพาะเจาะจงในแต่ละสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน มีภาพประกอบจากเรื่องราวเพื่อให้เด็กสามารถอ่านได้เข้าใจง่ายขึ้น การเขียนเรื่องราวทางสังคมควรเขียนให้มีแนวทางในการปฏิบัติให้ถูกต้องชัดเจน ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับวัยของเด็ก เนื้อหาภาษาที่เขียนเข้าใจง่าย ใช้คำที่ไม่ซับซ้อนเกินไปเพื่อช่วยให้เด็กสามารถเข้าใจสถานการณ์ได้ดีขึ้นและให้เด็กได้ปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น สามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นในสังคมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

5.1 จุดมุ่งหมายของวิธีเรื่องราวทางสังคม

ผดุง อารยะวิญญู⁽⁴⁶⁾ กล่าวว่า วิธีเรื่องราวทางสังคมมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ

1. ให้เด็กเข้าใจสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น
2. ทำให้เด็กไม่รู้สึกลำบากใจเมื่อต้องอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น
3. ช่วย让孩子หาข้อเสนอแนะที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้นๆ
4. ช่วยให้เด็กมีทักษะในการสื่อสาร

5.2 ลักษณะของเรื่องราวทางสังคมที่ดี

เกรย์(Gray)⁽⁴⁸⁾ ได้กล่าวถึงเรื่องราวทางสังคมที่ดีไว้ 5 ข้อดังนี้

1. มีประโยคที่บอกถึงความตั้งใจหรือประโยคควบคุม 1 ประโยค ในทุกๆ 2-5 ประโยค ของประโยคอธิบายหรือประโยคบอกมิติหรือมุมมอง เขียนจำนวนประโยคให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของเด็กออทิสติก

2. มีประโยค 1-3 ประโยคในแต่ละหน้ากระดาษ อย่างไรก็ตามในเด็กที่มีความสามารถสูง เช่น เด็กแอสเพอร์เกอร์ อาจเพิ่มจำนวนประโยคมากขึ้นหรือมีเนื้อหามากถึง ครึ่งหน้าถึงหนึ่งหน้ากระดาษได้

3. เพื่อให้เด็กเข้าใจในเนื้อหาของเรื่องราวทางสังคมได้ง่าย ต้องมีเพียง 1 แนวคิดใน 1 หน้ากระดาษ และขึ้นอยู่กักระดับการรับรู้ของเด็กด้วย

4. เรื่องราวทางสังคมสามารถที่จะเขียนทำเป็นรูปเล่มหนังสือ สมุด และสามารถที่จะเขียนในป้ายกระดาษ กระดาษแข็ง กระดาษบาง หรือเขียนบนกระดาษดำได้

5. รูปภาพ ภาพวาด หรือรูปในคอมพิวเตอร์ สามารถช่วยให้เด็กเข้าใจเรื่องราวทางสังคมดีขึ้น

สรุปได้ว่า เรื่องราวทางสังคมที่ดีควรประกอบไปด้วย สัดส่วนในการใช้ประโยคที่เหมาะสม มีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนให้กับเด็กออทิสติก เขียนเรื่องราวทางสังคมในรูปแบบเล่มและมีภาพประกอบที่ได้หลากหลายรูปแบบ และควรใส่ใจในระดับการรับรู้ตามความสามารถของเด็ก

5.3 ขั้นตอนการออกแบบเรื่องราวทางสังคม

ในการออกแบบเรื่องราวทางสังคม ผู้ออกแบบควรเรียนรู้ถึงองค์ประกอบต่างๆ ลักษณะประโยคที่เหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์ เมื่อศึกษาข้อมูลต่างๆ แล้วจึงดำเนินการตามขั้นตอน ทั้งนี้ เกรย์ (Gray) ⁽⁴⁸⁾ ได้แนะนำขั้นตอนการออกแบบเรื่องราวทางสังคมดังนี้

1. เลือกพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ต้องการปรับพฤติกรรมของเด็กออทิสติก แล้วตั้งเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เป้าหมายต้องชัดเจน มีความเหมาะสม ซึ่งการตั้งเป้าหมายจะช่วยให้การออกแบบเรื่องราวทางสังคม หรือจากภาพประกอบที่มีความชัดเจน และมีความหมายตรงกับพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ต้องการปรับ

2. รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์หรือพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ต้องค้นหาคำตอบของสถานการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไร ใครที่เกี่ยวข้อง เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างไร มีอะไรเกิดขึ้น และทำไม รวมถึงการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการรับรู้ของเด็กออทิสติก ความสามารถในการอ่าน ช่วงระยะเวลาที่มีความตั้งใจ และความสนใจของเด็ก รวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง ครูประจำชั้น เพื่อนร่วมชั้น หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง และหากเป็นไปได้สัมภาษณ์จากบุคคลออทิสติกเอง

3. นำมาเขียนเรื่องราวทางสังคมโดยมีเนื้อหาเหมาะสมกับการรับรู้ ความสนใจและความสามารถของเด็กออทิสติก และยังคงมีองค์ประกอบต่างๆ ของเรื่องราวไว้ครบ นอกจากนี้เนื้อเรื่องและประโยคต้องมีลักษณะเชิงบวก เป็นภาษาที่เข้าใจง่าย เป็นรูปธรรม มีความชัดเจน ดึงดูดให้เด็กเกิดความสนใจ

4. กำหนดชื่อเรื่องครอบคลุมเนื้อหาหรือใจความสำคัญของเรื่องราว ชื่อเรื่องเป็นการเริ่มต้นเรื่องราว เป็นการบ่งบอกถึงพฤติกรรมที่ผู้เล่าต้องการจะสอน อาจเป็นประโยคคำถาม เพื่อเชื่อมต่อกับเนื้อเรื่องในการที่จะค้นหาคำตอบจากเรื่องราวที่จะเล่าต่อไป

5.4 แนวทางการเขียนเรื่องราวทางสังคม ⁽⁴⁸⁾

1. บทแนะนำ ระบุชื่อเรื่อง เริ่มต้นด้วยชื่อตัวเอง มีเนื้อหาชัดเจนอธิบายสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และมีบทสรุป ว่าต้องให้เด็กทำอะไร ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนั้น

2. เป็นการตอบคำถามว่า มีใครที่เกี่ยวข้อง มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น เกิดขึ้นที่ไหน และเมื่อไร เกิดอย่างไร และทำไม

3. เป็นการเขียนมุมมองจากสรรพนามบุคคลที่ 1 ซึ่งเหมาะกับเด็กเล็กหรือเด็กที่มีปัญหารุนแรง ราวกับว่าบุคคลออกทิสติกได้เล่าเหตุการณ์หรือความคิดเห็นเอง และใช้สรรพนามบุคคลที่ 3 เหมาะกับเด็กโต วัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ ซึ่งมีลักษณะเหมือนบทความในหนังสือพิมพ์

4. เขียนด้วยภาษาทางบวก อธิบายให้ชัดเจนถึงพฤติกรรมการตอบสนองที่เหมาะสมหากต้องอ้างถึงการทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ต้องเขียนด้วยการตักเตือนและใช้สรรพนามบุคคลที่ 3 มากกว่าที่จะชี้เฉพาะว่าเป็นสรรพนามบุคคลที่ 1 หรือบุคคลที่ 2

5. ประกอบด้วย 4 ประโยคคือ 1) ประโยคอธิบาย 2) ประโยคบอกมิติหรือมุมมอง 3) ประโยคที่บอกถึงความตั้งใจ 4) ประโยคที่บอกถึงความรู้สึกร่วมกัน มีรายละเอียดดังนี้

5.1 ประโยคอธิบายหรือเชิงพรรณนา (descriptive sentences) ใช้เป็นประโยคแรกแนะนำตัว เช่น ฉันชื่อ...หรืออธิบายสถานการณ์ เป็นการตอบคำถามว่า เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ไหน ใครอยู่ในเหตุการณ์บ้าง เขาทำอะไรกันและทำไมเขาจึงทำเช่นนั้น ตัวอย่างเช่น

“ฉันชื่อ.....”

“บางครั้งคุณแม่อ่านหนังสือให้ฉันฟัง”

“มีเด็กเป็นจำนวนมากกำลังเล่นอยู่ในสนามเด็กเล่น”

5.2 ประโยคที่บอกมิติหรือมุมมอง (perspective sentences) เป็นประโยคที่ก่อให้เกิดมุมมอง คาดเดาความรู้สึก และอารมณ์ของผู้อื่น ประโยคที่ทำให้มองเห็นสถานการณ์จริง เป็นการอธิบายความคิดความรู้สึก การตอบสนองของบุคคล ซึ่งเป็นความคิดความรู้สึกทางบวก ประโยคนี้จะมีความสัมพันธ์กับบทสรุปสุดท้าย เพราะเป็นการอธิบายบุคคลอื่นว่าจะมีการตอบสนองอย่างไร เมื่อบุคคลออกทิสติกแสดงพฤติกรรมดังกล่าว ตัวอย่างเช่น

“พี่สาวของฉันชอบเล่นเปียโนมาก (ความรู้สึก)”

“บางคนคิดว่าผีมีจริง (ความเชื่อ)”

“เด็กหลายคนตั้งใจทำงานมาก เพื่อให้เสร็จก่อนไปเที่ยว (แรงจูงใจ)”

5.3 ประโยคที่บอกถึงความตั้งใจ (directive sentences) เป็นประโยคที่แสดงให้เห็นถึงปฏิริยาโต้ตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ บอกว่าควรทำอย่างไร พุดอย่างไรในสถานการณ์นั้นๆ อาจะเริ่มต้นด้วย “ฉันสามารถจะ.....” หรือ “ฉันจะทำ....” ตัวอย่างเช่น

“ฉันจะพยายามไม่ลุกจากที่นั่ง”

“ฉันจะขอร้องให้พ่อหรือแม่กอดฉัน”

“ฉันจะเล่นชิงช้าในสนาม”

5.4 ประโยคที่บอกถึงความรู้สึกร่วมกัน (affirmative sentences) แสดงถึงกฎเกณฑ์ที่คนทั่วไปปฏิบัติกัน เป็นประโยคที่บ่งบอกว่าบุคคลเหล่านั้นมีความรู้สึกที่ร่วมกันอย่างไร

ซึ่งจะช่วยให้เด็กออกทิสติกจำเหตุการณ์ได้และแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบได้อย่างเหมาะสม หากเด็กเผชิญกับสถานการณ์เช่นนั้น ตัวอย่างเช่น

“คนส่วนใหญ่รับประทานอาหารแล้วต้องตามด้วยของหวาน”

“เวลาชักโครกจะทำให้เกิดเสียงดัง ไม่เป็นไรหรอก เป็นเรื่องปกติ”

“เวลานั่งชิงช้ามือทั้งสองต้องจับเชือกให้แน่น จริงด้วยสำคัญมาก”

นอกจากนี้เพื่อให้เรื่องราวทางสังคมที่เขียนขึ้นมีความสมจริงมากยิ่งขึ้น

อาจเพิ่มประโยคอีก 2 ชนิด แต่อาจไม่ใช่บ่อยเท่า 4 ประโยคหลักข้างต้น คือ

5.5 ประโยคควบคุม (control sentences) เป็นประโยคที่ควรเขียนโดยเด็กออกทิสติกที่จะระบุด้วยตนเองว่าจะจำเรื่องราวและนำมาใช้อย่างไร ประโยคควบคุมแสดงให้เห็นถึงความมีส่วนร่วมของเด็กหรือเรื่องที่เขียนน่าสนใจ เช่น หนูจำได้ว่าเวลาเรียนหนังสือหนูจะมองหน้าครูและนั่งเงียบ

5.6 ประโยคแสดงความร่วมมือ สนับสนุน (cooperative sentences) เป็นการแสดงว่าอะไรที่บุคคลอื่นจะช่วยเหลือสนับสนุน เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ เช่น เรื่องใช้ห้องน้ำ “พ่อแม่ของฉันและครูจะช่วยฝึกฉันใช้ห้องน้ำ” ประโยคเตือนของ พ่อ แม่ เพื่อน ครู หรือบุคคลอื่นๆ ที่จะให้เด็กออกทิสติกทำสำเร็จ และต้องอธิบายการตอบสนองของเด็กให้สอดคล้องเหมือนกัน เช่น เมื่อฉันรู้สึกผิดหวังต่อแท้อื่นๆ สามารถช่วยฉันโดย.....

6. การเขียนเรื่องราวทางสังคมควรเขียนด้วยความระมัดระวัง คำนึงถึงความเหมาะสมของเด็กออกทิสติกแต่ละคน โดยเรียนรู้ลักษณะของเด็ก ระดับความสามารถ ความสนใจ และองค์ประกอบต่างๆ ใช้หลักการเขียนที่ถูกลักษณะ เลือกลักษณะคำที่ใช้ ประโยค ภาษาที่เด็กเข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัย เนื้อหาและความยาวให้เหมาะสมกับระดับการอ่านของเด็ก เด็กเล็กใช้ 2-12 ประโยค เด็กโตใช้มากกว่า 12 ประโยค ครอบคลุมถึงรายละเอียดที่สำคัญ

7. เลือกใช้คำที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลายและรู้สึกดี เนื้อเรื่องและประโยคต้องมีลักษณะเชิงบวก

8. เขียนเป็นรูปธรรม เนื้อหาเข้าใจง่ายขึ้น โดยการเลือกใช้สิ่งที่มองเห็นได้ อาจเป็นรูปภาพ วัตถุ ภาพเคลื่อนไหวมาประกอบเพื่อให้เกิดความสนุกสนานได้

9. อาจแสดงตัวอย่างประกอบ ทำให้เข้าใจง่ายและเข้าใจในเนื้อหาดีขึ้น ตัวอย่างประกอบจะช่วยให้เด็กสนใจ ถ้าหากจะใช้ตัวอย่างประกอบอาจพิจารณาถึงอายุ และลักษณะการเรียนรู้ของเด็กออกทิสติกด้วย

10. มีการกำหนดชื่อเรื่อง ซึ่งชื่อเรื่องต้องสื่อความหมายได้ดี ชื่อเรื่องถือเป็นการเริ่มต้นเรื่องราว ทำให้เรื่องราวน่าสนใจสำหรับเด็กออกทิสติก รวมถึงการเขียนแบบมีแรงเสริมในเนื้อเรื่องจะเป็นส่วนที่เพิ่มแรงจูงใจ

5.5 วิธีการใช้เรื่องราวทางสังคม

การใช้เรื่องราวทางสังคมตามแนวคิดของ เกรย์ (Gray) ⁽⁴⁷⁾ ทำได้ทั้งอ่านให้เด็กฟังและให้เด็กอ่านเองในกรณีสามารถอ่านหนังสือได้ โดยใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก และมีรูปภาพหรือสัญลักษณ์ประกอบตามความเหมาะสม เนื้อหาสามารถปรับให้ยากหรือง่ายขึ้นอยู่กับความเข้าใจของเด็ก สามารถยืดหยุ่นได้ในเด็กแต่ละคน วิธีการทั้ง 2 แบบมีข้อแนะนำดังต่อไปนี้

1. เริ่มแรกแนะนำเรื่องราวทางสังคมในวิธีที่สอดคล้องกัน ด้วยความเที่ยงตรง อดทน และมีลักษณะแห่งความมั่นใจ แต่ไม่เอาจริงเอาจัง ควรมีลักษณะท่าทางที่สบายๆ เริ่มแนะนำจนเด็กเริ่มคุ้นเคยกับเรื่องราว
2. เมื่อให้เด็กอ่านหนังสือหรืออ่านให้เด็กฟังครั้งแรก ควรนั่งข้างๆเด็กและเฝ้าทางด้านหลังเล็กน้อย ให้เด็กมองเรื่องราว และผู้ควบคุมมุ่งความสนใจในเรื่องราวด้วยกันกับเด็ก ไม่มีการดึงดูดความสนใจทางสีหน้าหรือการแสดงออกทางท่าทาง
3. ให้เรื่องราวทางสังคมกับเด็กในสถานที่สงบ สิ่งรบกวนน้อย หลีกเลี่ยงที่จะให้เรื่องราวขณะที่เด็กอารมณ์เสียหรือใช้เรื่องราวมาเป็นบทสรุปของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
4. ให้เรื่องราวทางสังคม 1-2 ครั้งใน 1 วัน ส่วนใหญ่พบว่าทำให้เรื่องราวก่อนเกิดสถานการณ์จริงจะทำให้เกิดพฤติกรรมที่เหมาะสม
5. ให้เรื่องราวทางสังคม โดยให้เด็กอ่านหรืออ่านให้เด็กฟังโดยละเอียดในแต่ละส่วน โดยใช้รูปภาพหรือสัญลักษณ์ประกอบ เพื่อเพิ่มความน่าสนใจและความเข้าใจมากขึ้น
6. การตอบสนองของเด็กออกทิสติกควรได้รับการใส่ใจ คำถามและความเห็นของเด็ก ทำให้เห็นมุมมองของเด็กต่อสถานการณ์นั้นๆ
7. เมื่อยังใช้เรื่องราวทางสังคมอยู่ ควรให้ความสนใจและประเมินประสิทธิภาพของเรื่องราว และเมื่อไม่ได้ใช้ให้แก้ไขปรับปรุงส่วนที่ยังบกพร่อง

5.6 ข้อแนะนำในการให้เรื่องราวทางสังคม

เรื่องราวทางสังคม เป็นสื่อการสอนที่เกิดประโยชน์กับบุคคลออทิสติกในการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ช่วยส่งเสริมพัฒนาการในด้านต่างๆ ให้กับเด็กที่บกพร่องได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่ง เกรย์(Gray) ⁽⁴⁸⁾ มีข้อแนะนำในการใช้ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาของเรื่องควรมีระดับการใช้ภาษาที่แน่นอน เพื่อให้ข้อมูลเข้าใจได้ง่าย อธิบายด้วยคำศัพท์นั้นๆ เด็กออทิสติกส่วนใหญ่จะมีพัฒนาการทางภาษาช้า เด็กที่ใช้เรื่องราวทางสังคมควรจะอยู่ในระดับที่จำความหมายของคำได้
2. เด็กไม่ควรถูกบังคับให้ได้ยินหรือถูกสอนด้วยการสื่อการสอนที่สูงกว่าความเข้าใจทางภาษาของเด็ก
3. สิ่งสำคัญคือ ก่อนนำเรื่องราวทางสังคมไปใช้ ต้องศึกษาถึงหลักการใช้ ทำความเข้าใจกับวิธีการใช้ให้ละเอียด รวมถึงข้อจำกัดต่างๆ เพื่อประสิทธิภาพของการใช้เรื่องราวทางสังคม
4. เรื่องราวทางสังคมต้องให้ซ้ำๆ ถึงจะได้ผลดี แต่จะได้ผลดีมากถ้าใช้ก่อนเกิดสถานการณ์จริงเพราะเด็กได้เตรียมตัวมาแล้ว ถ้าไปใช้ภายหลังจะคล้ายกับว่าเป็นการลงโทษ เพราะเด็กได้สร้างพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกไปแล้ว

สรุปได้ว่า เรื่องราวทางสังคมมีข้อแนะนำในการนำไปใช้ คือ เด็กออทิสติกที่จะใช้เรื่องราวทางสังคมให้ได้ผลดีควรอยู่ในระดับที่จำความหมายของคำได้ดี ไม่ถูกสอนด้วยภาษาที่สูงกว่าความเข้าใจของเด็ก และควรให้ซ้ำๆ จะช่วยให้ได้ผลดียิ่งขึ้น นอกจากนั้นผู้ที่นำเรื่องราวทางสังคมไปใช้ควรมีการศึกษาให้ละเอียดถึงหลักการใช้ วิธีการใช้ เพื่อประสิทธิภาพของการใช้เรื่องราวทางสังคม

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พวงเพชร พวงศลิทธิ⁽³⁵⁾ ได้ศึกษาและเปรียบเทียบผลการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม ในเด็กออทิสติกที่เรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 คน และเด็กออทิสติกที่เรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน ผลการวิจัยพบว่าเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมรับรู้อารมณ์ของผู้คนอื่นดีขึ้น

เสาวภา สุขเฉลิมชัย⁽⁴⁹⁾ ได้ศึกษาทักษะการรอคอยของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยเรื่องราวทางสังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กออทิสติกอายุระหว่าง 5 – 10 ปีที่มีปัญหาในการรอคอยแต่สามารถพูดสื่อสารได้จำนวน 2 เป็นนักเรียนหญิง 1 คน นักเรียนชาย 1 คน โดยการใช้หนังสือภาพเรื่องราวทางสังคม เป็นเวลา 1 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน รวม 5 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่าเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนด้วยวิธีเรื่องราวทางสังคมมีทักษะการรอคอยสูงขึ้นก่อนได้รับการสอนด้วยวิธีการเรื่องราวทางสังคม

อรธิตา ประสาร⁽³⁶⁾ ได้ศึกษาการใช้เรื่องราวทางสังคมในการพัฒนาทักษะทางสังคมและศึกษาความคงอยู่ของทักษะทางสังคมที่เหมาะสมในเด็กออทิสติกที่มีความสามารถสูง (high functioning) อายุระหว่าง 9 – 10 ปี จำนวน 3 คนในห้องเรียนรวมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบA-B-A ผลการวิจัยพบว่านักเรียนทั้ง 3 คนมีทักษะทางสังคมที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นหลังจากได้อ่านเรื่องราวทางสังคม

Jeffrey M. Chan และ Mark F. O'Reilly⁽⁵⁰⁾ ได้ศึกษาผลการใช้วิธีเรื่องราวทางสังคมกับเด็กออทิสติก 2 คนที่เรียนอยู่ในห้องเรียนรวมระดับชั้นอนุบาล โดยใช้วิธีการ อ่านเรื่องที่กำหนดให้ตอบคำถาม แสดงบทบาทสมมุติ ผลการวิจัยพบว่าเด็กออทิสติกทั้งสองคนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลดลง

Hagiwara⁽⁵¹⁾ ได้ศึกษาการใช้เรื่องราวเกี่ยวกับสังคม ในรูปแบบคอมพิวเตอร์ เพื่อทดสอบประสิทธิผลของเรื่องราวทางสังคมในการพัฒนาเด็กออทิสติกในเรื่องของพฤติกรรมการทำงาน การทำความสะอาด โดยใช้การออกแบบMultiple Baseline Design Across Setting ผลการศึกษาพบว่าเด็กออทิสติกมีการพัฒนาตามจุดมุ่งหมายของพฤติกรรมที่กำหนดไว้

Erin Eckelberry⁽⁵²⁾ ศึกษาผลของการใช้เรื่องราวทางสังคมกับเด็กออทิสติก เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนและเด็กสมาธิสั้น ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 คน โดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 2 สัปดาห์ผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมการจับส่วนต่างของร่างกายลดน้อยลงและควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้มากขึ้น เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนมีพฤติกรรม อารมณ์และคำพูดที่เหมาะสมเพิ่มมากขึ้น เด็กสมาธิสั้นที่มีพฤติกรรมชอบกินสิ่งของที่ไม่ใช่อาหาร มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเล็กน้อย

Shrum Yin Chu⁽⁵³⁾ ได้ศึกษาผลการใช้วิธีเรื่องราวทางสังคมและการเล่นสมมุติเพื่อเพิ่มทักษะการปฏิสัมพันธ์ของเด็กออทิสติกจำนวน 1 คน โดยใช้การวิจัยรูปแบบ Multiple Baseline Design เป็นเวลา 4 เดือน ผลการวิจัยพบว่าเด็กออทิสติกมีการตอบสนองทางร่างกายและภาษาในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นดีขึ้น

Leasha M. Barry⁽⁵⁴⁾ ได้ศึกษาผลการใช้วิธีเรื่องราวทางสังคมในการสอนเด็กออทิสติกให้เลือกกิจกรรมการเล่นที่เหมาะสมโดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบSingle Subject Design A-B-A เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมผลการวิจัยพบว่าเด็กออทิสติกมีทักษะการสื่อสารและมีพฤติกรรมการเล่นที่เหมาะสมเพิ่มมากขึ้น

พิกุล ทองรักษ์⁽⁵⁵⁾ ได้ศึกษาผลของการออกแบบเรื่องราวทางสังคมเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เลือกสรรของเด็กออทิสติก โดยศึกษาในเด็กออทิสติกระดับปานกลางที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ (พฤติกรรมกัดเล็บมือ) และกำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนวัดช่างเคียน จังหวัดเชียงใหม่จำนวน 1 ราย ใช้แบบตัวอย่างเดี่ยว A B A B สลับกลับ 4 ระยะเวลา

ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังจากได้รับเรื่องราวทางสังคมเด็กออกทิสติกมีพฤติกรรมก่ดเล็บมือลดลงจากการเปรียบเทียบข้อมูลทั้ง 4 ระยะ มีค่าคะแนนพฤติกรรมลดลงตามลำดับ คือ 24.50 9.42 16.25 5.29

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เด็กออทิสติกที่เรียนอยู่ในห้องเรียนโครงการการศึกษาพิเศษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ในปีการศึกษา 2552 จำนวน 12 คนเป็นชาย 9 คนเป็นหญิง 3 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ของเด็กที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเองประกอบด้วย เพศ อายุ ชั้นเรียน ศาสนา การวินิจฉัย การรักษาที่ได้รับ ข้อมูลของผู้ปกครอง จำนวน 20 ข้อ
2. Home Situations Questionnaire เป็นแบบประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่แสดงออกเวลาอยู่บ้านซึ่งสัมพันธ์กับกิจวัตรประจำวันของครอบครัว แบ่งออกเป็นข้อคำถามโดยการตอบ มี และ ไม่มี และแบ่งเป็น Rating Scale แบ่งจากระดับความรุนแรงของพฤติกรรมนั้นๆ แบ่งเป็นระดับ 1-9 จากระดับความรุนแรงน้อยไปสู่ความรุนแรงมากเมื่อรวมคะแนนแล้ว คะแนนที่สูงเกินเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 93 ถือว่าอาการมีความรุนแรงถึงระดับมีความสำคัญทางคลินิก โดย Green และ Altepter⁽⁶⁰⁾ ได้ทำการทดสอบในเด็กอายุ 4-11 ปี จำนวน 995 คน โดยเป็นเด็กชาย 505 คน และเป็นเด็กหญิง 490 คน พบว่าค่าความแปรปรวนของชุดทดสอบอยู่ในระดับใช้งานได้ดี แบบทดสอบ HSQ ฉบับภาษาไทยแปล โดยณัฏฐร พิทยรัตน์เสถียร ในการศึกษาครั้งนี้พบว่าค่าความเชื่อมั่นทางสถิติของแบบสอบถาม เพื่อวัดความสอดคล้องในชุดเดียวกัน (internal consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.910

ตารางที่ 1 ค่าคะแนนพฤติกรรมเด็กตามแบบประเมิน Home Situations Questionnaire เมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์

ช่วงคะแนน	เทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์	ระดับความรุนแรงของพฤติกรรม
0 - 36 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25	น้อยมาก
37 - 72 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 26 - 50	น้อย
73 - 108 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 51 - 75	ปานกลาง
108 - 132 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 76 - 92	มาก
133 - 144 คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 93 - 100	มากที่สุดถึงระดับมีความสำคัญทางคลินิก

3. School Situations Questionnaire เป็นแบบประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่แสดงออกเวลาอยู่ที่โรงเรียนซึ่งสัมพันธ์กับกิจวัตรประจำวันเด็กที่โรงเรียน แบ่งออกเป็นข้อคำถามโดยการตอบ มี และ ไม่มี และแบ่งเป็น Rating Scale แบ่งจากระดับความรุนแรงของพฤติกรรมนั้นๆแบ่งเป็นระดับ 1-9 จากระดับความรุนแรงน้อยไปสู่ความรุนแรงมากเมื่อรวมคะแนนแล้วคะแนนที่สูงเกินเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 93 ถือว่าอาการมีความรุนแรงถึงระดับมีความสำคัญทางคลินิก โดยGreenและAltepter⁽⁶⁰⁾ ได้ทำการทดสอบในเด็กอายุ 4-11 ปีจำนวน 995 คนโดยเป็นเด็กชาย 505 คนและเป็นเด็กหญิง 490 คน พบว่าค่าความแปรปรวนของชุดทดสอบอยู่ในระดับใช้งานได้ดีแบบทดสอบ HSQ ฉบับภาษาไทยแปล โดยฉัตร พิชัยรัตน์เสถียร ในการศึกษาครั้งนี้พบว่าค่าความเชื่อมั่นทางสถิติของแบบสอบถาม เพื่อวัดความสอดคล้องในชุดเดียวกัน (internal consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach ' s Alpha Coefficient) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.910

ตารางที่ 2 ค่าคะแนนพฤติกรรมเด็กตามแบบประเมิน School Situations Questionnaire เมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์

ช่วงคะแนน	เทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์	ระดับความรุนแรงของพฤติกรรม	
0 - 22.5	คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25	น้อยมาก
23 - 45	คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 26 - 50	น้อย
46 - 67.5	คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 51 - 75	ปานกลาง
68 - 82	คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 76 - 92	มาก
83 - 90	คะแนน	เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 93 - 100	มากที่สุดถึงระดับมีความสำคัญทางคลินิก

4. แผนการจัดกิจกรรมเรื่องราวทางสังคม 8 เรื่อง ได้แก่

1. เรื่อง หน้าทีของฉัน
2. เรื่อง เด็กดีมีระเบียบวินัย
3. เรื่อง เด็กดีตั้งใจเรียน
4. เรื่อง ดื่มนม
5. เรื่อง รับประทานอาหารกลางวัน
6. เรื่อง เข้าห้องน้ำ
7. เรื่อง พักกลางวัน
8. เรื่อง เรียนพลະเสริม

เรื่องราวทางสังคมทั้ง 8 เรื่องนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้นโดยใช้แนวทางทักษะทางสังคม พื้นฐานในการเรียนรวมสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา ที่จำเป็นสำหรับเด็กออทิสติกที่เริ่มเข้าสู่ระบบโรงเรียน คือ ทักษะการดำรงชีวิตในห้องเรียน ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ เป็นแกนหลัก โดยมีหัวข้อกิจกรรมส่งเสริมทักษะทางสังคม ในด้านการควบคุมอารมณ์และการแสดงออกของอารมณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ การเข้าสังคมห้องเรียนใหม่ การทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆในห้องเรียน และการปฏิบัติตนในห้องเรียน ก่อนจะนำแผนกิจกรรมทั้ง 8 กิจกรรมมาใช้ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดกิจกรรมส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบทางด้านการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับเด็กออทิสติก โดยมีเกณฑ์การประเมินจากผู้เชี่ยวชาญตามหัวข้อต่างๆดังนี้

1. การใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยของเด็ก
2. จากภาพประกอบที่สอดคล้องและเหมาะสมกับเรื่อง
3. เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเด็ก

ขั้นตอนการสอนเรื่องราวทางสังคม

กิจกรรม	เนื้อหา	ขั้นตอนการทำกิจกรรม
1.เรื่อง หน้าทีของฉัน	<p>เมื่อมาถึงห้องเรียน ฉันยืนอยู่หน้าห้องเรียน ฉันไม่รู้จะทำอะไร ฉันต้องทำอะไรบ้าง? (ประโยคบรรยาย Descriptive Sentence)</p> <p>อาจารย์บอกฉัน ให้ฉันเปลี่ยนรองเท้า กระเป๋าวางไว้ที่เก้าอี้ ส่งการบ้านที่โต๊ะอาจารย์ เช็ดโต๊ะให้สะอาด เมื่อเช็ดโต๊ะเสร็จแล้ว ฉันซักผ้าเช็ดโต๊ะให้สะอาด นำผ้าเช็ดโต๊ะไปตากไว้ที่ราวตากผ้าให้เรียบร้อย (ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p> <p>ฉันทำตามที่อาจารย์บอก ฉันเปลี่ยนรองเท้า ฉันเอากะเป๋าวางไว้ที่เก้าอี้ของฉัน ฉันส่งการบ้านที่โต๊ะอาจารย์ ฉันเช็ดโต๊ะให้สะอาด ฉันซักผ้าเช็ดโต๊ะแล้วนำไปตากไว้ที่ราวตากผ้า ฉันทำทุกอย่างเสร็จแล้ว อาจารย์ชมฉันว่า “เก่งมาก” ฉันยิ้ม ฉันดีใจที่อาจารย์ชมฉัน (ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p>	<p>1.นักเรียนเล่าถึงสิ่งต่างๆ ที่ตนเองต้องทำเมื่อมาถึงโรงเรียน</p> <p>2. อ่านเรื่องหน้าที่ของฉัน โดยใช้เวลาประมาณ 20 นาที</p> <p>3.สรุปสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่าน โดย การเล่นเกม ถู ก ผิด การเล่นเกมตอบคำถาม</p>

กิจกรรม	เนื้อหา	ขั้นตอนการทำกิจกรรม
2.เรื่อง เด็กดีมีระเบียบวินัย	<p>เมื่อถึงเวลา 7 นาฬิกา 50 นาที ฉันต้องออกไปเข้าแถวเคารพธงชาติที่หน้าห้องเรียน ฉันไม่สนใจว่าถึงเวลาต้องเข้าแถว ฉันนั่งอยู่ที่เก้าอี้ของฉัน อาจารย์จูงมือฉันให้ออกมาเข้าแถว ฉันเข้าแถวไม่ค่อยได้เพราะฉันอยู่ไม่ค่อยนิ่ง ฉันชอบหันไปเล่นกับเพื่อน ฉันชอบคุยกับเพื่อน ทำให้แถวไม่ตรง (ประโยคบรรยาย Descriptive Sentence)</p> <p>อาจารย์บอกให้ฉันดูปลายเท้าให้เท่ากันหยุดพูด ยืนนิ่งๆ แล้วแถวจะตรง (ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p> <p>ฉันหยุดพูด ยืนนิ่งๆแล้วพยายามขยับปลายเท้าให้เท่ากับเพื่อน แถวก็ตรงขึ้น (ประโยคควบคุม Control sentence)</p> <p>อาจารย์ชมว่า “ฉันเข้าแถวได้ตรงและเป็นระเบียบดีมาก” อาจารย์ให้ดาวฉัน 1 ดวง ฉันดีใจที่ได้ดาวเพิ่ม (ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p>	<p>1.ทบทวนความรู้เดิมจากเรื่อง หน้าทีของฉันโดยการเล่นเกม แข่งกันเรียงลำดับภาพ (เรียงลำดับสิ่งที่ต้องทำเมื่อมาถึงโรงเรียน)</p> <p>2.อ่านเรื่องเด็กดีมีระเบียบวินัยโดยใช้เวลาประมาณ 20 นาที</p> <p>3.สรุปสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่าน จาก การเล่นเกม ถู ก ผิด การเล่นเกมตอบคำถาม</p>
3.เรื่อง เด็กดีตั้งใจเรียน	<p>สถานการณ์ 1 ขณะที่อาจารย์กำลังสอน</p> <p>เมื่อถึงเวลาเข้าเรียน ฉันชอบมองออกไปข้างนอกห้องเรียน บางครั้งฉันแอบเล่นเศษกระดาษใต้โต๊ะ อาจารย์เตือน ที่ฉันไม่ตั้งใจเรียน ฉันโดนลบดาว 1 ดวง (ประโยคบรรยาย Descriptive Sentence)</p> <p>ฉันไม่อยากถูกลบดาว ฉันอยากตั้งใจเรียน ฉันต้องทำอย่างไร?(ประโยคมุมมองPerspective Sentence)</p>	<p>1.ทบทวนความรู้เดิมจากเรื่อง เด็กดีมีระเบียบวินัย โดยเล่นเกมหน้ายิ้ม😊</p> <p>หน้างอ 😞</p> <p>ถ้าภาพที่นักเรียนเห็นเป็นสิ่งที่ทำถูกต้องให้นักเรียนชูป้าย😊</p> <p>ถ้าภาพที่นักเรียนเห็นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องให้นักเรียนชูป้าย😞</p>

กิจกรรม	เนื้อหา	ขั้นตอนการทำกิจกรรม
3.เรื่อง เด็กดีตั้งใจเรียน (ต่อ)	<p>อาจารย์บอกให้ฉันตั้งใจฟังที่อาจารย์สอน ไม่เหม่อลอย ไม่มองออกไปนอกห้องเรียนไม่คุยกับเพื่อน ไม่เล่นของใต้โต๊ะหากสงสัยให้ยกมือถามอาจารย์ ถ้าฉันพยายามทำตามที่อาจารย์บอกฉันก็จะเรียนดีขึ้น และฉันจะได้ดาวเพิ่มขึ้น (ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p> <p><u>สถานการณ์ 2 ขณะทำแบบฝึกหัด</u></p> <p>อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัด เพื่อนๆทุกคนตั้งใจทำแบบฝึกหัด บางครั้งฉันไม่อยากทำ ฉันรีบทำให้เสร็จเร็วๆโดยไม่อ่านคำสั่ง ฉันเขียนหนังสือตัวโตระบายสีเลอะเทอะเมื่อฉันไปส่งงาน (ประโยคบรรยาย Descriptive Sentence)</p> <p>อาจารย์ให้ฉันลบแล้วเขียนใหม่ ฉันหงุดหงิดมาก ฉันอยากทำงานให้เร็วร้อย ฉันต้องทำอะไร? (ประโยคมุมมอง Perspective sentence)</p> <p>อาจารย์บอกว่า “ให้ฉันใจเย็นๆ อ่านคำสั่งให้ชัดเจน เขียนให้สวย ใช้ไม้บรรทัดขีดเส้นทุกครั้งเมื่อทำงานเสร็จ” (ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p> <p>ฉันจะพยายามตั้งใจทำงาน ฉันต้องทำได้เมื่อฉันทำงานเสร็จ อาจารย์ชมฉันว่า “ฉันทำงานเร็วร้อยขึ้น” ฉันดีใจมากที่อาจารย์ชมฉัน ฉันภูมิใจที่ฉันทำงานได้เร็วร้อยขึ้น(ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p>	<p>2.อ่านเรื่อง เด็กดีตั้งใจเรียนโดยใช้เวลาประมาณ 20 นาที</p> <p>3.สรุปสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านโดยการเล่นเกมตอบคำถาม</p>

กิจกรรม	เนื้อหา	ขั้นตอนการทำกิจกรรม
4.เรื่อง ตีมนม	<p><u>สถานการณ์ 1 ไม่ชอบตีมนม</u></p> <p>ถึงเวลาพักตีมนม ฉันต้องไปล้างมือแล้วไปเข้าแถวรับนม ฉันไม่ชอบตีมนม ฉันนั่งเฉยๆอยู่ที่เก้าอี้ ฉันจึงออกมาจากห้องเรียนช้า (ประโยคบรรยาย Descriptive Sentence)</p> <p>อาจารย์เรียกฉันให้ออกมาเข้าแถวรับนม ฉันเดินออกไปอย่างเชื่องช้า ฉันบอกอาจารย์ว่า “ฉันไม่ชอบตีมนม” (ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p> <p>อาจารย์บอกฉันว่าให้ลองตีมาก่อน (ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p> <p>ฉันลองตีมนม ฉันใช้เวลาตีมนมนานกว่าเพื่อนๆ ฉันพยายามตีมนมจนหมด (ประโยคควบคุม Control Sentence)</p> <p>ฉันรู้สึกว่ามันก็อร่อยดีเหมือนกัน เพื่อนๆปรบมือให้ฉันเมื่อฉันตีมนมหมด ฉันภูมิใจที่ฉันตีมนมได้หมด(ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p> <p><u>สถานการณ์ 2 ตีมนมได้แต่ออกมาตีช้า</u></p> <p>ถึงเวลาพักตีมนม ฉันต้องไปล้างมือแล้วไปเข้าแถวรับนม ฉันนั่งวาดรูปอยู่ที่โต๊ะ ฉันไม่สนใจว่าเพื่อนๆออกไปไหน ฉันชอบวาดรูป ฉันอยากวาดรูปให้เสร็จ (ประโยคบรรยาย Descriptive Sentence)</p>	<p>1.ทบทวนความรู้เดิมจากเรื่องเด็กดีตั้งใจเรียน โดยการสนทนา พูดคุยในหัวข้อ “ถ้าอยากเป็นเด็กดีตั้งใจเรียนต้องทำอะไร</p> <p>“</p> <p>2.อ่านเรื่อง ตีมนมโดยใช้เวลาประมาณ 20 นาที</p> <p>3.สรุปสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านโดยเล่นเกมหน้ายิ้ม 😊 หน้าอ 😞 ถ้าภาพที่นักเรียนเห็นเป็นสิ่งที่ทำถูกต้องให้นักเรียนชูป้าย 😊 ถ้าภาพที่นักเรียนเห็นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องให้นักเรียนชูป้าย 😞</p>

กิจกรรม	เนื้อหา	ขั้นตอนการทำกิจกรรม
4.เรื่อง ตื่นนม (ต่อ)	<p>อาจารย์เตือนฉันให้ไปล้างมือก่อนตื่นนม</p> <p>อาจารย์บอกว่า ตอนนี้เป็นเวลาตื่นนม ฉันต้องไปตื่นนม (ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p> <p>ฉันรับนมจากอาจารย์แล้วดื่มจนหมดอย่างรวดเร็ว อาจารย์บอกฉันว่า “ถ้าพรุ่งนี้ฉันออกมาตื่นนมเร็วขึ้น จะให้ดาวเพิ่ม 1 ดวง แต่ถ้าออกมาช้าอีก จะลบดาว 1 ดวง (ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p> <p>“ฉันไม่อยากถูกลบดาว” พรุ่งนี้ฉันต้องออกไปตื่นนม ให้เร็วขึ้นฉันอยากได้ดาวเพิ่ม (ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p>	
5.เรื่อง รับประทานอาหารกลางวัน	<p>เมื่อถึงเวลารับประทานอาหารกลางวัน</p> <p>ฉันต้องล้างมือให้สะอาดก่อนรับประทานอาหาร</p> <p>เข้าแถวรับถาด ฉันยกมือไหว้ขอบคุณอาจารย์</p> <p>ฉันและเพื่อนๆนำถาดอาหารไปวางที่โต๊ะ รออาจารย์ แจกช้อนส้อม ฉันต้องรับประทานอาหารพร้อมเพื่อนๆ(ประโยคบรรยาย Descriptive Sentence)</p> <p>บางครั้งฉันหิว ฉันกินก่อนเพื่อน ฉันไม่รอเพื่อน(ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p> <p>อาจารย์เตือนให้ฉันรอเพื่อนก่อน(ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p> <p>ฉันพยายามรอ ฉันรอได้ ฉันไม่ชอบกินผัก (ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p> <p>อาจารย์บอกให้ฉันลองชิมผัก (ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p>	<p>1.ทบทวนความรู้เดิมจากเรื่องตื่นนม โดยเล่นเกมหน้ายิ้ม 😊 หน้าอ 😞</p> <p>ถ้าภาพที่นักเรียนเห็นเป็นสิ่งที่ทำถูกต้องให้นักเรียนชูป้าย 😊 ถ้าภาพที่นักเรียนเห็นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องให้นักเรียนชูป้าย 😞</p> <p>2.อ่านเรื่อง รับประทานอาหารกลางวันโดยใช้เวลาประมาณ 20 นาที</p> <p>3.สรุปสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่าน เล่นเกมเลือกภาพที่เป็นสิ่งที่ทำถูกต้อง</p>

กิจกรรม	เนื้อหา	ขั้นตอนการทำกิจกรรม
5.เรื่อง รับประทานอาหารกลางวัน (ต่อ)	ฉันลองชิมผัก ฉันก็กินได้ ผักก็อร่อยดีเหมือนกัน อาจารย์ชมฉันที่ฉันรอเพื่อน ไม่กินก่อนเพื่อน ฉันกินผักได้ เมื่อกินอาหารเสร็จ ฉันรวบรวมข้อ อาจารย์ตรวจภาคแล้วฉันเดินไปเศษอาหารที่อยู่ในถาด ฉันและเพื่อนๆ เข้าแถวเดินกลับห้องเรียน (ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)	
6.เรื่อง เข้าห้องน้ำ	<p>เมื่อฉันเข้าห้องน้ำเสร็จแล้ว ฉันรีบเดินออกมา ฉันลืมกดน้ำ ชักโครก ฉันลืมล้างมือ ฉันชอบออกมาแต่งตัวนอกห้องน้ำ (ประโยคบรรยาย Descriptive Sentence)</p> <p>อาจารย์เตือนฉันให้แต่งตัวให้เรียบร้อยก่อนออกจากห้องน้ำ ฉันเดินกลับไปกดชักโครก ล้างมือให้สะอาดฉันเดินกลับเข้าห้องเรียน</p> <p>อาจารย์บอกฉันว่า ก่อนออกจากห้องน้ำ ฉันต้องกดน้ำให้สะอาด ฉันต้องล้างมือให้สะอาด และแต่งตัวให้เรียบร้อยก่อนออกจากห้องน้ำทุกครั้ง แล้วฉันจะเป็นเด็กน่ารัก (ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p> <p>ฉันอยากเป็นเด็กน่ารัก ฉันจะทำตามที่อาจารย์บอก(ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p>	<p>1.ทบทวนความรู้เดิมจากเรื่องรับประทานอาหาร โดยเล่นเกมหน้ายิ้ม😊 หน้าอ 😞 ถ้าภาพที่นักเรียนเห็นเป็นสิ่งที่ทำถูกต้องให้นักเรียนชูป้าย😊 ถ้าภาพที่นักเรียนเห็นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องให้นักเรียนชูป้าย😞</p> <p>2.อ่านเรื่อง เข้าห้องน้ำ โดยใช้เวลาประมาณ 20 นาที</p> <p>3.สรุปสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่าน เล่นเกมเลือกภาพที่เป็นสิ่งที่ทำถูกต้อง</p>

กิจกรรม	เนื้อหา	ขั้นตอนการทำกิจกรรม
7. เรื่อง พักกลางวัน	<p>พักกลางวัน ฉันนั่งอยู่ในห้องเรียนคนเดียว ฉันไม่รู้จะทำอะไรดี ฉันไม่รู้จะเล่นกับใคร</p> <p>อาจารย์มาชวนฉันให้ไปเล่นกับเพื่อนๆ (ประโยคบรรยาย Descriptive Sentence)</p> <p>ฉันไม่อยากไป อาจารย์จูงมือฉันไปหาเพื่อนๆ</p> <p>ฉันลองเล่นกับเพื่อนๆ ฉันเล่นตัวต่อ ต่อเป็นรูปรถ ต่อเป็นรูปเครื่องบิน ฉันรู้สึกสนุกมากที่ได้เล่นกับเพื่อนๆ พู้งี้ฉันจะมาเล่นกับเพื่อนๆอีก ฉันมีเพื่อนหลายคน ฉันชอบเล่นกับเพื่อน (ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p> <p>เมื่อใกล้เวลาเรียนตอนบ่าย ฉันเลิกเล่นของเล่น ฉันรีบเดินกลับห้องเรียนทันทีโดยไม่ช่วยเพื่อนเก็บของเล่น เพื่อนๆโกรธที่ฉันไม่ช่วยเก็บของเล่น (ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p> <p>อาจารย์บอกให้ฉันไปช่วยเพื่อนเก็บของเล่นเข้าที่เดิม ให้รีบร้อย ฉันไปช่วยเพื่อนเก็บของเล่นจนเสร็จ ฉันเก็บของเล่นเข้าที่เดิม(ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p> <p>เพื่อนๆขอบคุณฉันที่ช่วยเก็บของ</p> <p>อาจารย์ชมฉันที่ฉันเล่นของเล่นแล้วเก็บเข้าที่เดิม เร็วร้อย เมื่อเล่นของเล่นเสร็จแล้วฉันจะเก็บของเข้าที่เดิมทุกครั้ง(ประโยคควบคุม Control Sentence)</p>	<p>1. ทบทวนความรู้เดิมจากเรื่องเข้าห้องน้ำ โดยให้เด็กๆออกมาเล่าเรื่อง การใช้ห้องน้ำ เมื่อต้องการไปเข้าห้องน้ำต้องทำอะไร</p> <p>2. อ่านเรื่องพักกลางวัน โดยใช้เวลาประมาณ 20 นาที</p> <p>3. สรุปสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านโดย เล่นเกมเลือกภาพที่เป็นสิ่งที่ทำถูกต้อง</p>
8. เรื่อง เรียนพลະเสริม	<p>สถานการณ์ที่ 1 <u>ไม่อยากเรียนพลະเสริม</u></p> <p>วันจันทร์และวันอังคารหลังเลิกเรียนฉันและเพื่อนๆ ต้องไปเรียนพลະเสริมที่อาคารกีฬา ฉันไม่อยากเรียนพลະเสริม ฉันไม่ยอมเปลี่ยนชุดกีฬา ฉันนั่งวาดรูป ฉันไม่สนใจใคร (ประโยคบรรยาย Descriptive Sentence)</p>	<p>1. ทบทวนความรู้เดิมจากเรื่องพักกลางวัน โดยให้เด็กๆออกมาเล่าเรื่อง สิ่งที่ได้ๆทำตอนพักกลางวัน</p>

กิจกรรม	เนื้อหา	ขั้นตอนการทำกิจกรรม
8. เรื่องเรียนพลละ เสริม (ต่อ)	<p>อาจารย์บอกฉันว่าเพื่อนๆคอยอยู่ ให้รีบ เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว รีบออกมาเข้าแถว (ประโยค คำสั่ง Directive Sentence)</p> <p>ฉันไม่สนใจ ฉันไม่อยากไปเรียนพลละเสริม ฉันไม่ชอบเล่นกีฬา อาจารย์เตือนฉันว่า “ถ้ายังไม่รีบเปลี่ยนชุดจะลบดาว 1 ดวง” ฉันไม่อยาก ถูกลบดาวฉันจึงรีบเปลี่ยนชุดกีฬา เปลี่ยนรองเท้า (ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p> <p>ฉันรีบออกมาเข้าแถวกับเพื่อนๆ อาจารย์บอกฉันว่า “ถ้าพุงนี้ ฉันออกมาได้เร็วขึ้น ฉันจะได้ดาวเพิ่ม” ฉันอยากได้ดาวเพิ่ม ฉันจะรีบ เปลี่ยนชุดและออกมาเข้าแถวให้เร็วขึ้น ฉันต้อง ทำได้(ประโยคควบคุม Control Sentence)</p> <p><u>สถานการณ์ที่ 2 ควบคุมอารมณ์ในการเล่น</u> เมื่อถึงเวลาเล่นเกม ฉันเล่นไม่ค่อยเก่ง ฉันทำ ไม่ได้ ทำให้ฉันแพ้ ฉันหงุดหงิด ร้องไห้ไววาย ฉันโกรธมาก ฉันอยากชนะ ฉันควบคุมอารมณ์ ไม่ได้ (ประโยคบรรยาย Descriptive Sentence)</p> <p>อาจารย์บอกให้ฉันพยายามควบคุม อารมณ์ (ประโยคคำสั่ง Directive Sentence)</p> <p>ฉันนับ 1 - 10 หลายครั้ง ฉันหยุดร้องไห้ เมื่อฉันหยุดร้องไห้ เพื่อนๆเรียกฉันให้ไปเล่น ด้วยกันใหม่ เมื่อฉันเล่นแพ้ ฉันพยายาม ควบคุมอารมณ์ นับ 1 - 10 ไม่ร้องไห้ ไม่ ไววาย อาจารย์ชมฉันว่า “ฉันเก่งมากที่ควบคุม อารมณ์ได้” ฉันภูมิใจมากที่ฉันควบคุมอารมณ์ ได้ (ประโยคมุมมอง Perspective Sentence)</p>	<p>2.อ่านเรื่องเรียนพลละเสริม โดยใช้เวลาประมาณ 20 นาที</p> <p>3.สรุปสิ่งที่นักเรียนได้จากการอ่านโดย โดยเล่นเกม หน้ายิ้ม 😊 หน้าอ 😞 ถ้าภาพที่นักเรียนเห็นเป็น สิ่งที่ทำถูกต้องให้นักเรียน ชูป้าย 😊 ถ้าภาพที่ นักเรียนเห็นเป็นสิ่งที่ไม่ ถูกต้องให้นักเรียนชูป้าย 😞</p>

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ผู้วิจัยคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัยตามเกณฑ์การคัดเลือกเข้าเกณฑ์การคัดออก
2. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของโครงการวิจัยและแนวทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ผู้ปกครองของเด็กและอาจารย์ประจำชั้นของเด็กเพื่อทำความเข้าใจให้ตรงกัน
3. ผู้วิจัยขอความยินยอมในการเข้าร่วมวิจัยจากผู้ปกครองและอาจารย์ประจำชั้นของเด็กก่อนทำการเก็บข้อมูล
4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป Home Situations Questionnaire , ให้ผู้ปกครองของเด็ก เป็นคนกรอกข้อมูลและทำการประเมิน และ School Situations Questionnaire ให้อาจารย์ประจำชั้นของเด็กเป็นผู้ประเมิน(ครั้งที่ 1)ก่อนการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือน
5. ก่อนทำการสอนเรื่องราวทางสังคมผู้วิจัยนำแบบประเมิน Home Situations Questionnaire ให้ผู้ปกครองของเด็กทำการประเมิน และ School Situations Questionnaire ให้อาจารย์ประจำชั้นเด็กเป็นผู้ประเมิน(ครั้งที่ 2)
6. ผู้วิจัยทำกิจกรรมสอนเรื่องราวทางสังคมตามแผนกิจกรรมทั้ง 8 แผน โดยใช้เวลาสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์
7. หลังจากการสอนเรื่องราวทางสังคมครบ 8 แผน ผู้วิจัยนำแบบประเมิน Home Situations Questionnaire ให้ผู้ปกครองของเด็กทำการประเมิน และ School Situations Questionnaire ให้อาจารย์ประจำชั้นเด็กเป็นผู้ประเมิน(ครั้งที่ 3)
8. หลังจากการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนผู้วิจัยนำแบบประเมิน Home Situations Questionnaire ให้ผู้ปกครองของเด็กทำการประเมิน และ School Situations Questionnaire ให้อาจารย์ประจำชั้นเด็กเป็นผู้ประเมิน(ครั้งที่ 4)
9. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ผลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อบรรยายลักษณะของข้อมูล
2. ใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ใช้ paired t-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม โดยมีเด็กออทิสติกที่เรียนในห้องเรียนโครงการการศึกษาพิเศษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษาที่ผู้ปกครองยินยอมเข้าร่วมการวิจัยจำนวน 12 คน ซึ่งผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนประกอบด้วยเพศ อายุ ศาสนา บุตรคนที่ ระดับชั้นเรียน ประเภทความบกพร่อง ระดับสติปัญญา ระดับการได้ยิน การมองเห็น โรคประจำตัว การดูแลจากแพทย์ การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครอง ประกอบด้วยความสัมพันธ์กับเด็ก อายุ ศาสนา สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ความเพียงพอของรายได้ โรคประจำตัว

ตอนที่ 2 ข้อมูลการประเมินพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติก ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้นก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม

ตอนที่ 3 ข้อมูลการประเมินพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติก ประเมินโดยผู้ปกครองก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของเด็กออทิสติกระดับชั้นป. 1 ป. 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของเด็กออทิสติกระดับชั้นป. 1 ป. 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
(N = 12)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	9	75.0
หญิง	3	25.0
อายุ		
น้อยกว่า 7 ปี	3	25.0
7.1 – 8 ปี	6	50.0
8.1 – 9 ปี	2	16.7
9.1 – 10 ปี	1	8.3
Mean = 7.06 S.D. = 0.900		
ศาสนา		
พุทธ	12	100
บุตรคนที่		
คนที่ 1	7	58.3
คนที่ 2	3	25.0
คนที่ 3	1	8.3
คนที่ 5	1	8.3
ระดับชั้นเรียน		
ป. 1	7	58.3
ป. 2	5	41.7

ตารางที่ 3 (ต่อ) จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของเด็กออทิสติกระดับชั้น ป. 1 ป. 2
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา(N = 12)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประเภทความบกพร่อง		
Autistic Disorder	10	83.3
PDD-NOS	2	16.7
ระดับสติปัญญา		
เหนือเกณฑ์เฉลี่ย	2	16.7
เกณฑ์เฉลี่ย	7	58.3
ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย	3	25.0
ระดับการได้ยิน		
ปกติ	7	58.3
มีต่อเสียงทุกชนิด	1	8.3
มีปฏิกิริยาเฉพาะเสียงดัง	2	16.7
มีปฏิกิริยาต่อเสียงบางชนิด	2	16.7
การมองเห็น		
ปกติ	12	100
โรคประจำตัว		
ไม่มี	10	83.3
มี	2	16.7
การดูแลจากแพทย์		
ไม่ระบุ	2	16.7
การรับประทานยา	2	16.7
การกระตุ้นพัฒนาการ	2	16.7
การฝึกพูด	3	25.0
รับประทานยา ฝึกพูด	1	8.3
รับประทานยา กระตุ้นพัฒนาการ ฝึกพูด	1	8.3
รับประทานยา ปรับพฤติกรรม กระตุ้นพัฒนาการ	1	8.3
ฝึกพูด		

จากตารางที่ 3 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลกลุ่มตัวอย่างเด็กออทิสติก (N = 12)

เด็กออทิสติกที่ผู้ปกครองยินยอมให้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 12 คน เป็นเพศชาย 9 คนเพศหญิง 3 คน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นป.1 7 คน ชั้นป.2 5 คน อายุต่ำสุด 6 ปี 1 เดือน อายุสูงสุด 9 ปี 7 เดือน อายุเฉลี่ย 7 ปี 6 เดือน นับถือศาสนาพุทธทั้งหมด 12 คน ส่วนใหญ่เป็นบุตรคนแรก 7 คน คิดเป็นร้อยละ 58.3 ลักษณะอาการส่วนใหญ่เป็น Autistic disorder 10 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 PDD – NOS 2 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 ระดับสติปัญญาส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย 7 คน คิดเป็นร้อยละ 58.3 ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย 3 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 เหนือเกณฑ์เฉลี่ย 2 คนคิดเป็นร้อยละ 16.7 การได้ยินปกติ 7 คนคิดเป็นร้อยละ 58.3 คน มีปฏิกริยาต่อเสียงทุกชนิด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 มีปฏิกริยาเฉพาะเสียงดัง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 มีปฏิกริยาต่อเสียงบางชนิด(เสียงชักโครกอัตโนมัติ ,เสียงฟ้าร้อง) 2 คนคิดเป็นร้อยละ 16.7 การมองเห็นปกติ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ไม่มีโรคประจำตัว 10 คนคิดเป็นร้อยละ 83.3 มีโรคประจำตัว (ภูมิแพ้,โรคหอบ) 2 คนคิดเป็นร้อยละ 16.7 การดูแลจากแพทย์ รับประทานยา 2 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 กระตุ้นพัฒนาการ 2 คน 1คิดเป็นร้อยละ 6.7 ผีกพูด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 รับประทานยาและผีกพูด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 รับประทานยา กระตุ้นพัฒนาการและผีกพูด 1 คนคิดเป็นร้อยละ 8.3 รับประทานยา ปรับพฤติกรรม กระตุ้นพัฒนาการและผีกพูด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองเด็กออทิสติกระดับชั้น ป.1 ป.2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา (N=12)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความสัมพันธ์กับเด็ก		
บิดา	2	16.7
มารดา	10	83.3
อายุ		
น้อยกว่าเท่ากับ 40 ปี	8	66.7
41 – 45 ปี	3	25.0
มากกว่า 45 ปี	1	8.3
ศาสนา		
พุทธ	12	100

ตารางที่ 4 (ต่อ)จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองเด็กออทิสติกระดับชั้น
ป.1 ป.2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนา
การศึกษา (N =12)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานภาพสมรส		
อยู่รวมกัน	10	83.3
แยกกันอยู่	1	8.3
หม้าย	1	8.3
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	1	8.3
ปริญญาตรี	3	25.0
ปริญญาโท	7	58.3
ปริญญาเอก	1	8.3
อาชีพ		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	2	16.7
พนักงานบริษัท	2	16.7
รับจ้าง	1	8.3
ธุรกิจส่วนตัว	5	41.7
รับราชการ	1	8.3
รัฐวิสาหกิจ	1	8.3
รายได้ (บาท/เดือน)		
25,000 – 50,000 บาท	3	25.0
มากกว่า 50,000 บาท	9	75.0
ความพอเพียงของรายได้		
พอใช้มีเงินเก็บ	8	66.7
พอใช้ไม่มีเงินเก็บ	4	33.3
โรคประจำตัว		
ไม่มี	11	91.7
มี	1	8.3

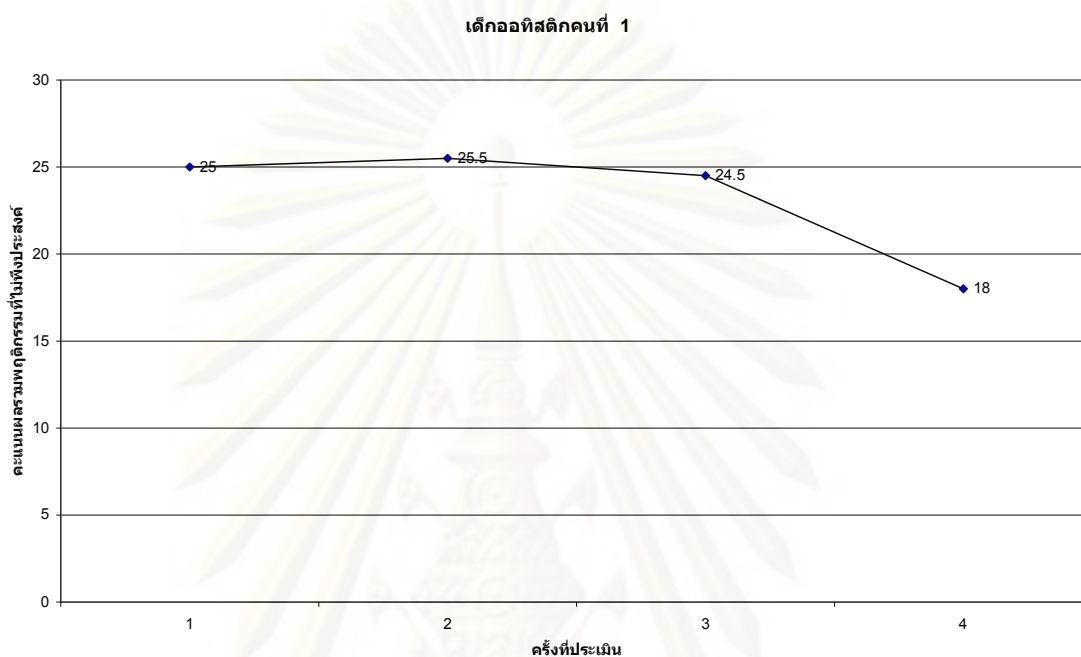
จากตารางที่ 4 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลกลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองเด็กออทิสติก (N = 12) ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นมารดา 10 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 เป็นบิดา 2 คนคิดเป็นร้อยละ 16.7 อายุส่วนใหญ่ไม่น้อยกว่า 40 ปี 8 คนคิดเป็นร้อยละ 66.7 นับถือศาสนาพุทธทั้งหมด 12 คนคิดเป็นร้อยละ 100 สถานภาพสมรสส่วนใหญ่อยู่รวมกัน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 83.3 การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาโท 7 คน คิดเป็นร้อยละ 58.3 การประกอบอาชีพส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจส่วนตัว 5 คน คิดเป็นร้อยละ 41.7 รายได้ส่วนใหญ่มากกว่า 50,000 บาท 9 คน คิดเป็นร้อยละ 75.0 ความเพียงพอของรายได้ส่วนใหญ่พอใช้มีเงินเก็บ 8 คนคิดเป็นร้อยละ 66.7 ส่วนใหญ่ไม่มีโรคประจำตัว 11 คนคิดเป็นร้อยละ 91.7

ตอนที่ 2 ข้อมูลการประเมินพฤติกรรมเด็กออทิสติกของอาจารย์ประจำชั้นก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม

ตารางที่ 5 แสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก 12 คน จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้ง

คนที่	ประเมินครั้งที่ 1	ประเมินครั้งที่ 2	ประเมินครั้งที่ 3	ประเมินครั้งที่ 4
1	25	25.5	24.5	18
2	7	12.5	11	8
3	14	23	32.5	15
4	19	19.5	16.5	14.5
5	8.5	13	11.5	7
6	20	24.5	21.5	12
7	10	17	15	11
8	8.5	6.5	4	1
9	42.5	35.5	17	13
10	6.5	5.5	5	0.5
11	35	34.5	14	6.5
12	11.5	18.5	4.5	2.5

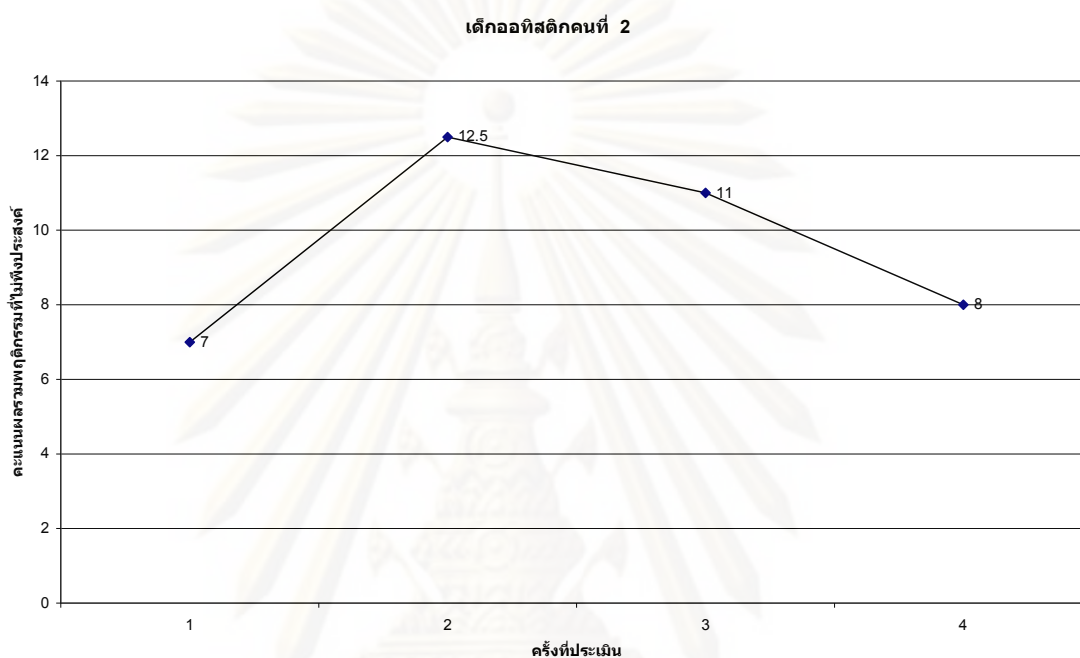
ภาพประกอบที่ 1 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 1 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 1 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที่ 1 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้งพบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 25 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 25.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 24.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 18 คะแนน

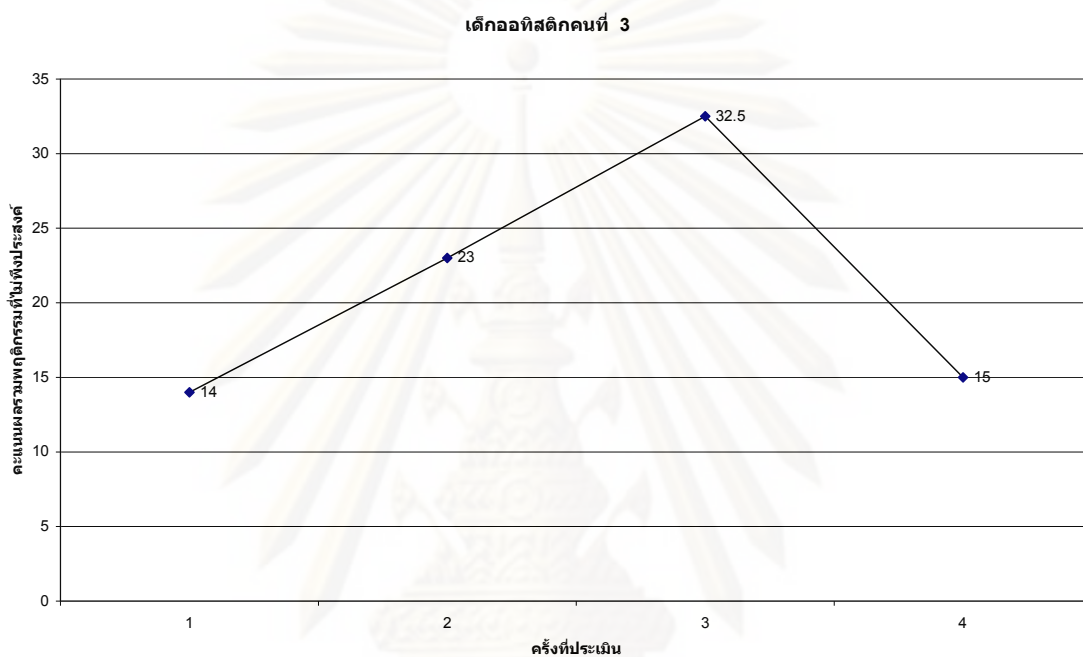
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพประกอบที่ 2 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 2 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

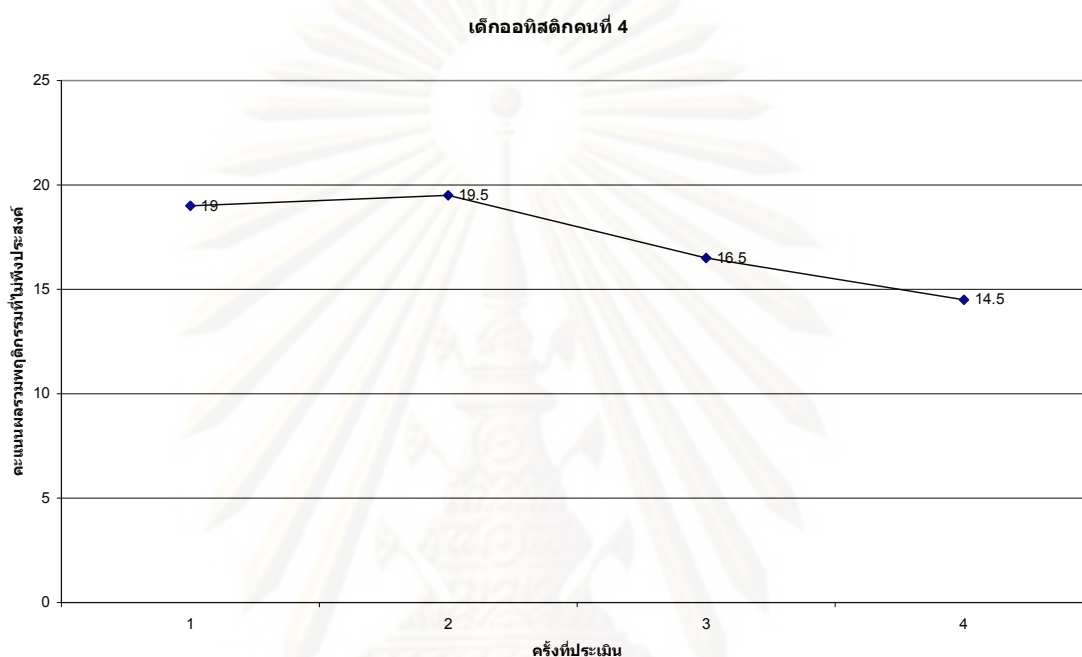
จากภาพประกอบที่ 2 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที่ 2 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้งพบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 2 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 7 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 12.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 11 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 8 คะแนน

ภาพประกอบที่ 3 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 3 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 3 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที่ 3 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้งพบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 3 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 14 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 23 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 32.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 15 คะแนน

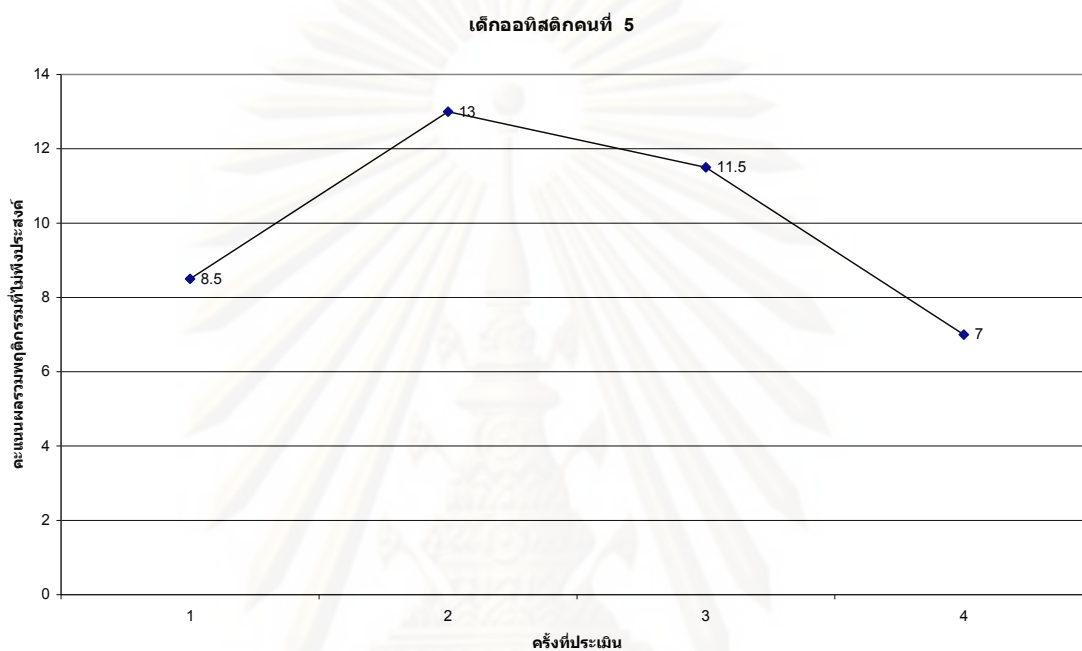
ภาพประกอบที่ 4 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 4 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 4 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที่ 4 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 4 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 19 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 19.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 16.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 14.5 คะแนน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

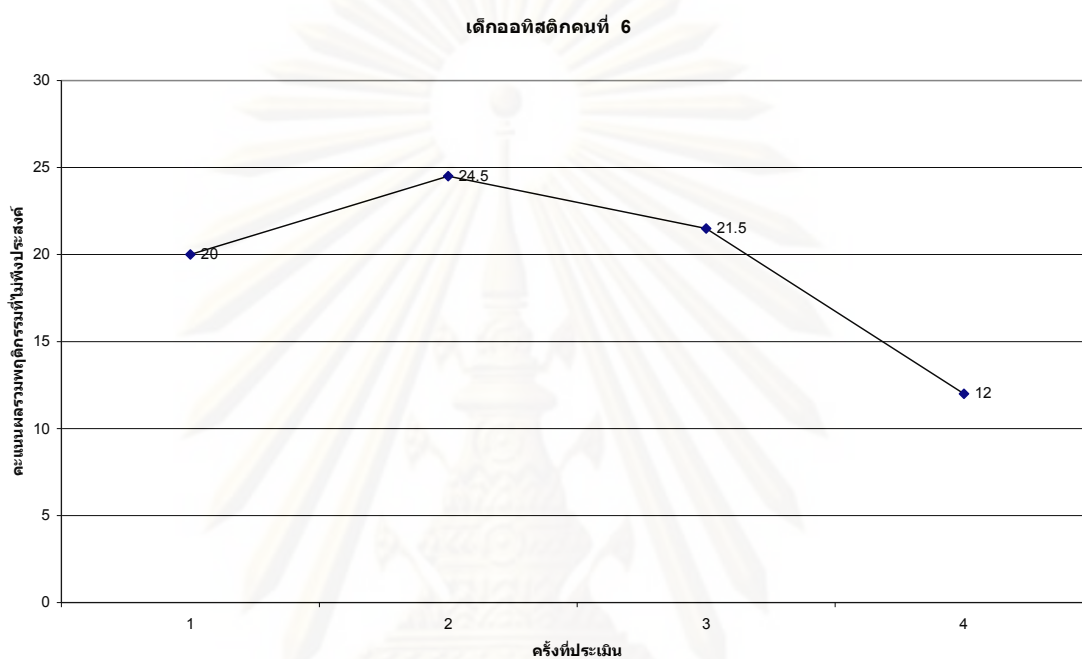
ภาพประกอบที่ 5 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 5 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 5 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที่ 5 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 5 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 8.5 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 13 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 11.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 7 คะแนน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

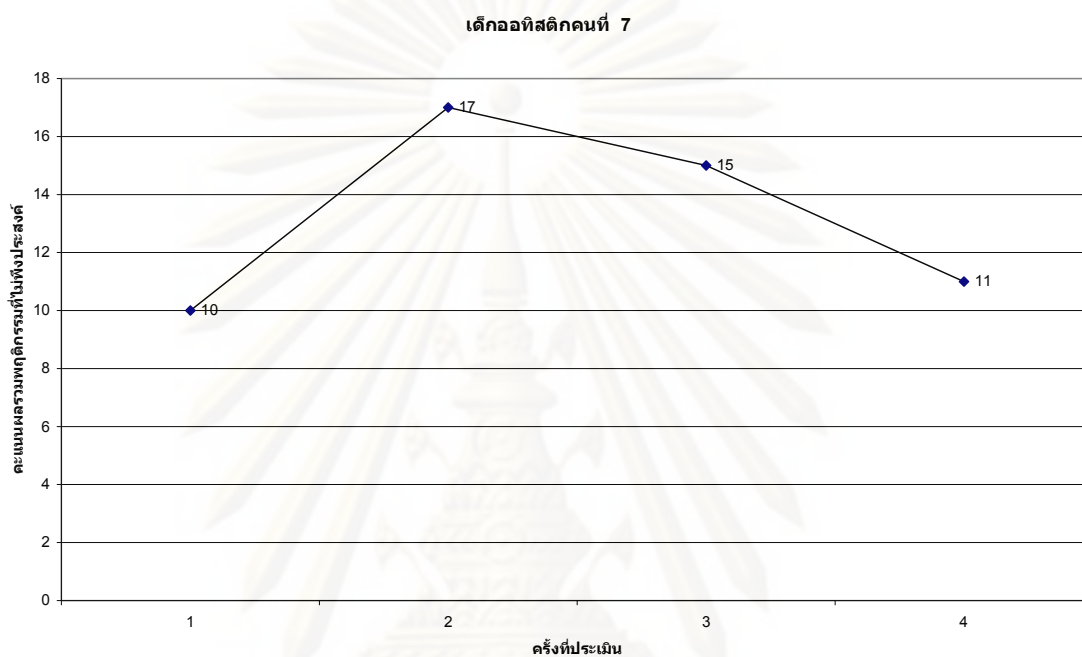
ภาพประกอบที่ 6 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 6 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 6 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที่ 6 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้งพบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 6 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 20 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 24.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 21.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 12 คะแนน

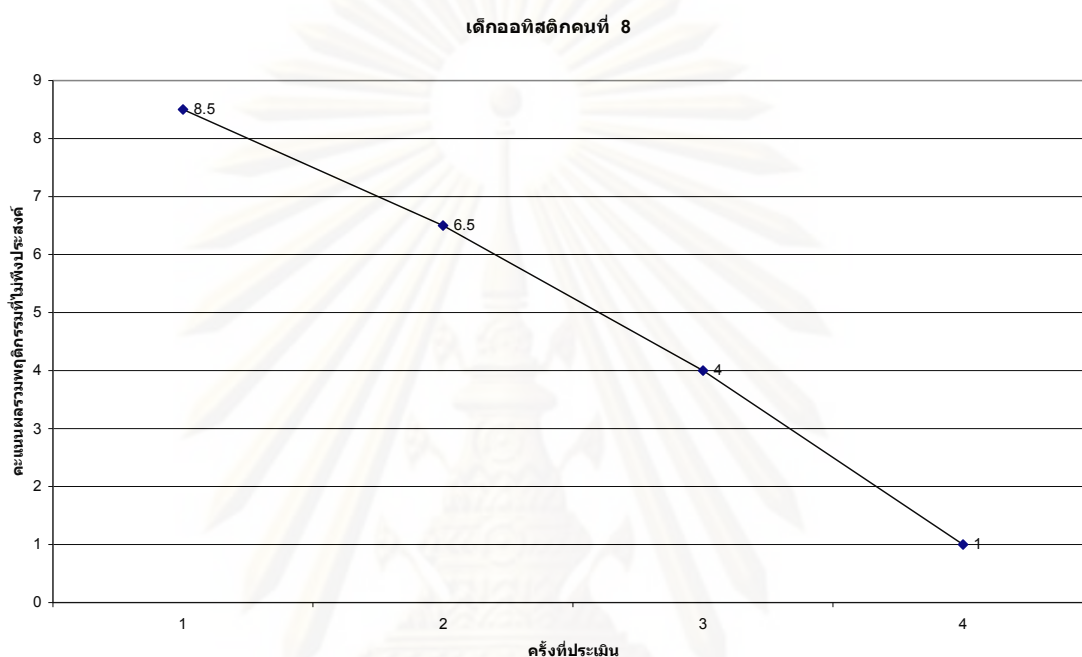
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพประกอบที่ 7 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 7 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 7 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที่ 7 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้งพบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 7 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 10 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 17 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 15 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 11 คะแนน

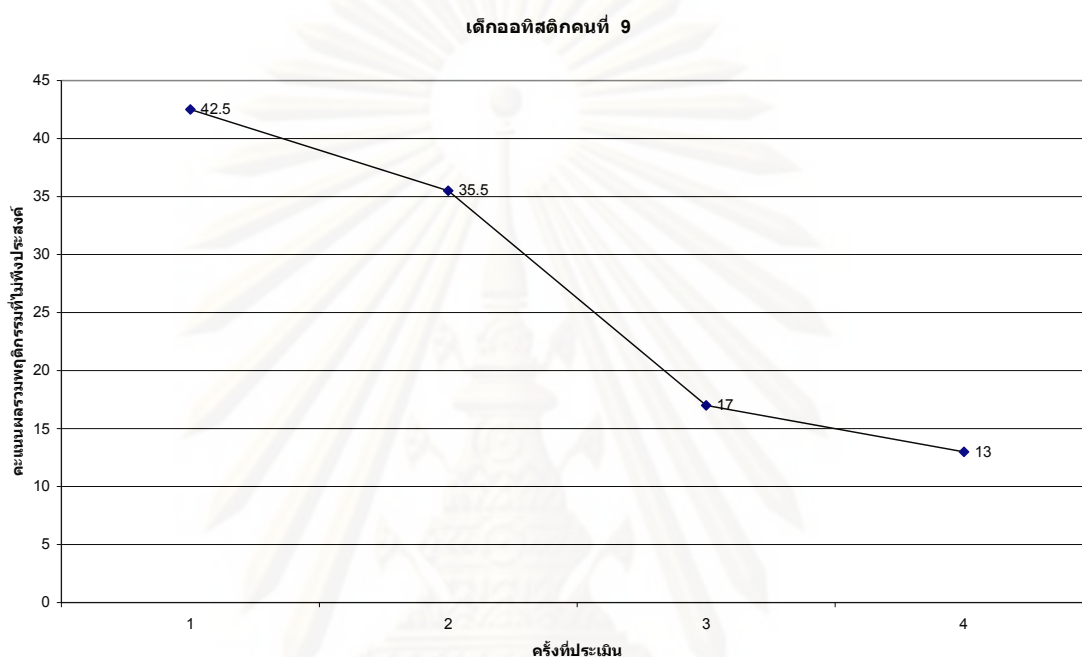
ภาพประกอบที่ 8 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 8 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 8 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที่ 8 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 8.5 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 6.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 4 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 1 คะแนน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

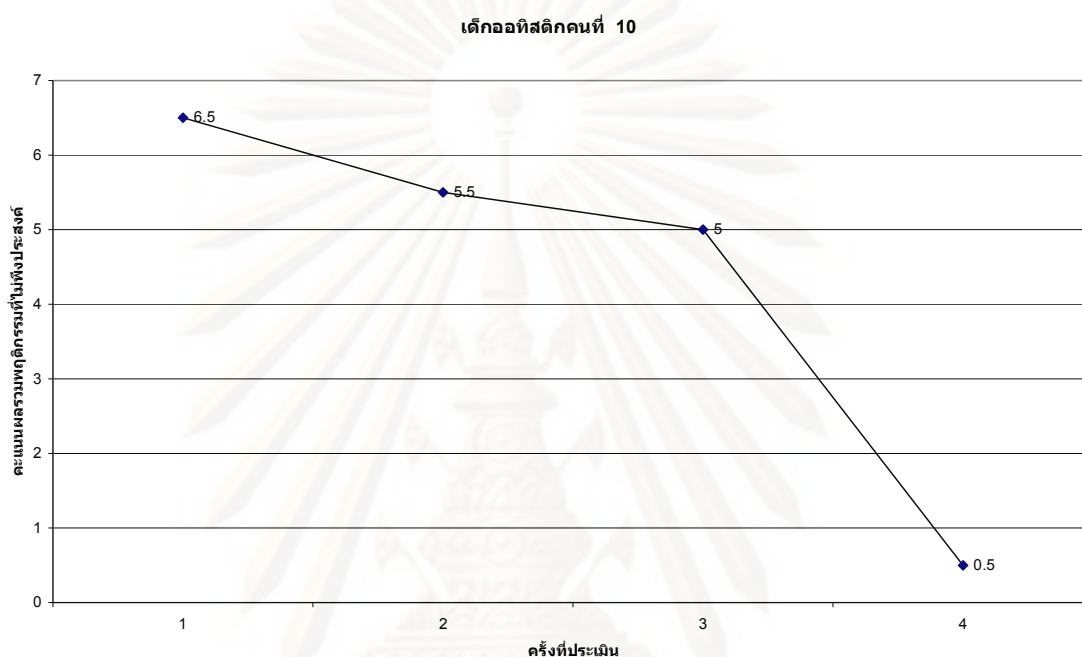
ภาพประกอบที่ 9 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 9 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 9 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที่ 9 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้งพบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 9 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 42.5 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 35.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 17 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 13 คะแนน

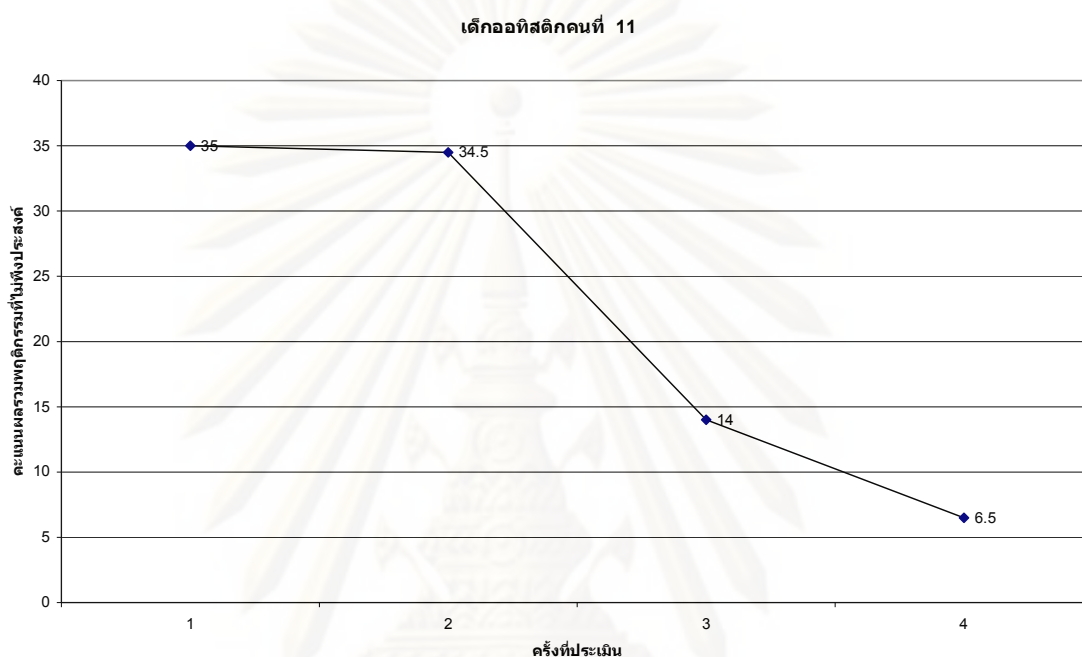
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพประกอบที่ 10 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 10 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

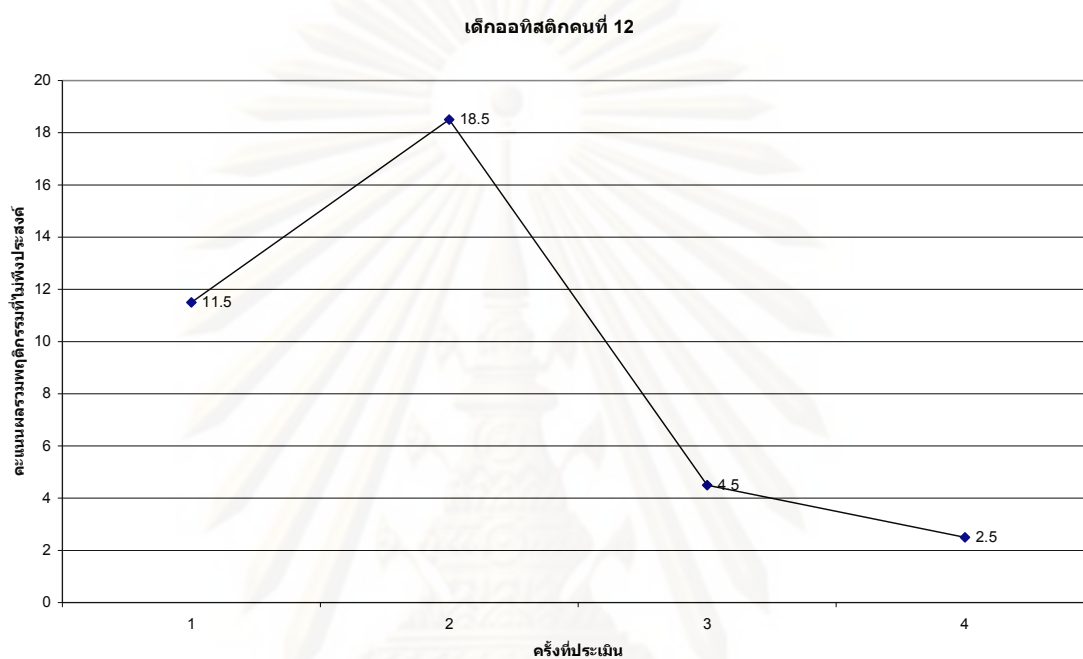
จากภาพประกอบที่ 10 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที่ 10 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 10 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 6.5 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 5.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 0.5 คะแนน

ภาพประกอบที่ 11 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 11 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 11 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที่ 11 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้งพบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 11 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 35 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 34.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 14 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 6.5 คะแนน

ภาพประกอบที่ 12 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที 12 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 12 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่โรงเรียนของเด็กออทิสติกคนที 12 จากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น 4 ครั้งพบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที 12 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 11.5 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 18.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 4.5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 2.5 คะแนน

ตารางที่ 6 คะแนนพฤติกรรมสูงสุด ต่ำสุด คะแนนเฉลี่ย เปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมจากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้นทั้ง 4 ครั้งด้วยแบบสอบถาม School Situations Questionnaire

ครั้งที่	Max	Min	Mean	S.D.	ระดับความรุนแรงของพฤติกรรม
1	42.50	6.50	17.29	11.65	น้อยมาก
2	35.50	5.50	19.62	9.61	น้อยมาก
3	32.50	4.00	14.75	8.55	น้อยมาก
4	18.00	0.50	9.08	5.76	น้อยมาก

จากตารางที่ 6 การประเมินพฤติกรรมของเด็กออทิสติกทั้ง 4 ครั้งโดยอาจารย์ประจำชั้นพบว่า

การประเมินพฤติกรรมครั้งที่ 1 ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ 17.29 คะแนนเมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 หมายถึง ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมมีน้อยมาก

การประเมินพฤติกรรมครั้งที่ 2 ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ 19.62 คะแนนเมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 หมายถึง ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมมีน้อยมาก

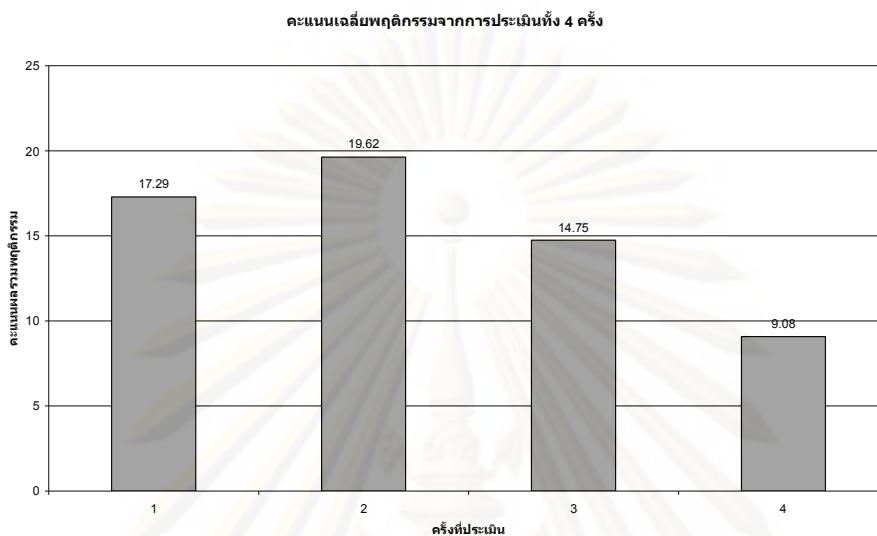
การประเมินพฤติกรรมครั้งที่ 3 หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ 14.75 คะแนนเมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 หมายถึง ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมมีน้อยมาก

การประเมินพฤติกรรมครั้งที่ 4 หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือน

คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ 9.08 คะแนนเมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 หมายถึง ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมมีน้อยมาก

ภาพประกอบที่ 13

กราฟแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทั้ง 4 ครั้ง ที่ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 13 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินทั้ง 4 ครั้ง

มีค่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงหลังจากได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนและก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 จากการประเมินของอาจารย์ประจำชั้น

กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	p-value
ประเมินครั้งที่ 1	12	17.291	11.651		
ประเมินครั้งที่ 2	12	19.625	9.617	-1.733	0.111

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 7 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 (ประเมินครั้งที่ 1) มีค่ามากกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน (ประเมินครั้งที่ 2) แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 จากการประเมินของอาจารย์ประจำชั้น

กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	p-value
ประเมินครั้งที่ 2	12	19.625	9.617		
ประเมินครั้งที่ 3	12	14.750	8.553	1.983	0.073

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 8 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 (ประเมินครั้งที่ 3) มีค่าน้อยกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 (ประเมินครั้งที่ 2) แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนจากการประเมินของอาจารย์ประจำชั้น

กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	p-value
ประเมินครั้งที่ 2	12	19.625	9.617		
ประเมินครั้งที่ 4	12	9.083	5.767	4.708	0.001*

* $p < 0.01$

จากตารางที่ 9 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน (ประเมินครั้งที่ 4) มีค่าน้อยกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 (ประเมินครั้งที่ 2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ตารางที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนจากการประเมินของอาจารย์ประจำชั้น

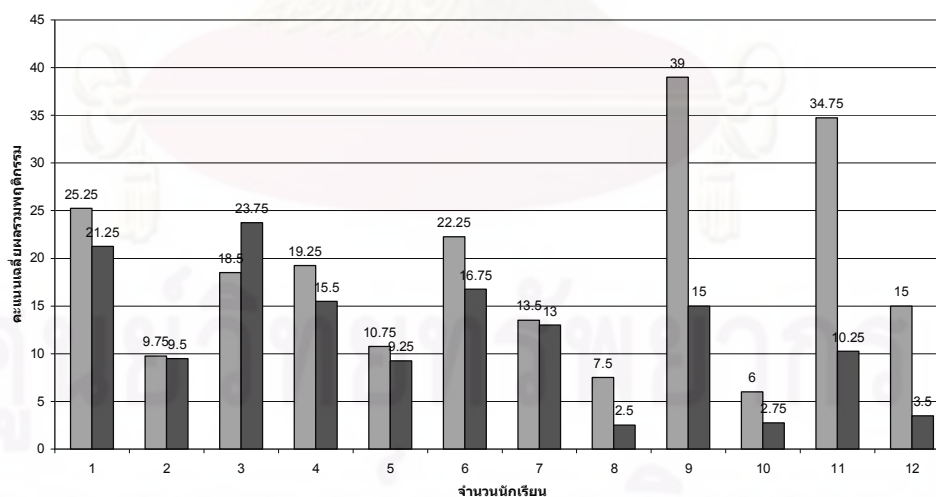
กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	p-value
ประเมินครั้งที่ 3	12	14.750	8.553		
ประเมินครั้งที่ 4	12	9.083	5.767	4.512	0.001*

* $p < 0.01$

จากตารางที่ 10 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน (ประเมินครั้งที่ 4) มีค่าน้อยกว่าหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 (ประเมินครั้งที่ 3) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ภาพประกอบที่ 14 กราฟแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมก่อนและหลังการสอนเรื่องราวทางสังคมของเด็กออทิสติก ที่ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

เปรียบเทียบก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม
ประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

จากภาพประกอบที่ 14 พบว่าเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมจากการประเมินพฤติกรรมของอาจารย์ประจำชั้นเด็กออทิสติก พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง 11 คน คิดเป็นร้อยละ 91.6 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น 1 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3

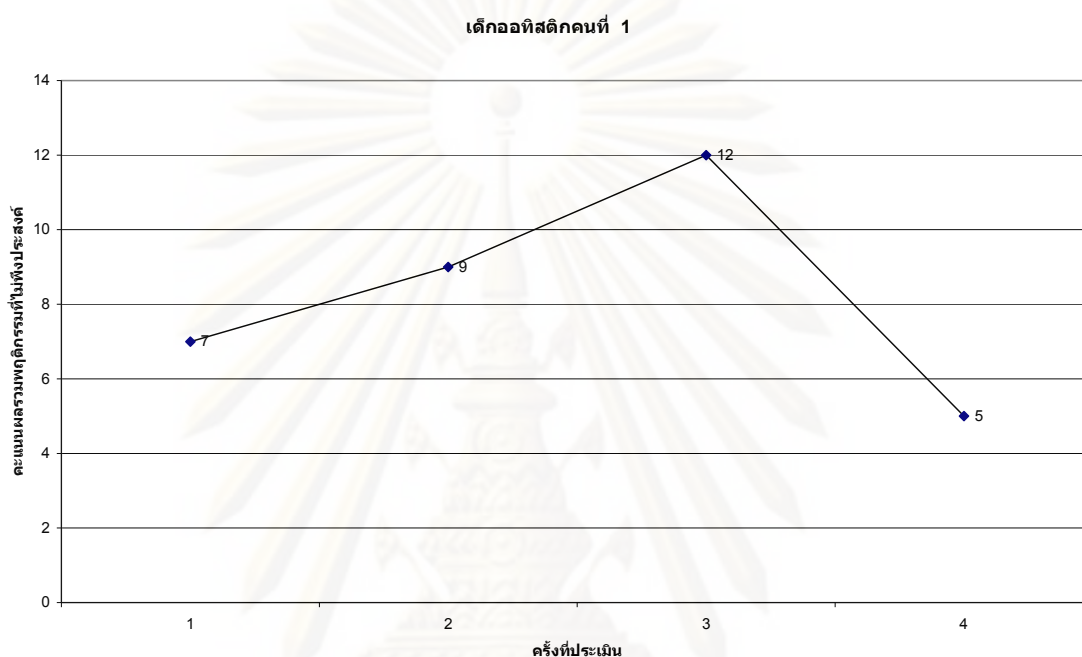
ตอนที่ 3 ข้อมูลการประเมินพฤติกรรมเด็กออทิสติกโดยผู้ปกครองก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม

ตารางที่ 11 แสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก 12 คน จากการประเมินโดยผู้ปกครอง 4 ครั้ง

คนที่	ประเมินครั้งที่ 1	ประเมินครั้งที่ 2	ประเมินครั้งที่ 3	ประเมินครั้งที่ 4
1	7	9	12	5
2	8	12	24	25
3	12	11	12	31
4	1	5	4	3
5	10	16	38	30
6	17	16	31	31
7	18	16	30	13
8	4	12	4	17
9	24	23	13	13
10	24	17	10	14
11	11	14	10	15
12	13	4	10	10

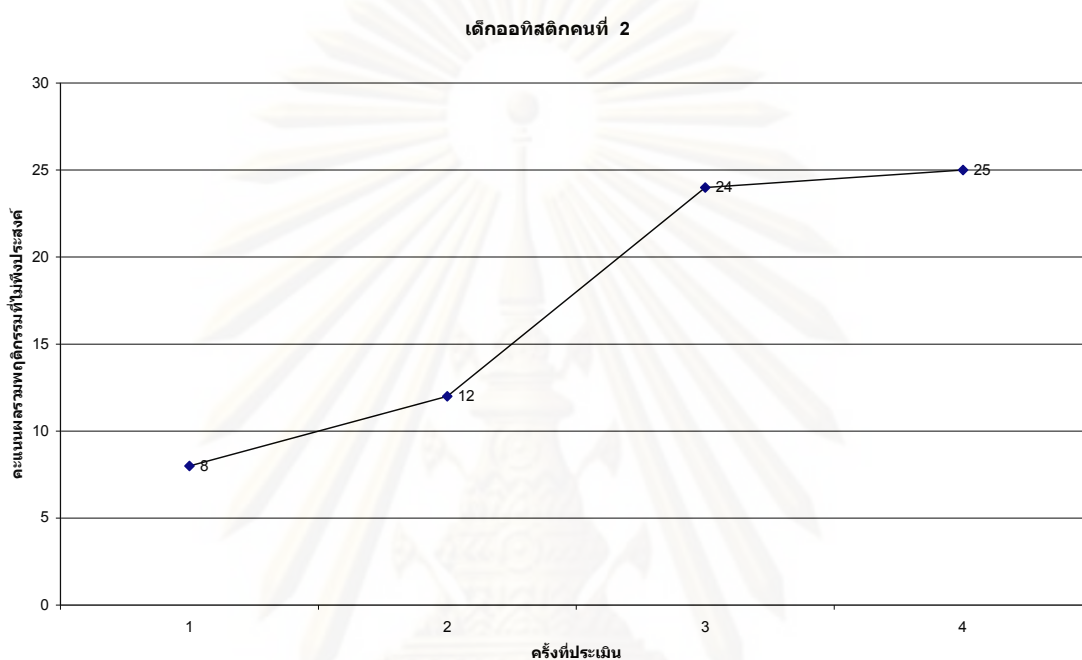
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพประกอบที่ 15 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 1 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

จากภาพประกอบที่ 15 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 1 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนเด็กออทิสติกคนที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 7 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 9 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 12 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 5 คะแนน

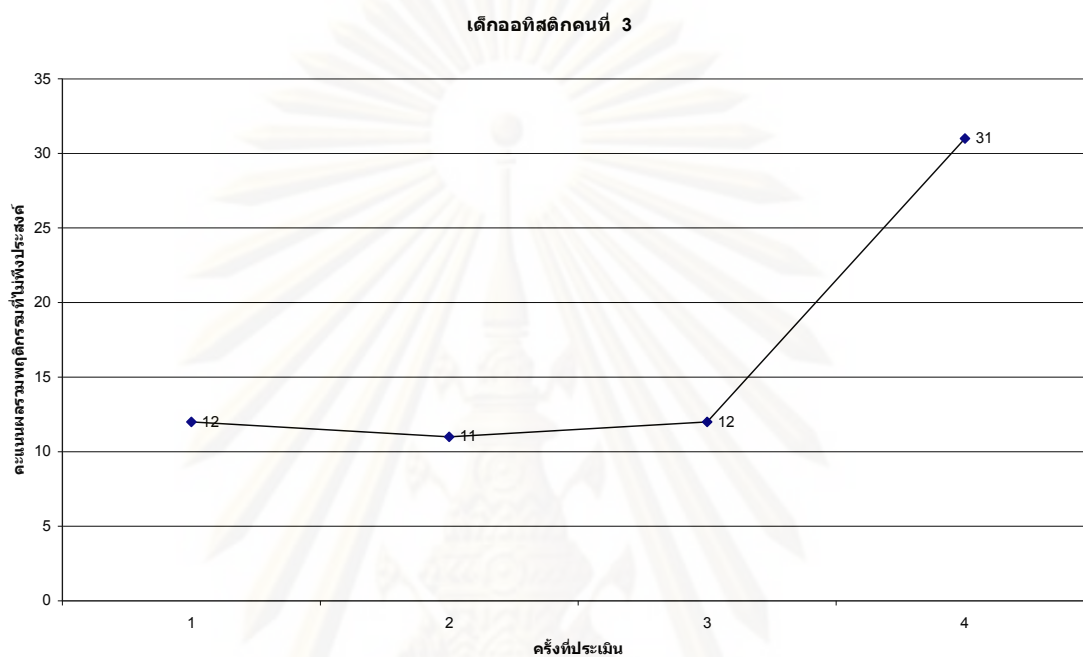
ภาพประกอบที่ 16 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 2 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

จากภาพประกอบที่ 16 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 2 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้งพบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนเด็กออทิสติกคนที่ 2 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 8 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 12 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 24 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 25 คะแนน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

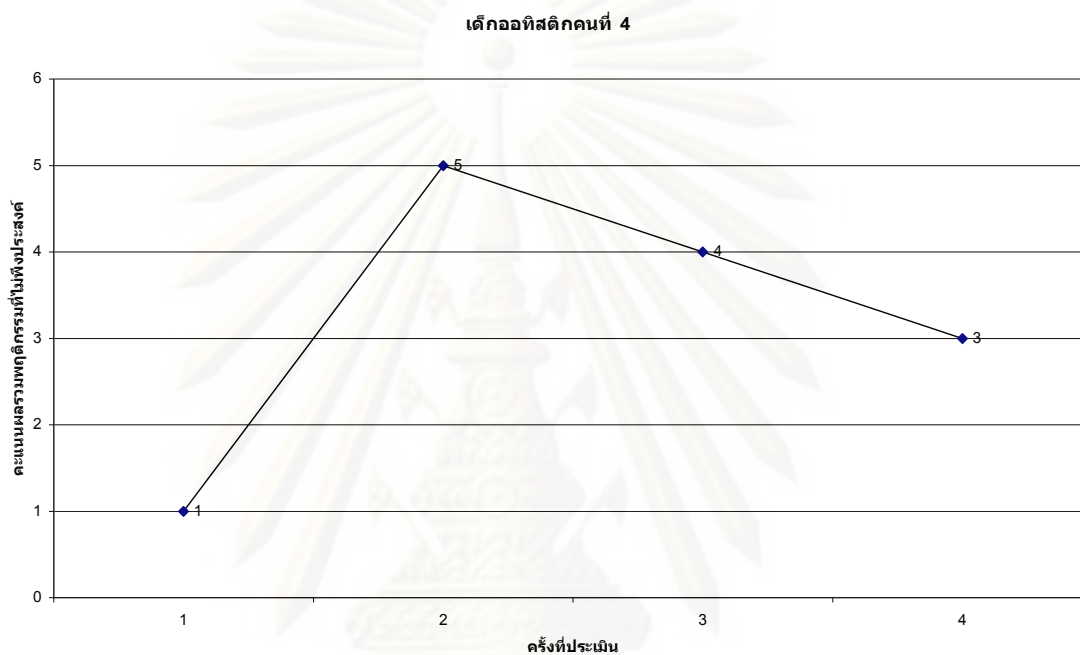
ภาพประกอบที่ 17 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 3 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

จากภาพประกอบที่ 17 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 3 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนเด็กออทิสติกคนที่ 3 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 12 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 11 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 12 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 31 คะแนน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

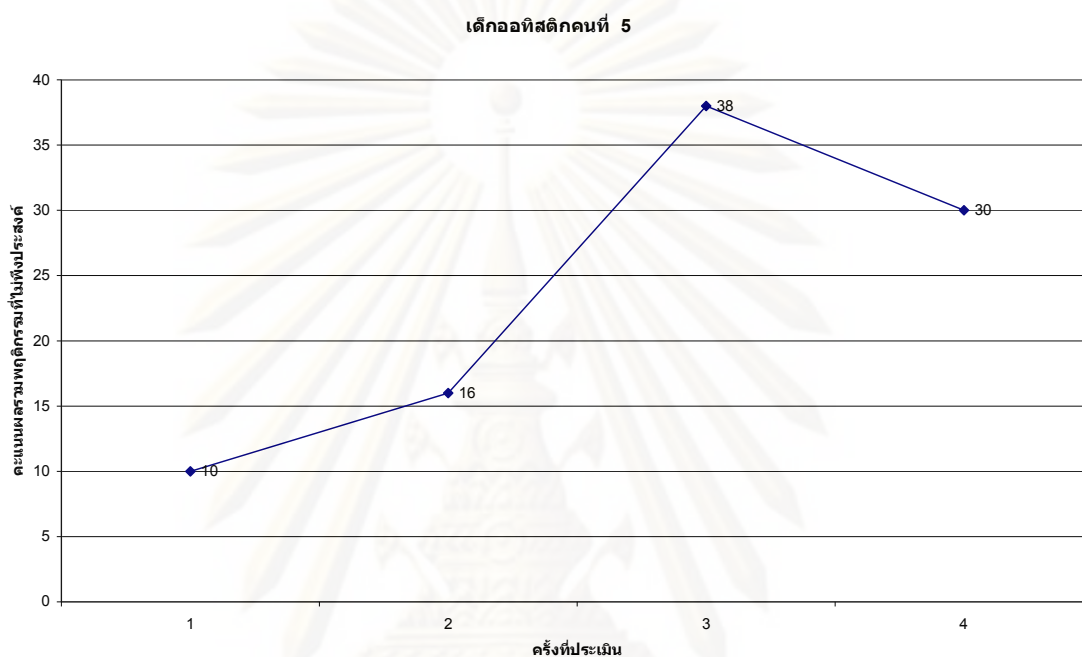
ภาพประกอบที่ 18 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 4 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

จากภาพประกอบที่ 18 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 4 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนเด็กออทิสติกคนที่ 4 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 1 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 5 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 4 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 3 คะแนน

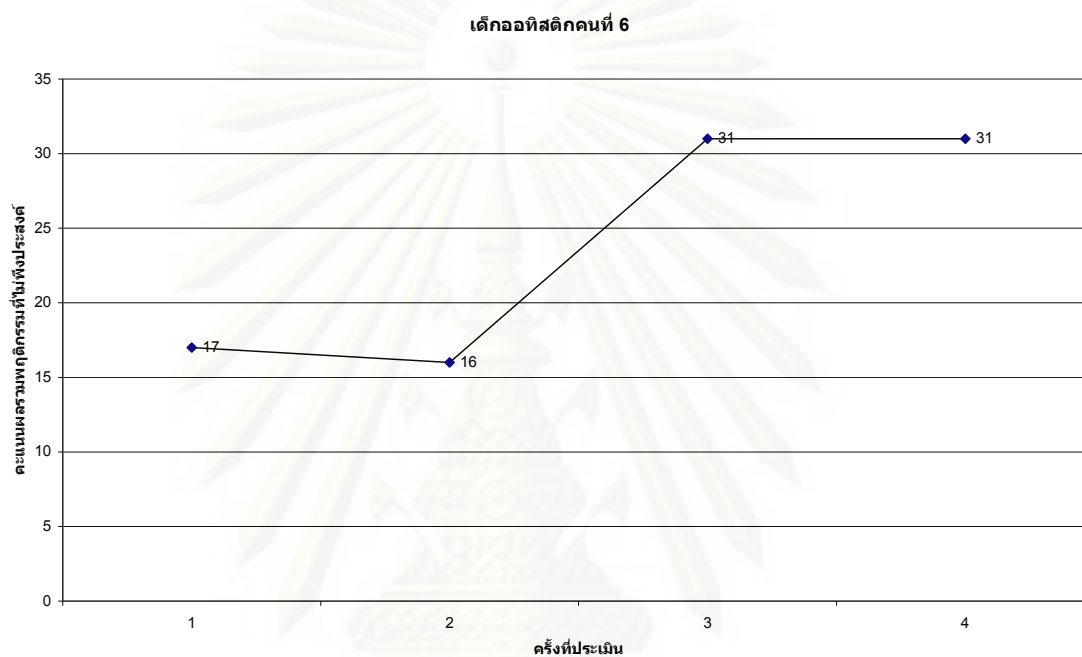
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพประกอบที่ 19 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 5 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

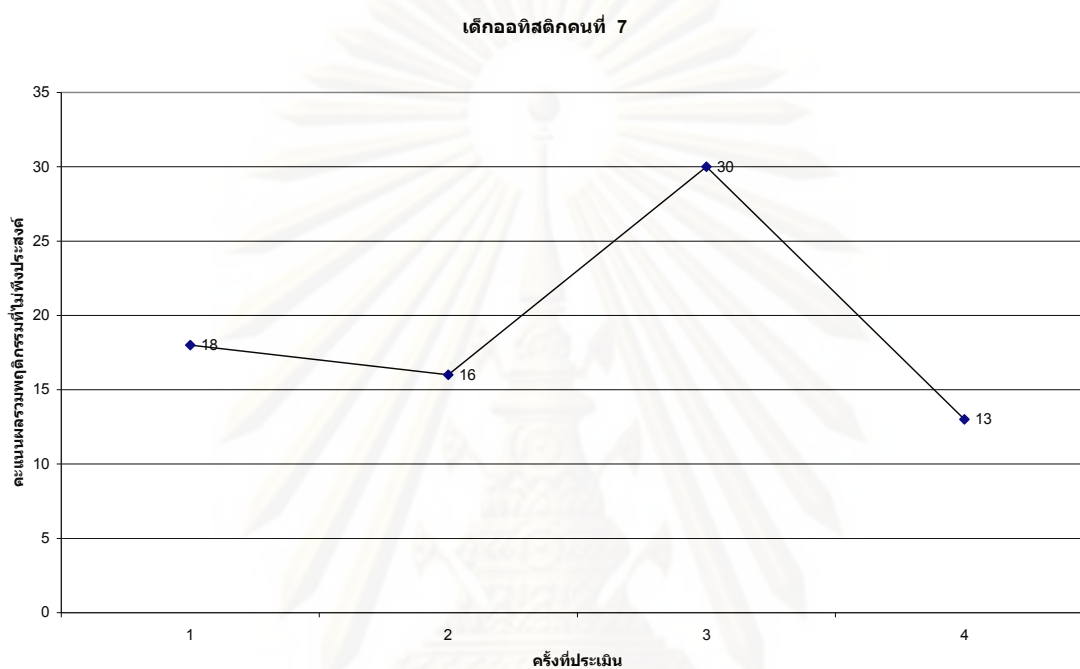
จากภาพประกอบที่ 19 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 5 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้งพบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนเด็กออทิสติกคนที่ 5 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 10 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 16 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 38 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 30 คะแนน

ภาพประกอบที่ 20 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 6 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

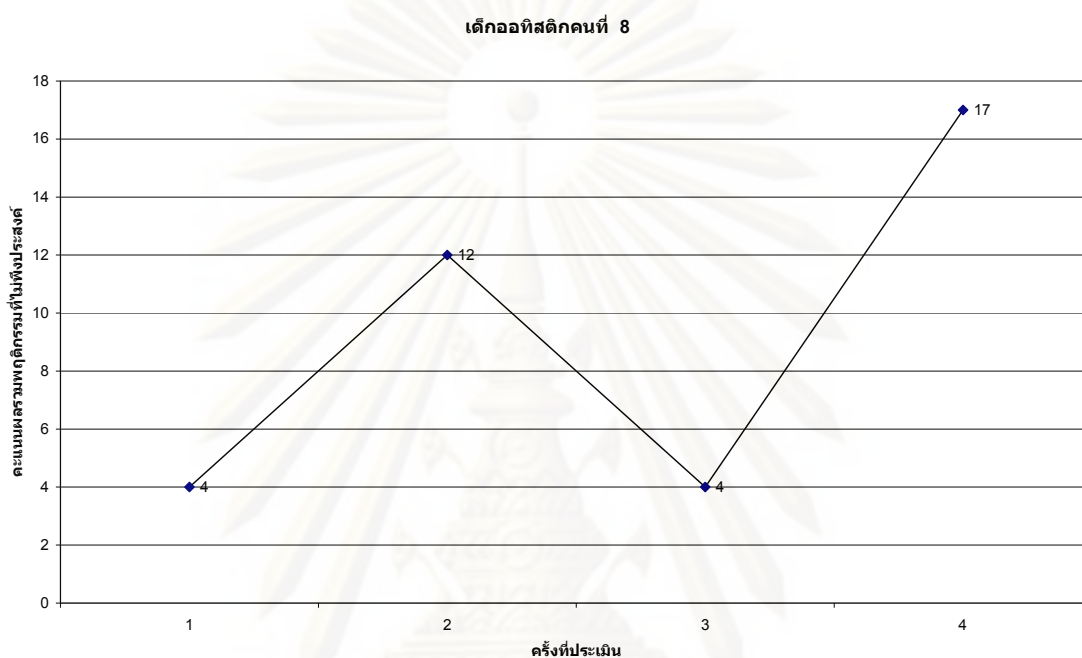
จากภาพประกอบที่ 20 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 6 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้งพบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนเด็กออทิสติกคนที่ 6 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 17 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 16 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 31 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่เปลี่ยนแปลงคือ 31 คะแนน

ภาพประกอบที่ 21 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 7 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

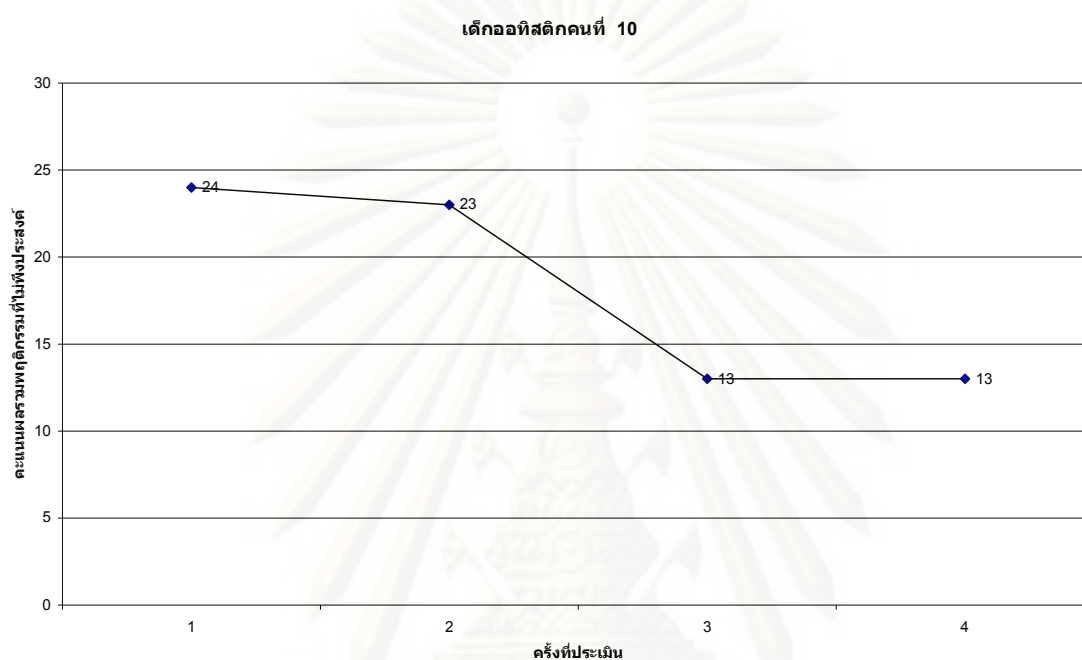
จากภาพประกอบที่ 21 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 7 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนเด็กออทิสติกคนที่ 7 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 18 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 16 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 30 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 13 คะแนน

ภาพประกอบที่ 22 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 8 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

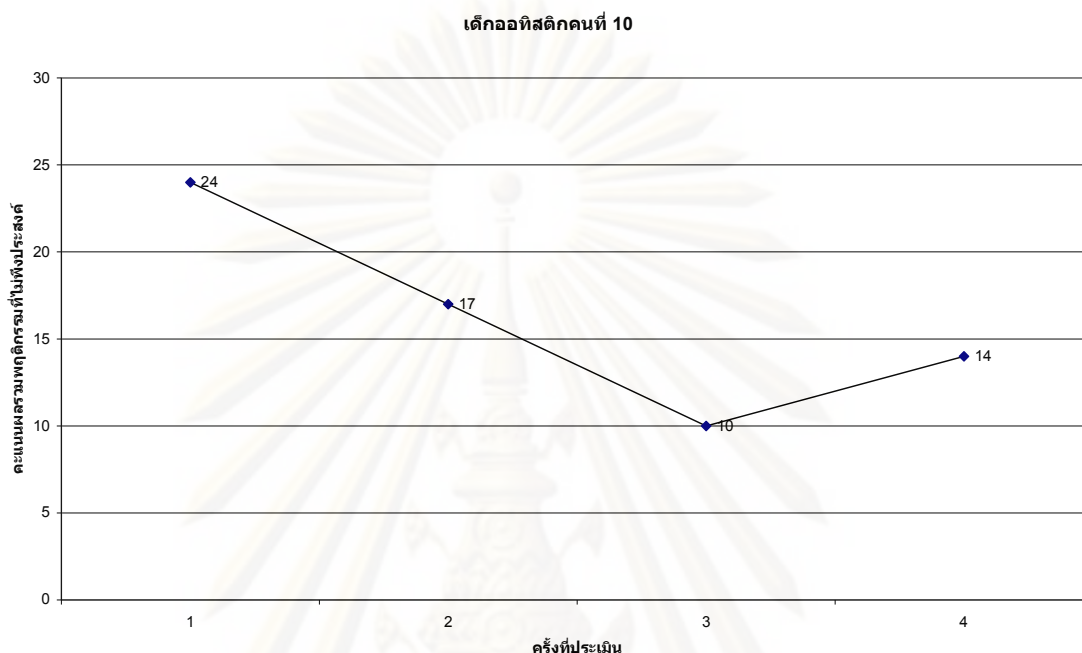
จากภาพประกอบที่ 22 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 8 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนเด็กออทิสติกคนที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 4 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 12 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 4 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 17 คะแนน

ภาพประกอบที่ 23 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 9 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

จากภาพประกอบที่ 23 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 9 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนเด็กออทิสติกคนที่ 10 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 24 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 23 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 13 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่เปลี่ยนแปลงคือ 13 คะแนน

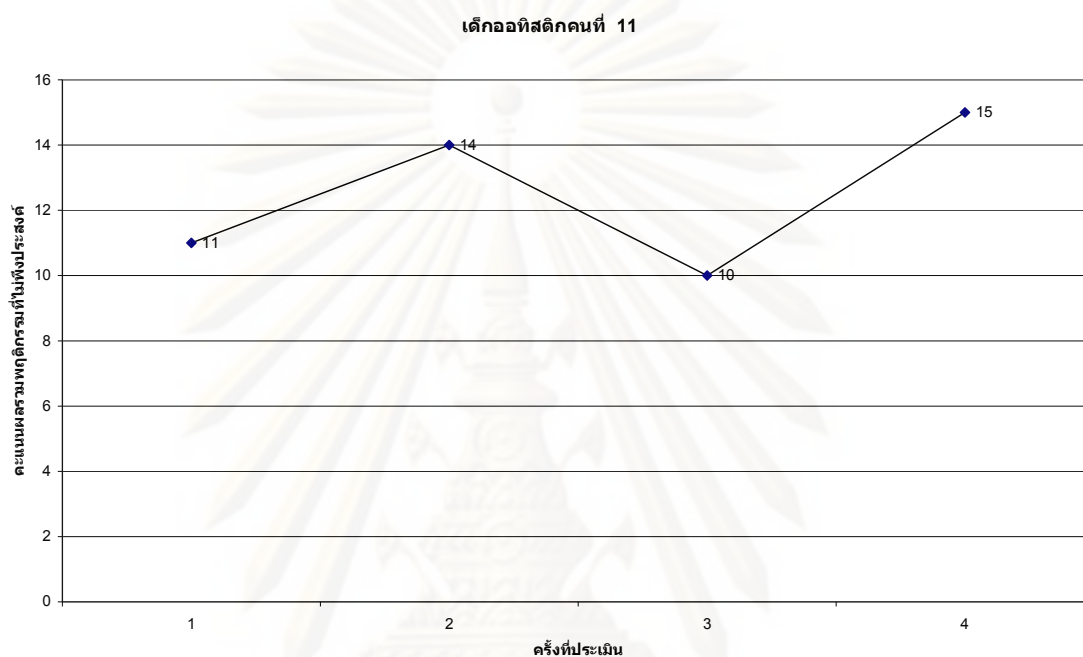
ภาพประกอบที่ 24 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 10 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

จากภาพประกอบที่ 24 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 10 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน เด็กออทิสติกคนที่ 10 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 24 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 17 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 10 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 14 คะแนน

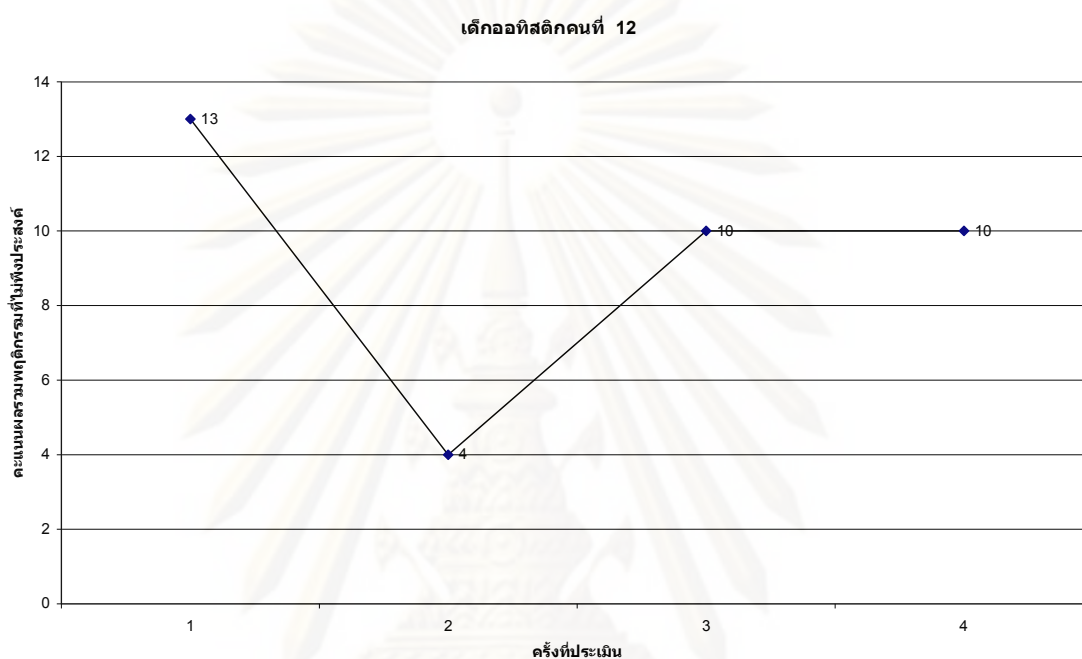
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพประกอบที่ 25 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 11 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

จากภาพประกอบที่ 25 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 11 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนเด็กออทิสติกคนที่ 11 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 11 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 14 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 10 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเป็น 15 คะแนน

ภาพประกอบที่ 26 กราฟเส้นแสดงคะแนนผลรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทั้ง 4 ครั้ง ของเด็กออทิสติกคนที่ 12 จากการประเมินโดยผู้ปกครอง

จากภาพประกอบที่ 26 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยผลรวมพฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกคนที่ 12 จากการประเมินโดยผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง พบว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนเด็กออทิสติกคนที่ 12 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 13 คะแนน ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 4 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 มีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงเป็น 10 คะแนน หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือนมีคะแนนผลรวมของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่เปลี่ยนแปลงคือ 10 คะแนน

ตารางที่ 12 คะแนนพฤติกรรมสูงสุด ต่ำสุด คะแนนเฉลี่ย เปรียบเทียบระดับความรุนแรง พฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินของผู้ปกครองทั้ง 4 ครั้ง

ครั้งที่	Max	Min	Mean	S.D.	ระดับความรุนแรง ของพฤติกรรม
1	24.00	1.00	12.41	7.25	น้อยมาก
2	23.00	4.00	12.91	5.31	น้อยมาก
3	38.00	4.00	16.50	11.29	น้อยมาก
4	31.00	3.00	17.25	9.80	น้อยมาก

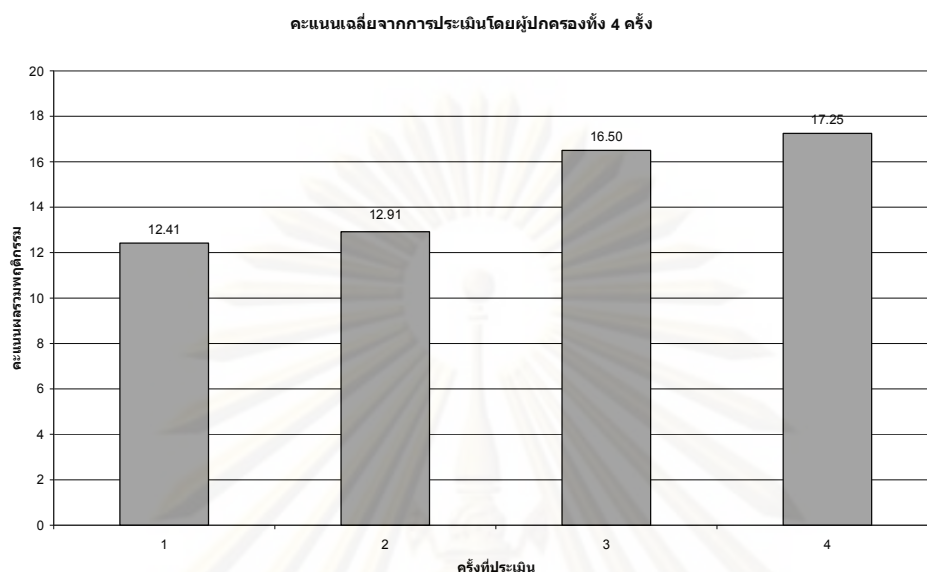
จากตารางที่ 12 การประเมินพฤติกรรมของเด็กออทิสติกทั้ง 4 ครั้งโดยผู้ปกครองพบว่า การประเมินพฤติกรรมครั้งที่ 1 ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ 12.41 คะแนนเมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 หมายถึง ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมมีน้อยมาก

การประเมินพฤติกรรมครั้งที่ 2 ก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ 12.91 คะแนนเมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 หมายถึง ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมมีน้อยมาก

การประเมินพฤติกรรมครั้งที่ 3 หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ 16.50 คะแนนเมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 หมายถึง ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมมีน้อยมาก

การประเมินพฤติกรรมครั้งที่ 4 หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือน คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ 17.25 คะแนนเมื่อเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 หมายถึง ระดับความรุนแรงของพฤติกรรมมีน้อยมาก

ภาพประกอบที่ 27 กราฟแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทั้ง 4 ครั้ง ที่ประเมินโดยผู้ปกครอง

จากภาพประกอบที่ 27 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินทั้ง 4 ครั้งมีค่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม

ตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนและก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 จากการประเมินของผู้ปกครอง

กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	p-value
ประเมินครั้งที่ 1	12	12.416	7.254		
ประเมินครั้งที่ 2	12	12.916	5.316	-0.344	0.737

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 13 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 (ประเมินครั้งที่ 2) มีค่ามากกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน (ประเมินที่ 1) แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 จากการประเมินของผู้ปกครอง

กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	p-value
ประเมินครั้งที่ 2	12	12.916	5.316		
ประเมินครั้งที่ 3	12	16.500	11.293	-1.203	0.254

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 14 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 (ประเมินครั้งที่ 3) มีค่ามากกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 (ประเมินครั้งที่ 2) แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 15 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนจากการประเมินของผู้ปกครอง

กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	p-value
ประเมินครั้งที่ 2	12	12.916	5.316		
ประเมินครั้งที่ 4	12	17.250	9.808	-1.063	0.137

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 15 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน (ประเมินครั้งที่ 4) มีค่ามากกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 1 (ประเมินครั้งที่ 2) แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

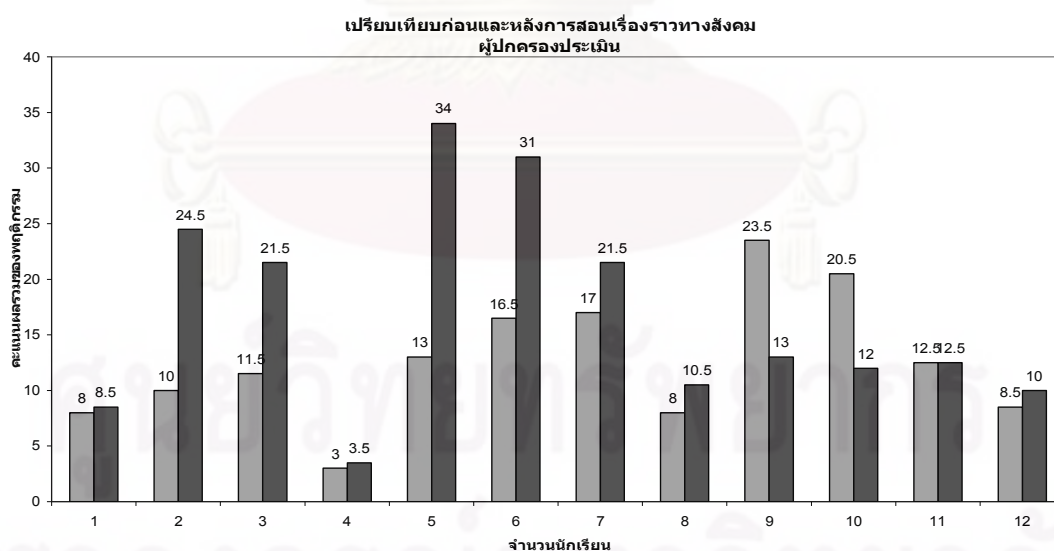
ตารางที่ 16 แสดงการเปรียบเทียบระดับความรุนแรงของพฤติกรรมหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 และ หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือนจากการประเมินของผู้ปกครอง

กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	p-value
ประเมินครั้งที่ 3	12	16.500	11.293		
ประเมินครั้งที่ 4	12	17.250	9.808	-0.277	0.787

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 16 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม 1 เดือน (ประเมินครั้งที่ 4) มีค่ามากกว่าหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมครั้งที่ 8 (ประเมินครั้งที่ 3) แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ภาพประกอบที่ 28 กราฟแท่งแสดงคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมก่อนและหลังการสอนเรื่องราวทางสังคมของเด็กออทิสติก ที่ประเมินโดยผู้ปกครอง

จากภาพประกอบที่ 28 พบว่าเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมจากการประเมินพฤติกรรมของผู้ปกครอง เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 16.6 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น 9 คน คิดเป็นร้อยละ 75.0 มีพฤติกรรมคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การสรุปผลการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ เพื่อศึกษาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคมและเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคม ของเด็กออทิสติกที่เรียนอยู่ในห้องเรียนโครงการการศึกษาพิเศษ ศูนย์วิจัยเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ในปีการศึกษา 2552 จำนวน 12 คน

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของเด็กออทิสติก
2. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ปกครองเด็กออทิสติก
3. พฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคม
4. เปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคม

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของเด็กออทิสติก

เด็กออทิสติกที่ผู้ปกครองยินยอมให้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 12 คน เป็นเพศชาย 9 คน เพศหญิง 3 คน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 คน อายุต่ำสุด 6 ปี 1 เดือน อายุสูงสุด 9 ปี 7 เดือน อายุเฉลี่ย 7 ปี 6 เดือน นับถือศาสนาพุทธ 12 คน ส่วนใหญ่เป็นบุตรคนแรก 7 คน คิดเป็นร้อยละ 58.3 ลักษณะอาการส่วนใหญ่เป็น Autistic disorder 10 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 PDD – NOS 2 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 ระดับสติปัญญาส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย 7 คน คิดเป็นร้อยละ 58.3 ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย 3 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 เหนือเกณฑ์เฉลี่ย 2 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 การได้ยินปกติ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 58.3 คน มีปฏิกริยาต่อเสียงทุกชนิด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 มีปฏิกริยาเฉพาะเสียงดัง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 มีปฏิกริยาต่อเสียงบางชนิด (เสียงชักโครกอัตโนมัติ , เสียงฟ้าร้อง) 2 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 การมองเห็นปกติ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ไม่มีโรคประจำตัว 10 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 มีโรคประจำตัว (ภูมิแพ้, โรคหอบ) 2 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 การดูแลจากแพทย์

รับประทานยา 2 คนคิดเป็นร้อยละ 16.7 กระตุ้นพัฒนาการ 2 คน 1คิดเป็นร้อยละ6.7 ผีกพูด 3 คน คิดเป็นร้อยละ25.0 รับประทานยาและผีกพูด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 รับประทานยา กระตุ้นพัฒนาการและผีกพูด 1 คนคิดเป็นร้อยละ 8.3 รับประทานยา ปรับพฤติกรรม กระตุ้นพัฒนาการ และผีกพูด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3

2. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ปกครองเด็กออทิสติก

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นมารดา 10 คน คิดเป็นร้อยละ83.3เป็นบิดา 2 คนคิดเป็นร้อยละ 16.7 อายุส่วนใหญ่น้อยกว่า40 ปี 8 คนคิดเป็นร้อยละ 66.7 นับถือศาสนาพุทธทั้งหมด 12 คนคิดเป็นร้อยละ 100 สถานภาพสมรสส่วนใหญ่อยู่รวมกัน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาโท 7 คน คิดเป็นร้อยละ58.3 การประกอบอาชีพส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจส่วนตัว 5 คน คิดเป็นร้อยละ41.7 รายได้ส่วนใหญ่มากกว่า50,000 บาท 9 คน คิดเป็นร้อยละ 75 ความเพียงพอของรายได้ส่วนใหญ่พอใช้มีเงินเก็บ 8 คนคิดเป็นร้อยละ 66.7 ส่วนใหญ่ไม่มีโรคประจำตัว 11 คน คิดเป็นร้อยละ91.7

3. พฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม

จากการประเมินของอาจารย์ประจำชั้นทั้ง 4 ครั้ง พบว่า

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทม์ที่ 0 -25 ซึ่งหมายความว่า ความรุนแรงของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นมีน้อยมาก แต่จากการประเมินในแต่ละครั้งมีค่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมส่วนใหญ่ลดลง โดยภาพรวมแล้วพฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ยังอยู่ในช่วงของเปอร์เซ็นต์ไทม์ที่ 0 - 25 คือ ความรุนแรงของพฤติกรรมนั้นน้อยมาก

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมมีค่าเฉลี่ยความรุนแรงของพฤติกรรมน้อยกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมอยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทม์ที่0-25 หมายความว่ามีความรุนแรงของพฤติกรรมน้อยมากหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินของอาจารย์มีแนวโน้มดีขึ้นกว่าเดิมหลังจากได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมและดีขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหลังจากติดตามไปเป็นเวลา 1 เดือน

จากการประเมินของผู้ปกครอง พบว่า

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 -25 ซึ่งหมายความว่า ความรุนแรงของพฤติกรรมที่มีน้อยมาก จากการประเมินในแต่ละครั้งมีค่าคะแนนผลรวมของ พฤติกรรมเพิ่มขึ้นและลดลงตามความถี่ของพฤติกรรมที่เด็กทำในแต่ละช่วงเวลา โดยภาพรวมแล้ว พฤติกรรมของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่ยังอยู่ในช่วงของเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 คือ ความรุนแรงของ พฤติกรรมนั้นน้อยมาก

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมมีค่าเฉลี่ยความรุนแรงของ พฤติกรรมมากกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม ความรุนแรงของพฤติกรรมหลังได้รับการ สอนเรื่องราวทางสังคม อยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0-25 หมายความว่ามีความรุนแรงของพฤติกรรม น้อยมาก หลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น

พฤติกรรมของเด็กออทิสติกจากการประเมินของผู้ปกครองหลังได้รับการสอนเรื่องราวทาง สังคม ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งจากการประเมินทันทีและหลังจากติดตามไป เป็นเวลา 1 เดือน

4. เปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับวิธีเรื่องราวทางสังคม

พฤติกรรมที่โรงเรียน

เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทาง สังคมจากการประเมินพฤติกรรมของอาจารย์ประจำชั้นเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ลดลง 11 คน คิดเป็นร้อยละ 91.6 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น 1 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 เด็กออทิสติกส่วนใหญ่มีคะแนนความรุนแรงของพฤติกรรมอยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 ซึ่ง หมายความว่าความรุนแรงของพฤติกรรมไม่พึงประสงค์นั้นมีน้อยมากทั้งก่อนและหลังการได้รับการ สอนเรื่องราวทางสังคม เด็กออทิสติกส่วนใหญ่ (11คน จาก 12 คน) มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ลดลงจากการประเมินโดยอาจารย์ประจำชั้น

ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม มีค่าน้อย กว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม หมายความว่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก ลดลงหลังจากได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

พฤติกรรมที่บ้าน

จากการประเมินพฤติกรรมของผู้ปกครอง เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 16.6 มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น 9 คน คิดเป็นร้อยละ 75.0 มีพฤติกรรมคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 เด็กออทิสติกส่วนใหญ่มีคะแนนความรุนแรงของพฤติกรรมอยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 0 - 25 ซึ่งหมายความว่าความรุนแรงของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นมีน้อยมากทั้งก่อนและหลังการได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม

ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเด็กออทิสติกหลังได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม มีค่ามากกว่าก่อนได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม หมายความว่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคม แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการวิจัย

การที่เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่โรงเรียนดีขึ้นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงอาจเนื่องมาจากสาเหตุต่อไปนี้

1. เรื่องราวทางสังคมทั้ง 8 เรื่องได้สร้างขึ้นจากหัวข้อในแบบประเมิน School Situations Questionnaire ซึ่งจะครอบคลุมในส่วนของพฤติกรรมของนักเรียนที่โรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ ไม่ได้ครอบคลุมไปถึงพฤติกรรมของเด็กที่บ้าน เรื่องราวทางสังคมทั้ง 8 เรื่องนี้เป็นสิ่งที่นักเรียนทุกคนคุ้นเคยและมีการฝึกฝนจนเป็นกิจวัตรประจำวัน ซึ่งปัทมา บุญตันบุตร⁽⁵⁶⁾ ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อเด็กอยู่ในสถาบันที่ฝึกเด็กจะยอมให้สอนทักษะต่างๆแต่โดยดีและจะทำได้ดีกว่าที่บ้าน ซึ่ง สอดคล้องกับ วิณี ชิตเชิดวงศ์⁽³⁹⁾ ได้กล่าวไว้ว่า เด็กมักแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกันในสภาวะแวดล้อมที่แตกต่างกัน ข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่าเด็กมีการเรียนรู้ทางสังคมโดยอาศัยอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่ กล่าวคือที่โรงเรียนมีข้อตกลงและกฎเกณฑ์ทางสังคมที่ชัดเจนและมีการฝึกฝนจนเป็นกิจวัตรประจำวันทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทางสังคมและปฏิบัติจนเกิดเป็นความเคยชินแต่เมื่อเด็กอยู่ที่บ้านเด็กได้รับความเป็นอิสระ กฎเกณฑ์ของที่บ้านไม่ชัดเจนเท่าที่โรงเรียน การเลี้ยงดูเด็กของแต่ละบ้านมีความแตกต่างกัน ทางบ้านไม่ได้นำเรื่องราวทางสังคมกลับไปสอนทบทวนที่บ้านและฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมเหมือนกับอยู่ที่โรงเรียน ทำให้การเรียนรู้ไม่ต่อเนื่องทำให้พฤติกรรมที่บ้านของเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไม่ลดลง

2. ในการสอนเรื่องราวทางสังคมผู้วิจัยได้นำรูปแบบและเทคนิคในการสอนหลายรูปแบบมาใช้ในการจัดกิจกรรมการสอนเรื่องราวทางสังคม เช่น เกมเรียงลำดับภาพ เกมถูกผิด หรือสิ่งที่เด็กมีความสนใจในขณะนั้น มาช่วยกระตุ้นความสนใจของเด็กนอกเหนือจากการอ่านอย่างเดียว การจัดกิจกรรมที่หลากหลายช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็ก สอดคล้องกับ ศรีเรือน แก้วกังวาล (57) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กออทิสติกมักขาดความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้เก่ากับความรู้ใหม่และขาดแรงกระตุ้นกับแรงเสริมทางสังคม การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กออทิสติกนั้นควรทำซ้ำๆ เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ เนื่องจากเด็กออทิสติกมีลักษณะการกระทำและความสนใจซ้ำซาก

3. การเสริมแรงมีบทบาทสำคัญในการทำให้พฤติกรรมที่เหมาะสมคงอยู่ได้นานขึ้นในการจัดกิจกรรมทุกครั้ง ผู้วิจัยจะให้การเสริมแรงพฤติกรรมแก่เด็กเป็น ดาว สติ๊กเกอร์รูปต่างๆ ในการทำกิจกรรมทุกครั้ง เด็กออทิสติกทุกคนจะตั้งใจทำกิจกรรมและพยายามทำพฤติกรรมที่เหมาะสมหลังจากที่เด็กได้รับการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมหนึ่งแล้ว ถ้าพฤติกรรมไม่ได้รับการกระตุ้นไว้บางครั้งพฤติกรรมนั้นจะไม่แข่งขันและอาจหยุดไปได้ ดังนั้นเราจะใช้ การเสริมแรงพฤติกรรมทางบวก เช่น การให้คำชมเชย การให้รางวัล เพื่อเพิ่มพฤติกรรมที่เราต้องการมากขึ้น (13) สอดคล้องกับสมโภชน์ เขียมสุภาษิต (58) ได้กล่าวไว้ว่า เทคนิคการเพิ่มพฤติกรรม คือ การเสริมแรงทางบวก เพื่อเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมในบางครั้งก็เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ซึ่งก็เป็นอาการของออทิสซึม เราต้องใช้เทคนิคการลดพฤติกรรมและปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมและสิ่งที่เราควรคำนึงถึงในการทำกิจกรรมกับเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด คือ ความพร้อมของตัวเด็ก บรรยากาศ สภาพแวดล้อม อารมณ์ความรู้สึก สื่อให้เด็กรับรู้ถึงความสุขที่มีอยู่ในสังคมซึ่งจะทำให้เด็กออกจากโลกของตัวเองได้

4. การสอนเรื่องราวทางสังคมมีส่วนช่วยให้เด็กออทิสติกจดจำสิ่งต่างๆ ที่ต้องทำได้ถูกต้องมากขึ้นเพราะเด็กออทิสติกสามารถอ่านและมีภาพประกอบที่ให้เห็นการกระทำที่ชัดเจน เรื่องราวทางสังคมเป็นการเรียนรู้โดยตัวแบบ (learning through modeling) (40) การสังเกต ได้แก่การตั้งใจสังเกตเพื่อให้ได้การรับรู้ที่ถูกต้องผ่านกระบวนการจดจำ การคงความจำในกิจกรรมที่เลียนแบบพฤติกรรมที่เหมาะสม การเรียนรู้โดยการสังเกตซึ่งประกอบด้วยการวาดภาพในใจและคำพูด ทำให้เด็กออทิสติกเกิดการเรียนรู้ได้ดีมากขึ้น

5. จากการประเมินของอาจารย์ประจำชั้นทันทีหลังจากสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 8 (ประเมินครั้งที่ 3) ไม่เห็นความแตกต่างในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กออทิสติกมากนัก

แต่เมื่อประเมินหลังจากที่สอนเรื่องราวทางสังคมไปแล้ว 1 เดือน(ประเมินครั้งที่ 4) เห็นผลได้ชัดเจนคือ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง อาจมีสาเหตุมาจากเด็กออทิสติกสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดีขึ้น มีความพร้อมและมีวุฒิภาวะมากขึ้น ทำให้สามารถที่จะแสดงออกได้ตามธรรมชาติตามช่วงอายุที่พึงควรที่จะแสดงออกได้ตามลักษณะของแต่ละบุคคล สอดคล้องกับสมศรี ปาณะโตษะ⁽⁵⁹⁾ ได้กล่าวไว้ว่าอาร์โนลด์ กีเซล (Arnold Gesell 1880-1961) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาที่มีความเชื่อในเรื่องของความเจริญเติบโตตามวุฒิภาวะ ให้ความหมายของวุฒิภาวะไว้ว่า “วุฒิภาวะเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติอย่างมีระเบียบโดยไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งเร้าภายนอกเลย” เขาเชื่อว่าพฤติกรรมของเด็กจะเกี่ยวข้องกับสรีระวิทยา กล่าวคือการเปลี่ยนแปลงของกล้ามเนื้อต่าง ๆ ของร่างกาย ฯลฯ จะกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมขึ้น เช่นเด็กจะพูดได้ก็ต่อเมื่อมีความพร้อมด้านกล้ามเนื้อปากเป็นต้น ดังนั้น การเรียนรู้จะไม่เกิดหากร่างกายยังไม่มีความพร้อม ถ้าร่างกายพร้อมมีวุฒิภาวะที่พร้อม การเรียนรู้ของเด็กก็จะเกิดขึ้นและสามารถแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

6.หลังจากที่เด็กออทิสติกได้รับการสอนเรื่องราวทางสังคมไปแล้วนั้นเด็กออทิสติกสามารถควบคุมการแสดงออกของพฤติกรรมที่โรงเรียนได้เหมาะสมมากขึ้นแต่ในทางตรงกันข้ามพฤติกรรมของเด็กออทิสติกที่แสดงออกที่บ้านนั้นมีคะแนนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด อาจมีสาเหตุมาจาก เด็กออทิสติกไม่สามารถประยุกต์การเรียนรู้จากที่โรงเรียนไปสู่ที่บ้านได้เพราะการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกเป็นแบบจำเพาะสิ่งที่เรียนรู้ในสถานการณ์หนึ่งไม่สามารถถูกส่งต่อไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่ง สอดคล้องกับ อุมภาพร ตรังคสมบัติ⁽¹⁴⁾ ได้กล่าวไว้ว่าเด็กออทิสติกมีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในด้านของการประยุกต์การเรียนรู้จากสถานการณ์หนึ่งไปอีกสถานการณ์หนึ่ง (generalization) ซึ่งลักษณะการเรียนรู้แบบจำเพาะนี้ทำให้เด็กไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้จากที่บ้านไปใช้ที่โรงเรียนหรือนำสิ่งที่เรียนรู้จากที่โรงเรียนไปใช้ที่บ้านได้ ทำให้เด็กออทิสติกมีการแสดงพฤติกรรมที่โรงเรียนแตกต่างจากการแสดงพฤติกรรมที่บ้าน

ข้อเสนอแนะ

1. การนำเรื่องราวทางสังคมไปใช้เพื่อให้เห็นผลที่ชัดเจนยิ่งขึ้นควรแต่งเรื่องให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการจะปรับให้มากที่สุด
2. การใช้ภาพประกอบที่ชัดเจนเป็นส่วนช่วยให้เด็กออทิสติกเรียนรู้และจดจำเรื่องราวได้ง่ายขึ้นโดยเฉพาะจากภาพประกอบที่เป็นภาพถ่ายจริงๆเด็กออทิสติกจะเรียนรู้ได้เร็วขึ้น
3. ควรมีการศึกษการใช้เรื่องราวทางสังคมในเด็กที่มีความต้องการความช่วยเหลือพิเศษในกลุ่มอื่นต่อไป

4. เพื่อให้เห็นผลที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในการศึกษาครั้งต่อไปควรใช้กลุ่มประชากรเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม
5. ควรเพิ่มจำนวนครั้งในการสอน เพื่อให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่ได้นานขึ้น จากการสอนซ้ำๆ และการทบทวน
6. ในการจัดกิจกรรมต่างๆ ถ้าที่บ้านและทางโรงเรียนร่วมมือกันโดยจัดกิจกรรมและสร้างกฎเกณฑ์และข้อตกลงที่สอดคล้องกันอาจมีส่วนช่วยให้เด็กออทิสติกมีการพัฒนาพฤติกรรมที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

- (1) เพ็ญแข ลิ้มศิลา. จิตเวชศาสตร์สำหรับกุมารแพทย์. กรุงเทพมหานคร : ชวนพิมพ์, 2530.
- (2) ชาญวิทย์ พรนภดล. Autism and the Pervasive Developmental Disorder. ในเอกสารประกอบการประชุมปฏิบัติการ ครู หมอ พ่อ แม่ มิติแห่งการพัฒนาบุคคลออทิสติก, หน้า 81- 85. 21 – 23 มีนาคม 2545 ณ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร, 2545.
- (3) เพ็ญแข ลิ้มศิลา. ออทิสซึมในประเทศไทย: จากตำราสู่ประสบการณ์. ในเอกสารประกอบการประชุมปฏิบัติการ ครู หมอ พ่อ แม่ มิติแห่งการพัฒนาบุคคลออทิสติก, หน้า 1-8. 21 – 23 มีนาคม 2545 ณ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร, 2545.
- (4) สมพร หวานเสรีจ. การจัดการศึกษาแบบเรียนรวม. อุบลราชธานี : อุบลกิจออฟเซตการพิมพ์, 2543.
- (5) ดารณี อุทัยรัตนกิจ . การศึกษาสำหรับคนพิการยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพมหานคร : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ, 2538.
- (6) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศึกษานิเทศก์, กระทรวง. การพัฒนาหลักสูตรสำหรับนักเรียนออทิสติก ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2547. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2548.
- (7) ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. แนวทางการดูแลออทิสติกแบบบูรณาการ. [ออนไลน์] .2552. แหล่งที่มา : <http://www.happyhomeclinic.com> [16 เมษายน 2552]
- (8) สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา . พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิคจำกัด, 2547.
- (9) ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. แนวทางการดูแลออทิสติกแบบบูรณาการ. [ออนไลน์] .2552. แหล่งที่มา : <http://www.autisticthailand.com> [18 พฤศจิกายน 2552]
- (10) The National Autistic Society. Therapies . [online] .2000. Available from : <http://www.Oneworld.org / autism – u k .> [April 20 , 2009]
- (11) .Autism Society of America (ASA). What is autism ? [online] .2008. Available from : <http:// www.autism - society.org>. [January 10 , 2010]
- (12) Hallahan , D.P and Kaffman ,J M . Exceptional Learners: Introduction to special education . New York : Plenum Press ,2009.

- (13) เพ็ญแข ลิ้มศิลา .การวินิจฉัยโรคออทิซึม. สมุทรปราการ : แสงงามการพิมพ์, 2540.
- (14) อุมภาพร ตรังคสมบัติ .ช่วยลูกออทิซึม. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์วิจัยและพัฒนาครอบครัว, 2545.
- (15) Kanner L. Child Psychiatry , 4th ed . Illinois : Charlis .C .Thomas , 1979.
- (16) Volkmar and Klim. A positive approach to autism .London : Jescika Kingsley.
- (17) ดารณี อุทัยรัตนกิจ .การจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิซึม. กรุงเทพมหานคร : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ, 2538.
- (18) ชาญวิทย์ พรนภดล .ตำราจิตเวชเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : ปิยอนด์เอนเตอร์ไพรซ์ ,2545.
- (19) Huebner,R.A., and Lane. Neuropsychological finding etiology and implications for autism .USA : Wolters Kluwer , 2001.
- (20) เพ็ญแข ลิ้มศิลา.รวมเรื่องน่ารู้เกี่ยวกับออทิซึม, (พิมพ์ครั้งที่2).สมุทรปราการ : แสงงามการพิมพ์,2546 .
- (21) จิราพร ศรีเจริญกาญจน์ .แนวทางการแก้ไขออทิซึม. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ,2549
- (22) Duman,J.E., and Nilson,W.J .Abnormal child and adolescent psychology . New York :Person Education ,2003.
- (23) Rimland,B. and Edelson,S.M. Autism Treatment Evaluation [online] .2008. Available from : [http :// www .autistic.com / atccl](http://www.autistic.com/atccl) . [December 9,2009]
- (24) สุรพงศ์ อัมพันวงศ์.ภารกิจของบิดา – มารดาเด็กออทิซึม. [ออนไลน์] .2548. แหล่งที่มา : [http:// www.dmh.moph.go.th](http://www.dmh.moph.go.th). [9 ธันวาคม 2552]
- (25) จิตติรัตน์ ทัดเทียมมรณย์. พฤติกรรมของเด็กออทิซึมในห้องเรียนรวม [ออนไลน์] .2551. แหล่งที่มา : www.newschool.in.th/PrintUI.aspx?ArticleID=1286 [17 พ.ค. 2552]
- (26) เตือนฉาย แสงรัตนายนต์.การปรับพฤติกรรมเด็กกลุ่มอาการออทิซึม.ในสุมาลี ดีจงกิจ และสุนีย์ มุขเงิน(บรรณาธิการ) ,ลูกออทิซึมไม่พูดจะทำอย่างไร.หน้า 65 – 82 . ฉะเชิงเทรา : ประสานมิตร, 2547.
- (27) มยุรี เพชรอักษร. ความบกพร่องด้านการเรียนและพฤติกรรมของเด็กออทิซึม.ในเอกสาร การประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่องการคัดกรองและกระตุ้นระบบประสาทสัมผัส .เชียงใหม่ : สมพรการพิมพ์, 2542 .

- (28) ดารานี สาส์ตย์. บทวิเคราะห์เรื่องผลของการให้โปรแกรมฝึกทักษะการทำกิจวัตรประจำวันในเด็กออทิสติก. ภาควิชากิจกรรมบำบัด. คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2542 .
- (29) รจนา ทรรทรานนท์. ออทิสซึมเรื่องน่ารู้. ในสุมาลี ดีจงกิจและสุนีย์ มุขเงิน(บรรณาธิการ), ลูกออทิสติกไม่พูดจะทำอย่างไร. หน้า 102 – 120. ฉะเชิงเทรา : ประสานมิตร, 2547.
- (30) วงเดือน เดชะรินทร์. พ่อแม่มีมือใหม่ใส่ใจลูกออทิสติก. กรุงเทพฯ : เพื่อนอักษร, 2551.
- (31) สาวิตรี รุญเจริญและเบญจมาภรณ์ ช้อยเครือ . แนวทางใหม่ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก. [ออนไลน์] . 2552 . แหล่งที่มา : [ednet.kku.ac.th /~autistic/article/01.doc](http://ednet.kku.ac.th/~autistic/article/01.doc) [16 เมษายน 2552]
- (32) วารี ธีระจิตร . เอกสารคำสอนประกอบวิชาการศึกษาสำหรับเด็กพิการ. กรุงเทพมหานคร : มปป.
- (33) อุษณีย์ โพธิสุข. บทความพิเศษลักษณะทางจิตวิทยา. [ออนไลน์] . 2552 . แหล่งที่มา : <http://www.thaigifted.org> [16 เมษายน 2552]
- (34) ศรียา นิยมธรรม . เด็กพิเศษ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว, 2548.
- (35) พวงเพชร ฟุ้งศีลธิ. การศึกษาผลการสอนทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกที่ได้รับการสอนโดยวิธีเรื่องราวทางสังคม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาการศึกษาพิเศษ ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , 2546.
- (36) อรธิดา ประสาน . กระบวนการพัฒนาเรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น , 2551.
- (37) Westwood, P . Commonsense methods for children with special needs 3 rd. London : Rout edge, 1997.
- (38) เทียมใจ พิมพ์วงศ์. การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับเด็กปกติระดับชั้นประถมศึกษาปีที่5ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนแบบสหร่วมใจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาการศึกษาพิเศษ ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , 2541.
- (39) วิณี ชิดเชิดวงศ์. การศึกษาเด็ก. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาสน์การพิมพ์ , 2537.
- (40) พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญชัย. ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.

- (41) Wiley,J and Sans Ltd . Teaching Children with Autism to Mind – Reading. [n.p]
: A Practical Guide for Teacher and Parents,1999 (Mimeographed)
- (42) Gray,C .The New Social Story Book Illustrate Edition. Arlington : Future Horizons,2000.
- (43) Wallin,J.M .Social Stories An Introduction to Social Stories,[online].2006. Available from : <http://www.polyxo.com/socialstories/html>.[December 9,2009]
- (44) Revolution Health Group LLC. Social Stories for Autism.[online].2006. Available from : <http://www.revolutionhealth.com> .[December 25 ,2009]
- (45) Howley,M .Using Social Stories to Promote the Inclusion of pupils with Autistic Spectrum Disorder into Mainstream setting [online] .2000. Available from : [www.isec2000.org .uk / abstrct / paper_h / howley_1.html](http://www.isec2000.org.uk/abstract/paper_h/howley_1.html).
[December 9,2009]
- (46) ผดุง อารยะวิญญู..วิธีสอนเด็กออทิสติก.กรุงเทพฯ .จำไทยเพลส , 2546.
- (47) Gray,C .Social story the morning news creative ideas in practice. Jenison MI : Jenison Public Schools,2004.
- (48) Gray,C. The news social story book . Jenison MI : Jenison Public Schools,2000.
- (49) เสาวภา สุขเฉลิมชัย.การศึกษาทักษะการรอคอยของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยเรื่องราวทางสังคม.วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต,สาขากการศึกษาพิเศษ ภาควิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , 2550.
- (50) Jeffrey M. Chan &Mark F. O'Reilly . A Social Story™ Intervention Package For Student With Autism In Inclusive Classroom Setting. Journal of Applied Behavior Analysis, 2008 : 405 -409.
- (51) Hagiwara ,T.,& Myles ,B.S. A multimedia social stories intervention : Teaching skill to children with autism. Focus on Autism and Other developmental Disorder, 1999.
- (52) Erin Eckelberry. Using Social Stories With Children With Autism Learning Disability, and ADHD.Master's Research Project. The Faculty of the college of Education . Ohio University , 2007.

- (53) Shrum Yin Chu. Social Stories and Pretend Play for Autistic Children : Enhancing Social Interaction. Faculty of Social Sciences. Hong Kong Baptist University, 2007.
- (54) Leasha M. Barry. Using Social Stories To Teach Children with Autism How To Choose Activities and Play Appropriately(abstract). Hawaii International Conference on Education Application .University of West Florida, 2008.
- (55) พิภูล ทองรักษา. การออกแบบเรื่องราวทางสังคมเพื่อลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่เลือกสรรของเด็กออทิสติก.วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.
- (56) บัทยา บุญตันบุตร. การพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กออทิสติกที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546.
- (57) ศรีเรือน แก้วกังวาน. จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ.พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน, 2545.
- (58) สมโภชน์ เขี่ยมสุภาษิต. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม.พิมพ์ครั้งที่5. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
- (59) สมศรี ปาณะโตชะะ. การเรียนรู้ของเด็กเมื่อมีความพร้อม. [ออนไลน์].2552.แหล่งที่มา : www.satitprasanmit.org [13 เมษายน 2552]
- (60) Green,M.J and Altepeter, TS. Factor structures of Home Situations Questionnaire and School Situations Questionnaire. J Pediatr Psychol .1991 February: 16 (1) : 59 -67.

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
ใบยินยอมให้ทำวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้ปกครองของเด็กที่เข้าร่วมการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกโดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม

เรียน ท่านผู้ปกครองของ ด.ช. / ด.ญ.....

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม (Social Stories) ในการพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติก ซึ่งจะทำให้การวิจัยในนักเรียนโรงเรียนสาธิตเกษตรในโครงการการศึกษาพิเศษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 12 คน วิธีเรื่องราวทางสังคมนี้เป็นแนวทางอีกทางเลือกหนึ่งในการพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติก โดยใช้จากภาพประกอบที่เรื่องราวต่างๆของพฤติกรรมที่เด็กทำโดยเนื้อเรื่องจะบอกถึงข้อเสียของการทำพฤติกรรมนั้น บอกมุมมองของบุคคลอื่นที่รอบตัวเด็กเมื่อเด็กทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และสอนแนวทางในการทำพฤติกรรมที่เหมาะสมให้เด็กเพื่อให้เด็กสามารถแสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมเมื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ในฐานะที่ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ใกล้ชิดเด็กและท่านสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมต่างๆของเด็กขณะอยู่ที่บ้านได้ซึ่งข้อมูลจากท่านเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยเป็นอย่างยิ่งหากท่านตกลงที่จะเข้าร่วมการศึกษาวินิจฉัยจะมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ในการทำวิจัยครั้งนี้ท่านเป็นผู้กรอกข้อมูลและทำการประเมินเนื่องจากบุตรของท่านยังไม่บรรลุนิติภาวะ โดยท่านจะได้รับแบบประเมินจำนวน 2 ชุดคือ

1.1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ของเด็กประกอบข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อ ประกอบด้วยข้อมูลของเด็ก 5 ข้อและข้อมูลทางการแพทย์ 6 ข้อ ข้อมูลผู้ปกครอง 9 ข้อ

1.2 Home Situations Questionnaire เป็นแบบประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่แสดงออกเวลาอยู่บ้านซึ่งสัมพันธ์กับกิจวัตรประจำวันของครอบครัวปรับปรุงภาษาโดยแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย แบ่งออกเป็นข้อคำถามโดยการตอบ มี และ ไม่มี และแบ่งเป็น Rating Scale แบ่งจากระดับความรุนแรงของพฤติกรรม ประกอบด้วยข้อคำถาม 16 ข้อ

2. ในการตอบแบบสอบถามจะทำการตอบแบบสอบถามจำนวน 4 ครั้ง ดังนี้

ประเมินครั้งที่ 1 ก่อนสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือน

ประเมินครั้งที่ 2 ก่อนสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1

ประเมินครั้งที่ 3 หลังจากสอนเรื่องราวทางสังคมครบ 8 เรื่อง

ประเมินครั้งที่ 4 หลังสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือน

ในการตอบแบบสอบถามแต่ละครั้งจะใช้เวลาประมาณ 5 - 10 นาที

3. ในการสอนเรื่องราวทางสังคมแต่ละครั้งจะใช้เวลาในตอนเช้าช่วง Home room เวลาแต่ละครั้งประมาณ 30 นาที ซึ่งไม่รบกวนเวลาเรียนในวิชาต่างๆที่บุตรของท่านเรียนในแต่ละวัน การสอนเรื่องราวทางสังคมจะสอนทั้งหมด 8 ครั้งตามเอกสารแผนการสอนที่แนบมา

4. ในการสอนเรื่องราวทางสังคมแต่ละครั้งเด็กจะได้อ่านเรื่องสั้นประมาณ 10 – 20 ประโยคที่มีจากภาพประกอบที่ โดยใช้เวลาในการอ่านประมาณ 10 นาที หลังจากนั้นเด็กทุกคนจะร่วมตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน พูดคุยถึงสิ่งที่ตัวละครทำ รวมถึงการแสดงบทบาทสมมุติในการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

อย่างไรก็ตามหากท่านไม่สามารถตอบคำถามด้วยสาเหตุใดๆก็ตาม ท่านสามารถเว้นการตอบได้ โดยไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านใดๆทั้งสิ้นหรือหากบุตรของท่านไม่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมการวิจัยผู้วิจัยขออนุญาตถอนบุตรของท่านออกจากการวิจัยโดยไม่มีผลกระทบใดๆต่อตัวบุตรของท่าน ขณะที่ทำการวิจัยหากเกิดสิ่งใดที่เป็นอันตรายต่อบุตรของท่าน ผู้วิจัยยินดีรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด

ประการสำคัญที่ท่านควรทราบ คือ การเข้าร่วมการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลบุตรของท่านเป็นความลับ และจะเปิดเผยได้เฉพาะในรูปที่เป็นสรุปผลการวิจัย การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุตรของท่านต่อหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง กระทำได้เฉพาะกรณีจำเป็นด้วยเหตุผลทางวิชาการเท่านั้น

หากท่านมีข้อสงสัยประการใด ท่านสามารถสอบถามได้โดยตรงที่ นางสาวปาริชาติ สุภักดิ์คณะ
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือโทร 087-111-6833

หากท่านมีข้อสงสัยหรือคำถามใดๆเกี่ยวกับสิทธิ์ของท่านในการเข้าร่วมโครงการวิจัยหรือผู้วิจัยไม่ปฏิบัติตามที่เขียนไว้ในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่ฝ่ายวิจัย
คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกอำนวยการ ชั้น 3 หรือที่หมายเลขโทรศัพท์ 0-2256-4455
หรือ 0-2256-4493 ต่อ 13 หรือ 14 ในเวลาราชการ

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ โอกาสนี้

นางสาวปาริชาติ สุภักดิ์คณะ

ผู้วิจัย

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับอาจารย์ประจำชั้นของเด็กที่เข้าร่วมการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกโดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม

เรียน อาจารย์ประจำชั้นของ ด.ช. / ด.ญ.....

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม (Social Stories) ในการพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติก ซึ่งทำการวิจัยใน นักเรียนโรงเรียนสาธิตเกษตรในโครงการการศึกษาพิเศษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 12 คน วิธีเรื่องราวทางสังคมนี้เป็นแนวทางอีกทางเลือกหนึ่งในการพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติก โดยใช้จากภาพประกอบที่เรื่องราวต่างๆของพฤติกรรมที่เด็กทำโดยเนื้อเรื่องจะบอกถึงข้อเสียของการทำพฤติกรรมนั้น บอกมุมมองของบุคคลอื่นรอบตัวเด็กเมื่อเด็กทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และสอนแนวทางในการทำพฤติกรรมที่เหมาะสมให้เด็กเพื่อให้เด็กสามารถแสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมเมื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ในฐานะที่ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ใกล้ชิดเด็กและท่านสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมต่างๆของเด็กขณะอยู่ที่โรงเรียนได้ซึ่งข้อมูลจากท่านเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยเป็นอย่างยิ่งหากท่านตกลงที่จะเข้าร่วมการศึกษาวิจัยจะมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ในการทำวิจัยครั้งนี้ท่านเป็นผู้กรอกข้อมูลและทำการประเมินเนื่องจากนักเรียนของท่านยังไม่บรรลุนิติภาวะ โดยท่านจะได้รับแบบประเมินจำนวน 1 ชุด คือ

School Situations Questionnaire เป็นแบบประเมินปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่แสดงออกเวลาอยู่ที่โรงเรียนซึ่งสัมพันธ์กับกิจวัตรประจำวันเด็กที่โรงเรียน ปรับปรุงภาษาโดยแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย แบ่งออกเป็นข้อคำถามโดยการตอบ มี และ ไม่มี และแบ่งเป็น Rating Scale แบ่งจากระดับความรุนแรงของพฤติกรรม ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ

2. ในการตอบแบบสอบถามจะทำการตอบแบบสอบถามจำนวน 4 ครั้ง ดังนี้

ประเมินครั้งที่ 1 ก่อนสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือน

ประเมินครั้งที่ 2 ก่อนสอนเรื่องราวทางสังคมเรื่องที่ 1

ประเมินครั้งที่ 3 หลังจากสอนเรื่องราวทางสังคมครบ 8 เรื่อง

ประเมินครั้งที่ 4 หลังสอนเรื่องราวทางสังคมเป็นเวลา 1 เดือน

ในการตอบแบบสอบถามแต่ละครั้งจะใช้เวลาประมาณ 5 - 10 นาที

3. ในการสอนเรื่องราวทางสังคมแต่ละครั้งจะใช้เวลาในตอนเช้าช่วง Home room เวลาแต่ละครั้งประมาณ 30 นาที ซึ่งไม่รบกวนเวลาเรียนในวิชาต่างๆที่นักเรียนของท่านเรียนในแต่ละวัน การสอนเรื่องราวทางสังคมจะสอนทั้งหมด 8 ครั้งตามเอกสารแผนการสอนที่แนบมา

4. ในการสอนเรื่องราวทางสังคมแต่ละครั้งเด็กจะได้อ่านเรื่องสั้นประมาณ 10 - 20 ประโยคที่มีจากภาพประกอบที่ โดยใช้เวลาในการอ่านประมาณ 10 นาที หลังจากนั้นเด็กทุกคนจะร่วมตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน พูดคุยถึงสิ่งที่ตัวละครทำ รวมถึงการแสดงบทบาทสมมุติในการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

อย่างไรก็ตามหากท่านไม่สามารถตอบคำถามด้วยสาเหตุใดๆก็ตาม ท่านสามารถเว้นการตอบได้ โดยไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านใดๆทั้งสิ้นหรือหากนักเรียนของท่านไม่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมการวิจัยผู้วิจัยขออนุญาตถอนนักเรียนของท่านออกจากการวิจัยโดยไม่มีผลกระทบใดๆต่อตัวนักเรียนของท่าน ขณะที่ทำการวิจัย หากเกิดสิ่งใดที่เป็นอันตรายต่อนักเรียนของท่าน ผู้วิจัยยินดีรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด

ประการสำคัญที่ท่านควรทราบ คือ การเข้าร่วมการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลนักเรียนของท่านเป็นความลับ และจะเปิดเผยได้เฉพาะในรูปที่เป็นสรุปผลการวิจัย การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนของท่านต่อหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง กระทำได้เฉพาะกรณีที่เกิดด้วยเหตุผลทางวิชาการเท่านั้น

หากท่านมีข้อสงสัยประการใด ท่านสามารถสอบถามได้โดยตรงที่ นางสาวปาริชาติ สุภักข์วัฒนะ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือโทร 087-111-6833

หากท่านมีข้อสงสัยหรือคำถามใดๆเกี่ยวกับสิทธิ์ของท่านในการเข้าร่วมโครงการวิจัยหรือผู้วิจัยไม่ปฏิบัติตามที่เขียนไว้ในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่ฝ่ายวิจัย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกอานันท์มหาริชาลัย ชั้น 3 หรือที่หมายเลขโทรศัพท์ 0-2256-4455 หรือ 0-2256-4493 ต่อ 13 หรือ 14 ในเวลาราชการ

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ โอกาสนี้

นางสาวปาริชาติ สุภักข์วัฒนะ

ผู้วิจัย

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ใบยินยอมให้ทำการวิจัยสำหรับผู้ปกครองของเด็กผู้เข้าร่วมวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกโดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม

วันที่ให้คำยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2552

ข้าพเจ้า.....ผู้ปกครองของ ด.ช. / ด.ญ.....
 ชั้นประถมศึกษาปีที่.....ได้เข้าร่วมการวิจัยเรื่องการพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติก
 โดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม ในฐานะผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย ทั้งนี้ก่อนที่ข้าพเจ้าจะลงนามใน
 ใบยินยอมนี้ ข้าพเจ้าได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ วิธีการ ขั้นตอนต่างๆและประโยชน์หรือผลที่เกิด
 จากงานวิจัยอย่างละเอียด ข้าพเจ้าได้ทำความเข้าใจหรือซักถามเกี่ยวกับขั้นตอน วิธีการและการนำเสนอผล
 การศึกษาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

หนังสือฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า ข้าพเจ้ายินดีเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้อย่างสมัครใจ ภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้แล้ว
 ในข้างต้นในการนี้ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารแสดงความยินยอมการเข้าร่วมโครงการวิจัยที่ข้าพเจ้าได้ลงนามและ
 วันที่พร้อมด้วยเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยแล้วจำนวน 1 ชุด

ลงนาม.....ผู้ยินยอม
 (.....)

ลงนาม.....พยาน
 (.....)

ลงนาม.....ผู้วิจัย
 (.....นางสาวปาริชาติ สุภัก์วัฒนะ.....)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ใบยินยอมให้ทำการวิจัยสำหรับอาจารย์ประจำชั้นของเด็กผู้เข้าร่วมวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมของเด็กออทิสติกโดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม

วันที่ให้คำยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2552

ข้าพเจ้า.....อาจารย์ประจำชั้นของ ด.ช. / ด.ญ
.....ชั้นประถมศึกษาปีที่.....ได้เข้าร่วมการวิจัยเรื่องการพัฒนา
พฤติกรรมของเด็กออทิสติกโดยใช้วิธีเรื่องราวทางสังคม ในฐานะผู้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย ทั้งนี้
ก่อนที่ข้าพเจ้าจะลงนามในใบยินยอมนี้ ข้าพเจ้าได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ วิธีการ ขั้นตอนต่างๆ
และประโยชน์หรือผลที่เกิดจากงานวิจัยอย่างละเอียด ข้าพเจ้าได้ทำความเข้าใจหรือซักถามเกี่ยวกับขั้นตอน
วิธีการและการนำเสนอผลการศึกษาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

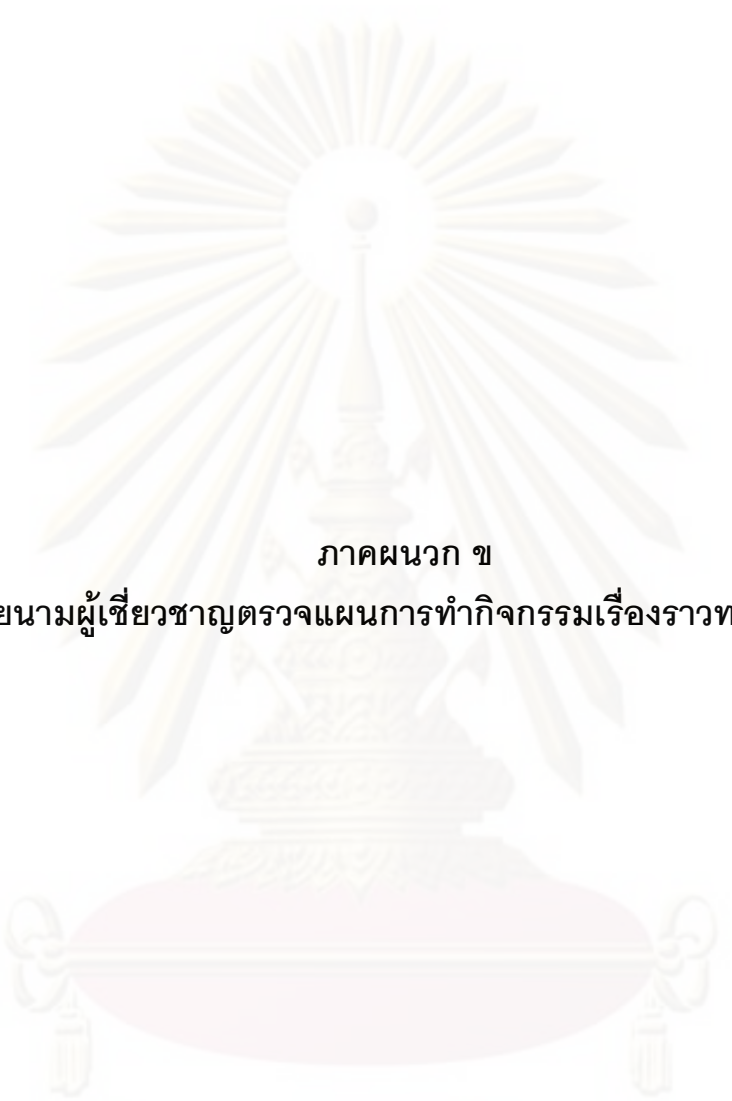
หนังสือฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า ข้าพเจ้ายินดีเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้อย่างสมัครใจ ภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้แล้ว
ในข้างต้นและในการนี้ ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารแสดงความยินยอมการเข้าร่วมโครงการวิจัยที่ข้าพเจ้าได้
ลงนามและวันที่พร้อมด้วยเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยแล้วจำนวน 1 ชุด

ลงนาม.....ผู้ยินยอม
(.....)

ลงนาม.....พยาน
(.....)

ลงนาม.....ผู้วิจัย
(.....นางสาวปาริชาติ สุภัก์วัฒนะ.....)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการทำกิจกรรมเรื่องราวทางสังคม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์วรรณนา สุติวิจิตร
อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิตติรัตน์ ทัดเทียมมรมย์
ที่ปรึกษาโครงการการศึกษาพิเศษและอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยนักเรียนออทิสติกระดับ
ป. 1 ป. 2 ห้องโครงการการศึกษาพิเศษ ศูนย์วิจัยเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมใจ บุญอุรุพิภิญโญ
อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล (สำหรับผู้ปกครองกรอกข้อมูล)

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเด็ก

1. เพศ ₁ ชาย ₂ หญิง
2. อายุ.....ปี.....เดือน
3. ศาสนา ₁ พุทธ ₂ คริสต์ ₃ อิสลาม ₄ อื่นๆ ระบุ.....
4. เป็นบุตรคนที่.....ในจำนวนบุตรทั้งหมด.....คน
5. ระดับชั้นเรียน ₁ ป.1 ₂ ป.2

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทางการแพทย์

6. ประเภทความบกพร่อง
 - ₁ Autistic disorder ₂ Asperger' s disorder ₃ PDD – NOS
7. ระดับสติปัญญา
 - ₁ เหนือเกณฑ์เฉลี่ย ₂ เกณฑ์เฉลี่ย ₃ ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย
8. ระดับการได้ยิน
 - ₁ ปกติ ₂ ผิดปกติ
 - ₃ มีปฏิกิริยาต่อเสียง
 - ทุกชนิด
 - เฉพาะเสียงเบา
 - เฉพาะเสียงดัง
 - เสียงบางชนิด โปรดระบุ.....
9. การมองเห็น ₁ ปกติ ₂ ผิดปกติ.....
10. โรคประจำตัว ₁ ไม่มี ₂ มี โปรดระบุ.....

11. การดูแลจากแพทย์

- ₁ การรับประทานยา ไปรตระนู.....
- ₂ การปรับพฤติกรรม
- ₃ การกระตุ้นพัฒนาการ
- ₄ การฝึกพูด
- ₅ อื่นๆไปรตระนู.....

ส่วนที่ 3 ข้อมูลผู้ปกครอง

12. ความสัมพันธ์กับเด็ก ₁ บิดา ₂ มารดา
13. อายุ.....ปี
14. ศาสนา ₁ พุทธ ₂ คริสต์
₃ อิสลาม ₄ อื่นๆ ระบุ.....
15. สถานภาพสมรส ₁ อยู่ร่วมกัน ₂ แยกกันอยู่ ₃ หย่า
16. ระดับการศึกษา ₁ ต่ำกว่าปริญญาตรี
₂ ปริญญาตรี
₃ ปริญญาโท
₄ ปริญญาเอก
17. อาชีพ ₁ ไม่ได้ประกอบอาชีพ ₂ พนักงานบริษัท
₃ รับจ้าง ₄ ธุรกิจส่วนตัว
₅ รับราชการ ₆ รัฐวิสาหกิจ
18. รายได้ (บาท / เดือน)
₁ 10,001 – 25,000 ₂ 25,001 – 50,000 ₃ มากกว่า 50,000
19. ความเพียงพอของรายได้
₁ พอใช้ มีเงินเก็บ ₂ พอใช้ ไม่มีเงินเก็บ ₃ ไม่พอใช้
20. โรคประจำตัว
₁ ไม่มี ₂ มี ไปรตระนู.....

สำหรับผู้ปกครองของเด็กผู้เข้าร่วมวิจัย

แบบประเมินปัญหาพฤติกรรมในบ้านในแต่ละสถานการณ์ (Home Situations Questionnaire)

คำอธิบาย ท่านคิดว่าเด็กที่ท่านกำลังประเมินมีปัญหาไม่เชื่อฟังท่านในสถานการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้หรือไม่? ถ้ามี
ปัญหาขอให้ท่านวงกลมล้อมรอบคำว่า “มี” และวงกลมตัวเลขทางด้านขวามือเพื่อระบุความรุนแรงของปัญหาถ้า
ไม่มีให้วงกลมคำว่า “ไม่มี” แล้วข้ามไปอ่านข้อต่อไป

สถานการณ์	ปัญหา		ถ้ามี โปรดระบุความรุนแรงของปัญหา								
	ไม่มี	มี	น้อย								มาก
1. ขณะที่เด็กเล่นคนเดียว	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
2. ขณะที่เด็กเล่นกับเด็กอื่น	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
3. เมื่อถึงเวลาอาหาร	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
4. ขณะแต่งตัว	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
5. เมื่อถึงเวลาอาบน้ำ	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
6. ขณะที่คุณกำลังโทรศัพท์	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
7. ขณะดูโทรทัศน์	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
8. ขณะที่มีแขกมาเยี่ยมบ้าน	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
9. ขณะออกไปเยี่ยมบ้าน ผู้อื่น	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
10. เมื่ออยู่ในที่สาธารณะ เช่น ร้านอาหาร, ห้างสรรพสินค้า	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
11. เวลาที่บิดาอยู่บ้าน	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
12. เมื่อบอกให้เด็กทำงาน บ้าน	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
13. เมื่อบอกให้เด็กทำ การบ้าน	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
14. เมื่อถึงเวลานอน	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
15. ขณะอยู่ในรถ	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
16. ขณะอยู่กับพี่เลี้ยง	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
สำหรับผู้วิจัย											
รวมจำนวนพฤติกรรมที่เป็นปัญหา =											
คะแนนความรุนแรงเฉลี่ย (Mean severity score) =											

สำหรับอาจารย์ประจำชั้นของเด็กผู้เข้าร่วมวิจัย

แบบประเมินปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนในแต่ละสถานการณ์ (School Situations Questionnaire)
คำอธิบาย ท่านคิดว่าเด็กที่ท่านกำลังประเมินมีปัญหาไม่เชื่อฟังท่านในสถานการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้หรือไม่?
ถ้ามีปัญหาขอให้ท่านวงกลมล้อมรอบคำว่า "มี" และวงกลมตัวเลขทางด้านขวามือเพื่อระบุความรุนแรงของ
ปัญหา ถ้าไม่มีให้วงกลมคำว่า "ไม่มี" แล้วข้ามไปอ่านข้อต่อไป

สถานการณ์	ปัญหา		ถ้ามี โปรดระบุความรุนแรงของปัญหา								
	ไม่มี	มี	น้อย							มาก	
1. การปฏิบัติกิจวัตรของตน เมื่อมาถึงโรงเรียน	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
2. ขณะที่ทำแบบฝึกหัดวิชา ต่างๆ	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
3. ขณะที่ทำกิจกรรมกลุ่ม ร่วมกับเพื่อนๆในห้อง	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
4. สมมติในการเรียนขณะที่ครู กำลังสอน	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
5. ช่วงเวลาพักดื่มนม	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
6. ช่วงเวลารับประทานอาหาร กลางวัน	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
7. ขณะเดินแถวไปเรียน/ทำ กิจกรรมต่างๆ	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
8. การปฏิบัติตนเมื่อไป ทัศนศึกษานอกสถานที่	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
9. การเข้าห้องน้ำ	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
10. การปฏิบัติตนขณะอยู่ใน ห้องประชุม	ไม่มี	มี	1	2	3	4	5	6	7	8	9
สำหรับผู้วิจัย											
รวมจำนวนพฤติกรรมที่เป็นปัญหา =											
คะแนนความรุนแรงเฉลี่ย (Mean severity score) =											

แผนการจัดกิจกรรม Social Stories 8 เรื่อง

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดประสงค์
1	<p style="text-align: center;">หน้าที่ของฉัน</p> <p>สถานการณ์ เมื่อมาถึงโรงเรียนในตอนเช้าเด็กดีต้องทำ.....</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.วางรองเท้านักเรียนไว้ที่ชั้นให้ตรงกับชื่อตนเอง 2.เปลี่ยนรองเท้าเป็นรองเท้าแตะ 3.วางกระเป๋าไว้ที่โต๊ะของตนเอง 4.ส่งการบ้านที่โต๊ะอาจารย์ 5.เช็ดโต๊ะ 6.เมื่อถึงเวลา 7.50 น.ออกไปเข้าแถวเคารพธงชาติ สวดมนต์ 	<p>เพื่อให้นักเรียนสามารถปฏิบัติหน้าที่ที่นักเรียนต้องทำในแต่ละวันเมื่อมาถึงโรงเรียนได้โดยอาจารย์ไม่ต้องเตือน</p>
2	<p style="text-align: center;">เด็กดีมีระเบียบวินัย</p> <p>สถานการณ์ 1 เข้าแถวตอนเช้า</p> <p>สถานการณ์ที่ 2 เข้าแถวไปเรียนวิชา คอมพิวเตอร์ ศิลปะ พลศึกษา รับประทานอาหารกลางวัน เรียนพลະเสริมตอนเย็น</p>	<p>เพื่อให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตนในการเข้าแถวไปทำกิจกรรมต่างได้ด้วยตนเองโดยอาจารย์ไม่ต้องเตือน</p>
3	<p style="text-align: center;">เด็กดีตั้งใจเรียน</p> <p>สถานการณ์ 1 เรียนวิชาภาษาไทย เมื่ออาจารย์เข้ามาสอนนักเรียนต้อง....</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.ตั้งใจฟังอาจารย์สอน 2.ไม่เหม่อลอย 3.ไม่เล่นมือ 4.ไม่พูดแทรก 5.ถ้าต้องการถามให้ยกมือ <p>สถานการณ์ 2 ขณะทำแบบฝึกหัด</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.ตั้งใจทำงาน 2.เขียนตัวบรรจง 3.ตั้งใจระบายสี 4.เมื่อทำงานเสร็จใช้ไม้บรรทัดขีดเส้นได้ 5.เมื่อทำงานเสร็จส่งงานที่โต๊ะอาจารย์ 	<p>เพื่อให้นักเรียนให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียนได้</p>

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดประสงค์
4	<p>ตีมนม</p> <p>เมื่อถึงเวลาพักตีมนม นักเรียนต้อง.....</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.ล้างมือ 2.เข้าแถวรับนม รับหลอด 3.ตีมนมจนหมด 5.วางขวดนมที่ตีมาแล้วในลังเก็บนม 6.ล้างมือให้สะอาด 7.เข้าห้องเรียนเตรียมเรียนวิชาต่อไป 	<p>เพื่อให้ นักเรียนสามารถปฏิบัติตนในการตีมนมได้ถูกต้อง ฝึกการรอคอย</p>
5	<p>รับประทานอาหารกลางวัน</p> <p>สถานการณ์ ไปรับประทานอาหารกลางวันที่โรงอาหาร</p> <p>เมื่อถึงเวลารับประทานอาหารนักเรียนต้อง...</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.ล้างมือให้สะอาด 2.เข้าแถวที่หน้าห้องอย่างเป็นระเบียบ 3.เดินไปโรงอาหารอย่างเป็นระเบียบ 4.เข้าแถวรับถาดที่พี่แม่บ้าน 5.นั่งประจำที่ของตนเอง 6.รับช้อนจากอาจารย์ 7.รับประทานอาหารอย่างสุภาพ(ไม่คุย ไม่เล่น ขณะเคี้ยวอาหาร) 8.เมื่อทานเสร็จรวบรวมช้อน 9.ให้อาจารย์ตรวจถาดให้คะแนน 10.เข้าแถว วางช้อนไว้ในถัง เทเศษอาหาร วางถาด 11.เมื่อเพื่อนๆทุกคนอิ่มแล้วเข้าแถว เดินกลับห้องอย่างเป็นระเบียบ 	<p>เพื่อให้ นักเรียนสามารถปฏิบัติตนในการรับประทานอาหารกลางวันได้อย่างเหมาะสม</p>
6	<p>เข้าห้องน้ำ</p> <p>เมื่อนักเรียนเข้าห้องน้ำ อุจจาระ / ปัสสาวะเสร็จ แล้วนักเรียนควรทำ.....</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.กดชักโครกทำความสะอาดให้เรียบร้อย 2.แต่งตัวให้เรียบร้อยก่อนออกจากห้องน้ำ 3.ล้างมือให้สะอาด 5.เดินกลับเข้าห้องเรียน 	<p>เพื่อฝึกการปฏิบัติตนที่ถูกต้องในการใช้ห้องน้ำของส่วนรวม การรักษาความสะอาดตนเอง/รักษาความสะอาดห้องน้ำหลังจากเข้าห้องน้ำเสร็จ</p>

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	จุดประสงค์
7	<p align="center">พักกลางวัน</p> <p>สถานการณ์ หลังจากรับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้ว เมื่อเดินกลับมาถึงห้องเรียนนักเรียนต้อง.....</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.แปรงฟัน 2.เข้าห้องน้ำ <p>เวลาพักกลางวันนักเรียนสามารถทำ.....</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.ไปเล่นของเล่นที่ห้องป.1 กับน้องๆ หรือไปอ่านหนังสือที่ห้องป.2 2.ไปยืม/คืนหนังสือที่ห้องสมุด 3.เมื่อเล่นของเล่นเสร็จแล้วต้องเก็บให้เรียบร้อย 4.เมื่ออ่านหนังสือเสร็จแล้วเก็บเข้าชั้นให้เรียบร้อย 5.เติมน้ำ เข้าห้องน้ำให้เรียบร้อย 6.เตรียมตัวเรียนวิชาตอนบ่าย 	<p>เพื่อให้นักเรียนได้ใช้เวลาพักกลางวันอย่างเหมาะสม ฝึกการเล่นกับผู้อื่น การเข้าสังคม การยืมหนังสือที่ห้องสมุด</p>
8	<p align="center">เรียนพลະเสริม</p> <p>สถานการณ์ ไปเรียนพลະเสริมตอนเย็นที่อาคารกีฬา เวลา 15.45 น.ของวันจันทร์และวันอังคาร พวกเราเตรียมตัวไปเรียนพลະเสริมที่อาคารกีฬา</p> <p>สถานการณ์ที่ 1 เตรียมตัวไปเรียนพลະเสริม</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.เปลี่ยนชุดจากชุดนักเรียนเป็นชุดกีฬา 2.เช็ดแกวหน้าห้องเรียน 3.เดินแถวไปอาคารกีฬา <p>สถานการณ์ที่ 2 ทำกิจกรรม</p> <ol style="list-style-type: none"> 1.แบ่งตามกลุ่มที่อาจารย์กำหนด 2.ฟังข้อตกลงในการเล่น 3.ไม่เล่นแรงๆกับเพื่อนและน้อง 4.ไม่เดินออกไปนอกห้อง/นอกสนาม 5.ตั้งใจเล่น 6.เมื่อแพ้ไม่ร้องไห้ ไม่โวยวาย 7.เมื่อเรียนเสร็จรอผู้ปกครองหน้าอาคารกีฬาไม่เดินออกไปคนเดียว 	<p>เพื่อให้นักเรียนรู้จักการเล่นเป็นทีม การรู้แพ้รู้ชนะ ฝึกทักษะการรอคอย การควบคุมอารมณ์ตนเอง การยอมรับในกฎกติกาการเล่น เกม กีฬา</p>

จากภาพประกอบที่ในแต่ละเรื่องจะใช้เป็นภาพถ่ายจากตัวแบบให้ทำให้อุ้ในสถานการณ์ต่างและมีประโยคบรรยายได้ภาพ

เรื่องราวทางสังคม 8 เรื่อง

- 1.หน้าที่ของฉัน
- 2.เด็กดีมีระเบียบวินัย
- 3.เด็กดีตั้งใจเรียน
- 4.ดีมนม
- 5.รับประทานอาหารกลางวัน
- 6.เข้าห้องน้ำ
- 7.พักกลางวัน
- 8.เรียนพลະเสริม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่องราวทางสังคม (Social Story)

เรื่องราวทางสังคมเป็นข้อความยาวประมาณ 10 – 20 บรรทัดเป็นเรื่องสั้นๆ ประกอบด้วยข้อความ 4 ลักษณะคือ

1. ประโยคบรรยาย (Descriptive Sentence) บรรยายสถานการณ์ที่เกิดขึ้น มีใครทำอะไรอยู่ ทำไมเขาถึงทำสิ่งนั้น
2. ประโยคมุมมอง (Perspective Sentence) เป็นการบรรยายปฏิกิริยาโต้ตอบของเด็กและคนรอบข้างที่เกี่ยวข้องว่าเขาเหล่านั้นมีความรู้สึกอย่างไร มีปฏิกิริยาอย่างไร
3. ประโยคคำสั่ง (Directive Sentence) หรือเรียกว่าประโยคชี้แนะ เป็นการบอกหรือสอนให้นักเรียนปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม
4. ประโยคควบคุม (Control Sentence) เป็นประโยคที่ช่วยให้เด็กจดจำเรื่องได้ดีขึ้นช่วยให้เด็กแสดงออกในสถานการณ์ต่างๆ ได้เหมาะสมยิ่งขึ้น ประโยคนี้ไม่จำเป็นต้องเขียนทุกครั้ง

เมื่อขึ้นมาถึงห้องเรียน ฉันยืนอยู่หน้าห้องเรียน
ฉันไม่รู้จะทำอะไร ฉันต้องทำอะไรบ้าง?

อาจารย์บอกฉัน ให้ฉันเปลี่ยนรองเท้า

เอากระเป๋าวางไว้ที่เก้าอี้

ส่งการบ้านที่โต๊ะอาจารย์

เช็ดโต๊ะให้สะอาด

เมื่อเช็ดโต๊ะเสร็จแล้ว ฉันซักผ้าเช็ดโต๊ะให้สะอาด

นำผ้าเช็ดโต๊ะไปตากไว้ที่ราวตากผ้าให้เรียบร้อย

ฉันทำตามที่อาจารย์บอก ฉันเปลี่ยนรองเท้า ฉันเอา
กระเป๋าวางไว้ที่เก้าอี้ของฉัน ฉันส่งการบ้านที่โต๊ะ
อาจารย์ ฉันเช็ดโต๊ะให้สะอาด ฉันซักผ้าเช็ดโต๊ะแล้ว
นำไปตากไว้ที่ราวตากผ้า ฉันทำทุกอย่างเสร็จแล้ว
อาจารย์ชมฉันว่า “เก่งมาก” ฉันยิ้ม ฉันดีใจที่อาจารย์
ชมฉัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานการณ์ 1 ขณะที่อาจารย์กำลังสอน

เมื่อถึงเวลาเข้าเรียน
ฉันชอบมองออกไปข้างนอกห้องเรียน

บางครั้งฉันแอบเล่นเศษกระดาษใต้โต๊ะ

อาจารย์เตือน ที่ฉันไม่ตั้งใจเรียน ฉันโดนลบดาว 1 ดวง
ฉันไม่อยากถูกลบดาว ฉันอยากตั้งใจเรียน
ฉันต้องทำอะไร?

อาจารย์บอกให้ฉันตั้งใจฟังที่อาจารย์สอน
 ไม่เหม่อลอย ไม่มองออกไปนอกห้องเรียน
 ไม่คุยกับเพื่อน ไม่เล่นของใต้โต๊ะ

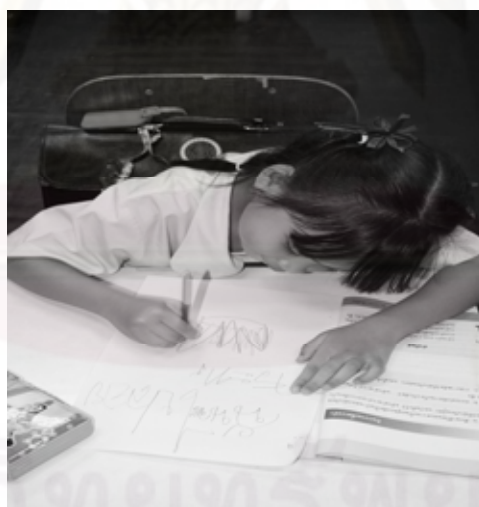

หากสงสัยให้ยกมือถามอาจารย์

ถ้าฉันพยายามทำตามที่อาจารย์บอก
ฉันก็จะเรียนดีขึ้นและฉันจะได้ดาวเพิ่มขึ้น

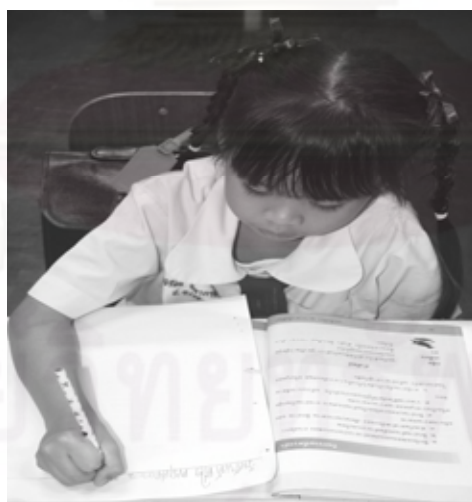
สถานการณ์ 2 ขณะทำแบบฝึกหัด

อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัด เพื่อนๆทุกคนตั้งใจทำ
แบบฝึกหัด บางครั้งฉันไม่อยากทำ ฉันรีบทำให้เสร็จ
เร็วๆโดยไม่อ่านคำสั่ง ฉันเขียนหนังสือตัวโต
ระบายสีเลอะเทอะ

เมื่อฉันไปส่งงาน อาจารย์ให้ฉันลบแล้วเขียนใหม่ ฉัน
หงุดหงิดมาก ฉันอยากทำงานให้เรียบร้อย ฉันต้องทำ
อย่างไร?

อาจารย์บอกว่า “ให้ฉันใจเย็นๆ อ่านคำสั่งให้ชัดเจน
เขียนให้สวย ใช้ไม้บรรทัดขีดเส้นทุกครั้งเมื่อทำงานเสร็จ”
ฉันจะพยายามตั้งใจทำงาน ฉันต้องทำได้

เมื่อฉันทำงานเสร็จ อาจารย์ชมฉันว่า “ฉันทำงานเรียบร้อย
ขึ้น” ฉันดีใจมากที่อาจารย์ชมฉัน
ฉันภูมิใจที่ฉันทำงานได้เรียบร้อยขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อถึงเวลารับประทานอาหารกลางวัน
ฉันต้องล้างมือให้สะอาดก่อนรับประทานอาหาร

ฉันเข้าแถวรับถาด ฉันยกมือไหว้ขอบคุณอาจารย์

ฉันและเพื่อนๆนำถาดอาหารไปวางที่โต๊ะ
รออาจารย์แจกชิ้นส่วน
ฉันต้องรับประทานอาหารพร้อมเพื่อนๆ

บางครั้งฉันหิว ฉันกินก่อนเพื่อน ฉันไม่รอเพื่อน
 อาจารย์เตือนให้ฉันรอเพื่อนก่อน
 ฉันพยายามรอ ฉันรอได้

ฉันไม่ชอบกินผัก อาจารย์บอกให้ฉันลองชิมผัก
 ฉันลองชิมผัก ฉันก็กินได้ ผักก็อร่อยดีเหมือนกัน

อาจารย์ชมฉันที่ฉันรอเพื่อน ไม่กินก่อนเพื่อน ฉันกินผักได้
เมื่อกินอาหารเสร็จ ฉันรวบรวม ฉันรวบรวมแล้วฉัน
เดินไปพิเศษอาหารที่อยู่ในถาด ฉันและเพื่อนๆ เข้าแถว
เดินกลับห้องเรียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อฉันเข้าห้องน้ำเสร็จแล้ว ฉันรีบเดินออกมา
 ฉันลืมกดน้ำซักโครก ฉันลืมล้างมือ
 ฉันชอบออกมาแต่งตัวนอกห้องน้ำ

อาจารย์เตือนฉันให้แต่งตัวให้เรียบร้อย
ก่อนออกจากห้องน้ำ

ฉันเดินกลับไปกดชักโครก

ล้างมือให้สะอาด

ฉันเดินกลับเข้าห้องเรียน อาจารย์บอกฉันว่า
ก่อนออกจากห้องน้ำ ฉันต้องกดน้ำให้สะอาด ฉันต้องล้าง
มือให้สะอาด และแต่งตัวให้เรียบร้อยก่อนออกจากห้องน้ำ
ทุกครั้ง แล้วฉันจะเป็นเด็กน่ารัก ฉันอยากเป็นเด็กน่ารัก
ฉันจะทำตามที่อาจารย์บอก

พักกลางวัน

เวลาพักกลางวัน ฉันนั่งอยู่ในห้องเรียนคนเดียว
ฉันไม่รู้จะทำอะไรดี ฉันไม่รู้จะเล่นกับใคร

อาจารย์มาชวนฉันให้ไปเล่นกับเพื่อนๆ
 ฉันไม่อยากไป อาจารย์จูงมือฉันไปหาเพื่อนๆ

ฉันลองเล่นกับเพื่อนๆ ฉันเล่นตัวต่อ ต่อเป็นรูปรถ ต่อ
 เป็นรูปเครื่องบิน ฉันรู้สึกสนุกมากที่ได้เล่นกับเพื่อนๆ
 พรุ่งนี้ฉันจะมาเล่นกับเพื่อนๆอีก
 ฉันมีเพื่อนหลายคน ฉันชอบเล่นกับเพื่อน

เมื่อใกล้เวลาเรียนตอนบ่าย ฉันเลิกเล่นของเล่น
ฉันรีบเดินกลับห้องเรียนทันทีโดยไม่ช่วยเพื่อนเก็บของเล่น
เพื่อนๆโกรธที่ฉันไม่ช่วยเก็บของเล่น

อาจารย์บอกให้ฉันไปช่วยเพื่อนเก็บของเล่นเข้าที่เดิม
ให้เรียบร้อย ฉันไปช่วยเพื่อนเก็บของเล่นจนเสร็จ

ฉันเก็บของเล่นเข้าที่เดิม เพื่อนๆขอบคุณฉันที่ช่วยเก็บ
ของ อาจารย์ชมฉันที่ฉันเล่นของเล่นแล้วเก็บเข้าที่เดิม
เรียบร้อย เมื่อเล่นของเล่นเสร็จแล้วฉันจะเก็บของเข้าที่เดิม
ทุกครั้ง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานการณ์ที่ 1 ไม่อยากเรียนพลະเสริม

ในวันจันทร์และวันอังคารหลังเลิกเรียนฉันและเพื่อนๆต้อง
ไปเรียนพลະเสริมที่อาคารกีฬา
ฉันไม่อยากเรียนพลະเสริม ฉันไม่ยอมเปลี่ยนชุดกีฬา ฉัน
นั่งวาดรูป ฉันไม่สนใจใคร

อาจารย์บอกฉันว่าเพื่อนๆ คอยอยู่ ให้รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว
รีบออกมาเข้าแถว ฉันไม่สนใจ ฉันไม่อยากไปเรียนพลະ
เสริม ฉันไม่ชอบเล่นกีฬา

อาจารย์เตือนฉันว่า “ถ้ายังไม่รีบเปลี่ยนชุดจะลบ
ดาว 1 ดวง”

ฉันไม่อยากถูกลบดาว
ฉันจึงรีบเปลี่ยนชุดกีฬา เปลี่ยนรองเท้า

ฉันรีบออกมาเข้าแถวกับเพื่อนๆ

อาจารย์บอกฉันว่า “ถ้าพรุ่งนี้ ฉันออกมาได้เร็วขึ้น ฉันจะได้ดาวเพิ่ม” ฉันอยากได้ดาวเพิ่ม ฉันจะรีบเปลี่ยนชุดและออกมาเข้าแถวให้เร็วขึ้น ฉันต้องทำได้

สถานการณ์ที่ 2 ควบคุมอารมณ์ในการเล่นเกม

เมื่อถึงเวลาเล่นเกม ฉันเล่นไม่ค่อยเก่ง ฉันทำไม่ได้ ทำให้ฉันแพ้ ฉันหงุดหงิด ร้องไห้โวยวาย ฉันโกรธมาก ฉันอยากชนะ ฉันควบคุมอารมณ์ไม่ได้

อาจารย์บอกให้ฉันพยายามควบคุมอารมณ์
ฉันนับ 1 - 10 หลายครั้ง ฉันหยุดร้องไห้

เมื่อฉันหยุดร้องไห้ เพื่อนๆเรียกฉันให้ไปเล่นด้วยกัน
ใหม่ เมื่อฉันเล่นแพ้ ฉันพยายามควบคุมอารมณ์
นับ 1 - 10 ไม่ร้องไห้ ไม่ไว้วาย

อาจารย์ชมฉันว่า “ฉันเก่งมากที่ควบคุมอารมณ์ได้”
ฉันภูมิใจมากที่ฉันควบคุมอารมณ์ได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อถึงเวลา 7 นาฬิกา 50 นาที ฉันต้องออกไปเข้าแถวเคารพ
ธงชาติที่หน้าห้องเรียน ฉันไม่สนใจว่าถึงเวลาต้องเข้าแถว
ฉันนั่งอยู่ที่เก้าอี้ของฉัน

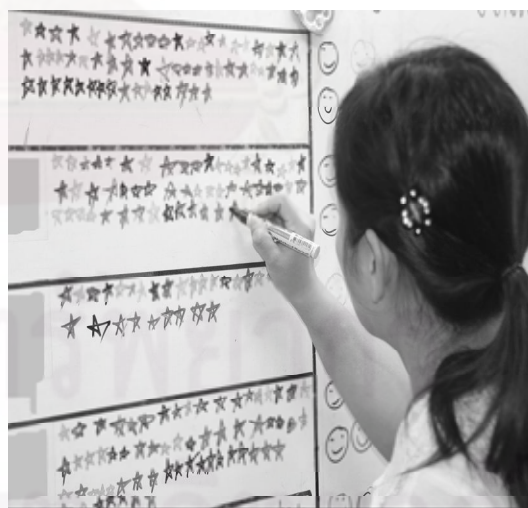
อาจารย์จูงมือฉันให้ออกมาเข้าแถว

ฉันเข้าแถวไม่ค่อยได้เพราะฉันอยู่ไม่ค่อยนิ่ง
ฉันชอบหันไปเล่นกับเพื่อน ฉันขอบคุณกับเพื่อน
ทำให้แถวไม่ตรง

อาจารย์บอกให้ฉันดูปลายเท้าให้เท่ากัน หยุดพูด ยืน
นิ่งๆ แล้วแถวจะตรง ฉันหยุดพูด ยืนนิ่งๆแล้วพยายาม
ขยับปลายเท้าให้เท่ากับเพื่อน แถวก็ตรงขึ้น

อาจารย์ชมว่า “ฉันเข้าแถวได้ตรงและเป็นระเบียบดีมาก”
อาจารย์ให้ดาวฉัน 1 ดวง ฉันตั้งใจที่ได้ดาวเพิ่ม

สถานการณ์ 1 ไม่ชอบตีมนม

เมื่อถึงเวลาพักตีมนม

ฉันต้องไปล้างมือแล้วไปเข้าแถวรับนม

ฉันไม่ชอบตีมนม ฉันนั่งเฉย ๆ อยู่ที่เก้าอี้
ฉันจึงออกมาจากห้องเรียนซ้ำ

อาจารย์เรียกฉันให้ออกมาเข้าแถวรับนม
ฉันเดินออกไปอย่างเชื่องช้า ฉันบอกอาจารย์ว่า
“ฉันไม่ชอบตีมนม”

อาจารย์บอกฉันว่าให้ลองตีมาก่อน ฉันลองตีมนม
 ฉันใช้เวลาตีมนมนานกว่าเพื่อนๆ
 ฉันพยายามตีมนมจนหมด

ฉันรู้สึกว่ามันก็อร่อยดีเหมือนกัน เพื่อนๆปรบมือให้ฉัน
 เมื่อฉันตีมนมหมด ฉันภูมิใจที่ฉันตีมนมได้หมด

สถานการณ์ 2 ตื่นนอนได้แต่ออกมาตี่มช้า

เมื่อถึงเวลาพักตี่มนม ฉันต้องไปล้างมือแล้วไปเข้าแถวรับนม
ฉันนั่งวาดรูปอยู่ที่โต๊ะ ฉันไม่สนใจว่าเพื่อนๆออกไปไหน
ฉันชอบวาดรูป ฉันอยากวาดรูปให้เสร็จ

อาจารย์เตือนฉันให้ไปล้างมือก่อนตี่มนม อาจารย์บอกว่า
ตอนนี้เป็นเวลาตี่มนม ฉันต้องไปตี่มนม

ฉันรับนมจากอาจารย์แล้วดื่มจนหมดอย่างรวดเร็ว

อาจารย์บอกฉันว่า “ถ้าพรุ่งนี้ฉันออกมาดื่มนมเร็วขึ้น จะให้ดาวเพิ่ม 1 ดวง แต่ถ้าออกมาช้าอีก จะลบดาว 1 ดวง “ฉันไม่อยากถูกลบดาว” พรุ่งนี้ฉันต้องออกไปดื่มนมให้เร็วขึ้นฉันอยากได้ดาวเพิ่ม

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวปาริชาติ สุภักข์วัฒนะ เกิดวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2518
ที่จังหวัดนครสวรรค์ ปัจจุบันอายุ 34 ปี

พ.ศ. 2540 จบการศึกษาจากคณะศึกษาศาสตร์ สาขาการประถมศึกษา
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

พ.ศ. 2545 ถึงปัจจุบัน ทำงานในตำแหน่งอาจารย์ประจำศูนย์วิจัยเพื่อเด็กที่ต้องการความ
ช่วยเหลือพิเศษ โครงการการศึกษาพิเศษ 2 โรงเรียนสาธิตแห่ง
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนา การศึกษา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน

เข้าศึกษาต่อในระดับ ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์
คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2551

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย